

DECIZII PENALE RELEVANTE
PRONUNȚATE ÎN PERIOADA IANUARIE-APRILIE 2011

1. RECURSURI

**A) DISTRUGEREA DIN CULPĂ. ELEMENTE CONSTITUTIVE. CERINȚA
EXISTENȚEI PERICOLULUI PUBLIC.**

*Potrivit art.219 alin.1 C.pen. există distrugerea din culpă doar dacă sunt întrunite cumulativ două condiții: fapta de distrugere să fie comisă **prin incendiere, explozie sau orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public.***

Pentru existența infracțiunii este suficientă prezența unui potențial pericol public, fiind suficientă numai posibilitatea producerii acestuia. neimpunându-se ca pericolul să se producă în mod efectiv. adică urmare a acțiunii ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii de distrugere să rezulte o stare de pericol, de amenințare pentru o colectivitate de bunuri ori persoane.

În speță, pericolul a fost materializat prin distrugerile produse la nivelul apartamentului părților vătămate, iar faptul că focul nu s-a extins și la celelalte apartamente din imobil, doar pentru că inculpatul a intervenit rapid, nu înseamnă că pericolul nu a existat, dovada în acest sens fiind însăși faptul că, efectiv, unul din bunurile colectivității, a fost afectat.

Însăși impulsul inculpatului de acționa rapid și a stinge focul și apoi, acțiunea promptă a pompierilor care au evacuat mobila și aparatura electronică, acționând pentru lichidarea focului care ardea mocnit și pentru limitarea efectelor distructive – întărește concluzia că exista la momentul intervenției, un pericol public real.

**CURTEA DE APEL CLUJ, SECTIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA
PENALĂ NR. 189/R/16.02.2011**

Prin sentința penală nr.485/12.05.2010 a Judecătorei Cluj-Napoca în baza art. 11 pct. 2 lit. a din C.p.p. rap. la art. 10 al. 1 lit. d din C.p.p. a fost achitat inculpatul Ț.D.sub aspectul săvârșirii infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art. 219 al. 1 din C.pen..

În temeiul art. 14 și la art. 346 al. 2 din C.p.p rap. la art. 998-999 C.civ. s-a admis în parte, acțiunea civilă formulată de către părțile civile C.C.I. și C.A.M. și a fost obligat inculpatul Ț.D. la plata sumei de 13.000 lei, reprezentând daune materiale.

S-a respins capătul de cerere reprezentând daunele morale, ca fiind neîntemeiat.

În temeiul art. 193 al. 6 din C.p.p. a fost obligat inculpatul să plătească părților civile suma de 1000 lei, reprezentând cheltuielile de judecată făcute de către părțile civile proporțional cu admiterea acțiunii.

În baza art. 192 al. 1 pct. 1 lit. c C.p.p. a fost obligat inculpatul să plătească suma de 500, lei reprezentând cheltuieli de judecată avansate de către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca a fost trimis în judecată inculpatul TD pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art. 219 al. 1 din C.pen.

S-a reținut că fapta învinutului T.D., constând în aceea că la data de 22.07.2009 în jurul orelor 15.00-15.30, în timp ce efectua lucrările de tăiere a unor țevi metalice și blindare a orificiilor de la coloana de termoficare a apartamentului aparținând martorului TM, nu a luat măsurile corespunzătoare pentru prevenirea riscului declanșării unui incendiu, astfel că scânteile produse, ca urmare a folosirii instrumentelor necesare pentru efectuarea lucrării (un polizor unghiular și un aparat de sudură) au căzut pe lângă coloana de termoficare în apartamentul situat la etajul inferior, servind drept locuință părților civile C.C.I. și C.A.M. și declanșând un incendiu, în urma căruia au fost degradați pereții interiori ai apartamentului și au fost distruse mai multe bunuri, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de distrugere din culpă prevăzută de art.219 alin.1 C.pen..

Instanța a audiat inculpatul și a administrat proba cu înscrisuri și proba cu martori.

Urmărirea penală a început împotriva inculpatului prin rezoluția din data de 15 septembrie 2009, confirmată de către procuror la data de 5 noiembrie 2009.

La data de 22 iulie 2009, inculpatul, la solicitarea martorului TM s-a oferit să îl ajute la efectuarea unor amenajări în interiorul apartamentului acestuia. Inculpatul urma să taie țevile metalice, care făceau parte din coloana de termoficare, cu un polizor unghiular (flex).

Chiar dacă inculpatul ar fi solicitat cârpe umede pentru a le așeza în jurul zonei de lucru, după cum susține martora GIM care era în apartamentul martorului T, totuși scântei rezultate în urma tăierii țevilor metalice au căzut pe lângă coloana de termoficare în apartamentul părților vătămate C.C.I. și C.A.M. situat la etajul imediat inferior. În colțul camerei apartamentului părților vătămate unde au căzut scântei, se aflau jucării de pluș care au luat foc. Geamul camerei fiind deschis, persoanele care lucrau la apartamentul martorului T. au simțit imediat mirosul de fum și au constatat că fumul provine de la apartamentul părților vătămate. Întrucât nu era nimeni acasă la părțile vătămate, martorul T a coborât din balconul apartamentului său în apartamentul părților vătămate, a intrat în apartament și a deschis ușa de la intrare pentru a permite inculpatului să intre.

De față mai era și martorul T.Gh., locatar în același bloc, care a adus găleți cu apă de la apartamentul său pentru a fi stins focul. Deși martorul T.Gh.a declarat că a dat apă inculpatului și martorului T care aruncau peste foc, martorul T a declarat că nu a participat la stingerea focului fiind amețit de fum. Declarația martorului T se coroborează cu declarația inculpatului, care a arătat că a stins singur focul.

Imediat după ce au simțit mirosul de fum, au fost alertați pompierii care au sosit la fața locului la aproximativ 10 minute de la apel, după declarațiile martorilor, dar din dosar rezultă că organele de intervenție au fost anunțate la ora 15.30 și au intervenit la ora 15.33.

Coroborând declarațiile martorilor L.N. și V.I., unii dintre pompierii care au intervenit, au declarat că au ajuns repede la fața locului, respectiv în aproximativ 6 minute și au constatat că focul era stins, dar nu era lichidat, adică nu exista flacără, ci doar ardea mocnit. Pentru lichidarea focului au folosit aproximativ 100 de litri de apă. La fața locului a fost găsit inculpatul care stingea focul. Martorii au declarat că, analizând timpul scurt de la anunțarea lor și până la intervenția efectivă, urmările incendiului localizat într-un colț al unei camere, precum și dimensiunile focului constatat imediat când au ajuns, raportat la dimensiunile probabile ale incendiului, în condițiile concrete, nu exista posibilitatea extinderii incendiului la alte camere, la casa scării sau la bucătărie, unde erau țevile de gaz și chiar dacă, ipotetic, ar fi ajuns aici, nu exista pericolul de explozie.

Constatățile și aprecierile celor doi martori, care au experiența necesară pentru a face aprecierile arătate mai sus, se coroborează cu celelalte probe, în sensul că incendiul a fost de dimensiuni reduse, flacăra fiind stinsă de către inculpat în câteva minute, folosind o cantitate mică de apă, având în vedere că apa era adusă cu gălețile de la un apartament vecin.

Conform art. 219 al.1 din C.pen. distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Instanța a reținut că un element esențial al laturii obiective a infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art. 219 al. 1 din C.pen., este acela ca, în urma incendiului să fi rezultat pericol public. Această condiție implică în mod necesar existența unui astfel de pericol, exprimat în speță, prin extinderea focului la alte camere sau apartamente ori la rețelele de utilități și astfel să

fie pusă în pericol siguranța bunurilor sau a sănătății celorlalți locatari, nefiind suficientă prezența unui potențial pericol public.

Din probele administrate rezultă atât faptul că, focul nu s-a extins mai departe de un colț al unei camere din apartamentul părților vătămate, dar și faptul că nici nu exista posibilitatea concretă de extindere, dată fiind intervenția rapidă a inculpatului și mai apoi a pompierilor.

În aceste condiții de fapt, constatând că fapta inculpatului nu a avut ca urmare un pericol public și astfel, nu sunt îndeplinite condițiile pentru existența laturii obiective a infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art. 219 al. 1 din C.pen., instanța, în baza art. 11 pct. 2 lit. a din C.p.p. rap. la art. 10 al. 1 lit. d din C. p.p. l-a achitat pe inculpatul TD pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

Despre latura civilă, instanța a reținut că, urmare a incendiului provocat din neglijență de către inculpat, întreg apartamentul părților civile a necesitat reparații, respectiv toți pereții au fost înnegriți de fum, geamul termopan de la camera unde a fost localizat focul s-a spart și a trebuit înlocuit, la fel și parchetul și covorul, plăcile de faianță de la baie s-au desprins din cauza căldurii degajate.

Inculpatul a încercat repararea prejudiciului prin angajarea celor doi martori M.N. și M.T., care au lucrat la apartamentul părților civile timp de aproape 2 zile, însă datorită faptului că lucrau încet și foloseau materiale de calitate scăzută, părțile civile nu au mai permis inculpatului și celor doi martori accesul în apartament. Desigur, inculpatul a încercat să acopere prejudiciul cauzat folosind calea cea mai puțin costisitoare, însă, ținând seama de faptul că era vorba de locuința părților civile, s-a apreciat că este rezonabilă atitudinea acestora de a urgenta repararea locuinței pentru a fi folosită în mod corespunzător, inclusiv prin angajarea unei societăți specializate în astfel de lucrări. Cheltuielile efectuate de către părțile civile au fost probate cu înscrisurile depuse la dosarul de urmărire penală și se ridică la suma de 13.000 lei. De altfel, organele de intervenție au făcut o estimare aproximativă a bunurilor distruse specificând suma de 40.000 lei.

În temeiul art. 14 rap. la art. 346 al. 2 din C.p.p. rap. la art. 998-999 din C.civ., constatând că fapta ilicită a inculpatului, săvârșită din culpă cu prevedere, a produs un prejudiciu în patrimoniul părților civile, instanța de fond a admis acțiunea civilă și a obligat inculpatul la plata sumei de 13000 lei, cu titlu de daune materiale.

Cât privește daunele morale solicitate de către părțile civile, instanța de fond a reținut disconfortul emoțional produs de lipsa de folosință a locuinței pe o perioadă relativ scurtă de timp, precum și faptul că au fost distruse unele bunuri care făceau parte din cadrul familial, însă aceste aspecte țin în primul rând de un eventual prejudiciu material, care însă nu a fost probat de către părțile civile. Așadar, a respins capătul de cerere referitor la daunele morale ca fiind neîntemeiat.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, solicitând admiterea acestuia, desființarea sentinței atacate și pronunțarea unei hotărâri legale ținând cont de criticile formulate în motivele de apel.

În motivare s-a arătat că, în analiza desfășurată, instanța de fond a plecat de la unele premise greșite și se bazează pe o analiză trunchiată a probelor; astfel, este eronată concluzia instanței că, în speță, nu a existat posibilitatea extinderii incendiului la alte camere sau rețele de utilități, de vreme ce martorul L.N., unul dintre pompierii care au intervenit a arătat că, era posibilă extinderea incendiului și în celelalte camere, dacă nu se intervenea rapid.

Pe de altă parte, chiar dacă nu a existat posibilitatea extinderii incendiului la celelalte apartamente (concluzie îndoielnică), instanța nu a analizat și posibilitatea producerii unor explozii ale aparatelor electronice și electrocasnice, cu consecințe mult mai grave pentru apartamentele învecinate, deoarece nu doar țevile de gaz pot exploda.

Totodată, în mod eronat a reținut instanța că incendiul creat a fost de mici dimensiuni, întrucât, din declarațiile martorilor reiese contrariul; în plus, nu doar focul poate pune în pericol sănătatea celorlalți locatari, ci și fumul degajat ca urmare a incendiului declanșat.

Prin decizia penală nr. 310 din 27 septembrie 2010, a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondat apelul declarat de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CLUJ-NAPOCA împotriva sentinței penale nr. 485/12.05.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut următoarele:

Fără a reitera pe larg mijloacele de probe elocvente ce au condus la starea de fapt reținută de prima instanță la care tribunalul a achiesat întrutotul, s-au impus doar unele precizări față de motivele de apel invocate în cauză:

Pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, este necesar ca fapta să producă pericol public; totodată, pericolul trebuie să se producă în mod efectiv, nefiind suficientă numai posibilitatea producerii acestuia; ori, însuși martorul L. N., unul din pompierii care a făcut parte din echipa de intervenție și care a și întocmit procesul-verbal de intervenție a declarat că, incendiul a fost la scară redusă, nu a pus în primejdie celelalte apartamente; ușa de la apartamentul în discuție era metalică așa încât, incendiul nu se putea extinde pe casa scării.

Într-adevăr, martorul a declarat că incendiul se putea extinde și în celelalte camere, dacă nu se intervenea, însă, în speță, inculpatul a acționat rapid, dovadă fiind și faptul că, pompierii au ajuns la fața locului în 6 minute conform depozițiilor acestora, iar focul ardea mocnit, adică fără flacără, într-o singură încăpere, așa încât, pericolul public nu s-a produs în mod efectiv.

De asemenea, s-a făcut vorbire în motivele invocate de depoziția martorului V.I.M., alt pompier din echipa de intervenție și care a declarat că „este posibil ca plăcile de faianță să fi căzut din cauza căldurii emanate în prima fază de foc”; însă și el, la fel ca și colegul său a precizat clar faptul că, „raportat la timpul necesar pentru intervenție, la faptul că am găsit incendiul localizat într-o singură cameră și deja focul mocnea fără flacără, apreciez că incendiul nu se putea extinde nici într-un caz la alte apartamente și nici în camere; focul nu putea ajunge în bucătărie la instalația de gaz, dar și dacă ar fi ajuns, dacă nu era pornit gazul, nu se putea produce vreo explozie”;

Martorul a mai menționat că și fără intervenția lor, inculpatul putea să stingă singur focul.

S-a mai invocat în motivele de apel că și fumul degajat ca urmare a incendiului declanșat, poate pune în pericol sănătatea persoanelor; în speță, la momentul izbucnirii incendiului, în apartamentul părților civile nu era nici o persoană; iar din declarațiile martorilor audiați în cauză, nu reiese că ar fi fost afectată sănătatea vreunei persoane.

Împotriva deciziei Tribunalului Cluj, în termen legal, a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj solicitând casarea acesteia împreună cu sentința Judecătoriei Cluj-Napoca și, pronunțând o nouă hotărâre, să se dispună condamnarea inculpatului T.D. pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art.219 alin.1 C.pen., la pedeapsa amenzii.

S-a arătat în motivele de recurs că ambele instanțe au dat o greșită interpretare probelor administrate în privința aprecierii ca nefiind întrunită condiția esențială pentru existența elementului material al infracțiunii deduse judecății, respectiv *lipsa pericolului public*. Din probele administrate în cauză a rezultat starea de fapt reținută prin rechizitoriu, aceasta nefiind contestată sub aspectul acțiunilor care au condus la producerea urmărilor vătămătoare, ori sub aspectul urmărilor materiale concrete, atât instanța de fond, cât și instanța de control judiciar dând însă, o interpretare diferită probelor doar în privința aprecierii existenței pericolului public.

Inculpatul avea obligația de a lua măsurile necesare pentru a asigura securitatea persoanelor care lucrau efectiv, a proprietarilor apartamentului și a bunurilor acestora precum și siguranța personală a bunurilor celorlalți locatari ai imobilului. Cu alte cuvinte, prin însăși natura lucrărilor, a instrumentelor folosite și a obiectelor asupra cărora urma să se desfășoare activitatea periculoasă, se genera un pericol potențial, care viza o colectivitate de persoane și bunuri, pericolul potențial, prezumtiv, fiind de la bun început unul public. În ciuda opiniilor exprimate, privitor la caracterizarea incendiului ca fiind unul de mici dimensiuni, ce putea fi stins de către inculpat și în lipsa ajutorului profesionist al echipei de intervenție, însuși demersul pompierilor care au intervenit prompt și au evacuat mobila și aparatura electrică, acționând pentru stingerea focului care ardea mocnit, pentru a preveni propagarea acestuia și în vederea limitării efectelor distructive - este de natură să întărească aprecierea existenței la momentul intervenției, a unui pericol public concret.

S-a arătat în final că, raportat la criteriile de individualizare a pedepselor înscrise în art.72 C.pen., față de conduita bună a inculpatului anterior comiterii infracțiunii, în timpul comiterii faptei, precum și pe parcursul urmăririi penale și a judecății, aplicarea unei pedepse, în limitele legale, constând în amenda penală, este în măsură să asigure rolul și scopul pedepsei, potrivit art.52 C.pen..

Verificând hotărârea atacată, în baza lucrărilor și materialului de la dosar, prin prisma motivelor invocate și a reglementărilor în materie, în virtutea dispozițiilor art.385/14 C.pr.pen., Curtea a constatat fondat recursul în cauză, pentru următoarele considerente:

Starea de fapt reținută în actul de sesizare a instanței, precum și de către instanța fondului, însușită apoi de către instanța de apel nu comportă discuții, întreaga problemă a speței rezumându-se la interpretarea dispozițiilor legale care incriminează fapta de distrugere din culpă.

Astfel, rezultă clar din conținutul art.219 alin.1 C.pen. că legiuitorul incriminează distrugerea din culpă doar dacă sunt întrunite cumulativ două condiții: fapta de distrugere să fie comisă **prin incendiere, explozie sau orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public.**

Prima condiție, indiscutabil, este îndeplinită în cauză, întrucât inculpatul nu a luat **toate** măsurile necesare prevenirii unui incendiu, asigurării securității bunurilor și persoanelor din jur, deși trebuia și putea să prevadă că, lucrând la o parte din instalația comună de termoficare a imobilului, cu instrumente apte să declanșeze focul, era posibilă izbucnirea unui incendiu.

Prin modul în care inculpatul a inițiat și realizat lucrarea la coloana de termoficare, dar și prin consecințele produse *a rezultat un pericol public efectiv*, adică o amenințare la adresa colectivității de bunuri și persoane din imobilul, în care se aflau mai multe apartamente, în apropierea celui în care s-au efectuat lucrările.

Este total greșită și excede textului legal incriminator, aprecierea instanței de fond în sensul că, pentru existența infracțiunii nu este suficientă prezența unui *potențial* pericol public, ci existența pericolului trebuia să se materializeze în speță, „prin extinderea focului la alte camere sau apartamente ori la rețelele de utilități și astfel, să fie pusă în pericol siguranța bunurilor sau a sănătății celorlalți locatari”.

Instanța de apel la rândul ei, mai mult, chiar adăugând la lege, arată că, pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii în discuție, este necesar ca fapta să producă pericol public, iar *pericolul trebuie să se producă în mod efectiv, nefiind suficientă numai posibilitatea producerii acestuia.*

Legea prevede clar că, urmare a acțiunii ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii de distrugere, să *rezulte un pericol public*, adică o stare de pericol, de amenințare pentru o colectivitate de bunuri ori persoane.

În speță, pericolul a și fost materializat, prin distrugerile produse la nivelul apartamentului părților vătămate, iar faptul că focul nu s-a extins și la celelalte apartamente din imobil, doar pentru că inculpatul a intervenit rapid, nu înseamnă că pericolul nu a existat, dovada în acest sens fiind însăși faptul că, *efectiv*, unul din bunurile colectivității, au fost afectate.

Însăși impulsul inculpatului de acționa rapid și a *stinge focul* și apoi, acțiunea promptă a pompierilor care au evacuat mobila și aparatura electronică, acționând pentru *lichidarea focului care ardea mornit* și pentru limitarea efectelor distructive – întărește concluzia că exista la momentul intervenției, *un pericol public real*

Așa fiind, pentru toate aceste considerente, Curtea constată că în speță, fapta inculpatului, constând în aceea că la data de 22.07.2009 în jurul orelor 15.00-15.30, în timp ce efectua lucrările de tăiere a unor țevi metalice și blindare a orificiilor de la coloana de termoficare a apartamentului aparținând martorului T. M., nu a luat măsurile corespunzătoare pentru prevenirea riscului declanșării unui incendiu, astfel că scânteile produse, ca urmare a folosirii instrumentelor necesare pentru efectuarea lucrării (un polizor unghiular și un aparat de sudură) au căzut pe lângă coloana de termoficare în apartamentul situat la etajul inferior, servind drept locuință părților civile C.C.I. și C.A.M. și declanșând un incendiu, în urma căruia au fost degradați pereții interioari ai apartamentului și au fost distruse mai multe bunuri, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de distrugere din culpă prevăzută de art.219 alin.1 C.pen..

În consecință, recursul formulat în cauză de către parchet fiind fondat, a fost admis în temeiul art.385/15 pct.1 lit.d C.pr.pen., decizia atacată a fost casată împreună cu sentința penală nr. 485 din 12 mai 2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca sub aspectul soluționării laturii penale și a temeiului legal al acordării despăgubirilor civile, precum și al obligării la cheltuieli judiciare către stat și părțile civile, a inculpatului T.D.

Rejudecând în aceste limite, a fost condamnat inculpatul T.D.

la pedeapsa amenzii penale de 500 lei, pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere din culpă prev. de art. 219 al.1 C.pen..

La individualizarea judiciară a pedepsei, s-au avut în vedere criteriile prev. de art.72 C.pen., respectiv limitele speciale ale pedepsei pentru această infracțiune (închisoarea de la 1

lună la 2 ani sau amenda de la 500 la 30.000 lei), gradul de pericol social al faptei – relativ ridicat (raportat la consecințele efectiv produse), precum și persoana inculpatului – fără antecedente penale, cu un comportament sincer pe tot parcursul procesului penal.

S-a apreciat astfel că, pedeapsa amenzii penale situate la nivelul minimului special va fi în măsură să asigure scopul prev. de art.52 C.pen.

Întrucât inculpatul nu a mai fost anterior condamnat, pedeapsa aplicată este amenda, iar față de persoana inculpatului se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia, în baza art.81-82 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe durata termenului de încercare de 1 an.

În baza art. 359 C.pr.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 C.pen. privind cazurile de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei.

S-au menținut cuantumul despăgubirilor civile la care a fost obligat inculpatul de prima instanță să le plătească părților civile C.C.I. și C.A.M., dar în temeiul art. 346 al.1 C.pr.pen. raportat la art. 14 C.pr.pen. și art. 998-999 Cod civil.

S-au menținut cuantumurile cheltuielilor judiciare către stat și către părțile civile, la care a fost obligat inculpatul, dar în temeiul art. 191 al.1 C.pr.pen., respectiv art. 193 al.1 C.pr.pen.

1. APELURI

INFRAȚIUNEA PREV. DE ART. 175 AL. 1 LIT. A C.PEN. CONDIȚII PENTRU EXISTENȚA PREMEDITĂRII.

Pentru a ne afla în prezența agravantei prev. de art. 175 lit. a C.pen., trebuie să existe probe certe că inculpatul a luat hotărârea de a ucide victima pe baza unei reflecții lungi și temeinice, cumpănind motivele pro și contra faptei sale și chibzuind la rece asupra lor iar mai apoi să treacă la activitatea premergătoare și pregătitoare.

Nu poate fi reținută aceasta agravanta atata timp cat nu s-a dovedit că inculpata a acționat în baza unui plan mai dinainte stabilit și că a existat acel proces deliberativ anterior, esențial reținerii stării de premeditare. Faptul că aceasta purta un cuțit în geantă nu constituie în sine un act preparator, cu atât mai mult cu cât inculpata nu a uzat de acel cuțit la comiterea faptei.

Deși inculpata a consumat băuturi alcoolice, fiind conștientă de faptul că acest consum îi dăunează în mod deosebit și că îi este interzis din punct de vedere medical consumul de alcool, consecința fiind diminuarea discernământului, această împrejurare poate fi luată în considerare doar ca element de circumstanțiere și nu reprezintă în sine un act preparatoriu.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR. 39/A/09.03.2011

Prin sentința penală nr.11/10.01.2011 a Tribunalului Maramureș s-au respins cererile de schimbare a încadrării juridice formulate de inculpată prin avocat din infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art.176 alin.1 lit.a C.pen. rap. la art.174 C.pen. în infracțiunea de omor simplu, prev. de art.174 C.pen, precum și cererea formulată de părțile civile prin avocat de schimbare a încadrării juridice a infracțiunii prin reținerea și a infracțiunii de omor calificat, prev. de art.175 alin.1 lit.a C.pen.

A fost condamnată inculpata R.I. pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art.176 alin.1 lit.a C.pen., rap. la art.174 alin.1 C.pen. la pedeapsa de 20 de ani închisoare.

Cu consecințele prev. de art.71,64 lit. a teza a II-a C.pen, lit.b a aceluiași articol din C.penal.

În temeiul art.65 C.pen. s-a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută la art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. pe o durată de 2 ani.

În temeiul art.113 C.pen. s-a aplicat față de inculpata R.I. măsura de siguranță a obligării la tratament medical, până la însănătoșire sau noi dispozițiuni.

În temeiul art.350 C.pr.pen. s-a menținut arestarea preventivă a inculpatei și în temeiul art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 14.04.2010 la zi.

În temeiul art.14 C.pr.pen. art.998 C.civ. a fost obligată inculpata la plata de despăgubiri civile către părțile civile după cum urmează:

-16.000 RON, despăgubiri materiale către părțile civile A.D. și A.M.;

-60.000 euro sau echivalentul în lei la data plății către părțile civile A.D. și A.M. (părinții victimei) și A.A.F. (fratele victimei) cu titlu de daune morale.

S-au respins restul pretențiilor civile formulate de părțile civile menționate anterior.

În temeiul art.17 C.pr.pen. a fost obligată inculpata să plătească în favoarea minorului A.D.I. (fiul victimei) rentă lunară în cuantum de 380 RON, începând cu data de 24.03.2010 și până la împlinirea vârstei de 18 ani de către minor sau până la noi dispozițiuni.

În temeiul art.118 lit.b C.pen. s-a confiscat corpul delict înregistrat la poziția 49/2010 în Registrul de corpuri delictive al Tribunalului Maramureș.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a fost obligată inculpata la plata sumei de 3000 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost trimisă în judecată inculpata R.I. pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art.174 alin.1 C.penal raportat la art.176 alin.1 lit.a C.penal.

Actul de trimitere în judecată a reținut că la data de 23/24.03.2010 inculpata R.I. a suprimat prin cruzimi, viața victimei A.D.I., căruia i-a aplicat cu un cuțit, un număr mare de lovituri, de o deosebită intensitate, în diferite regiuni ale corpului.

Inculpata a recunoscut comiterea infracțiunii de care este acuzată.

Procedând la judecarea cauzei, în baza probațiunii administrate, instanța a reținut următoarele:

Inculpata R.I. avusese o relație de prietenie cu victima A.D., relație care dura de câteva luni, iar din declarația acesteia, precum și altor martori audiați, a reieșit că cei doi, chiar își puneau problema unei viitoare căsătorii.

Relația dintre cei doi se tensionase însă în ultima perioadă, cei doi având certuri dese datorită geloziei manifestate de către ambele părți, iar din declarația inculpatei rezultă că între aceasta și victima A.D. avuseseră loc chiar incidente mai violente. De fiecare dată, însă, părțile se împăcau, iar victima chiar se mutase temporar la inculpată, care locuia împreună cu mama sa. Trebuie precizat că inculpata era studentă în Cluj, urmând în paralel cursurile a trei facultăți.

La data de 23.03.2010, inculpata împreună cu victima și cu mai mulți prieteni, s-au întâlnit la localul „D.” din Baia Mare, unde victima a consumat alături de acei prieteni, băuturi alcoolice (declarațiile martorilor H.I., C.D.,O.M.).

Martorii au afirmat de asemenea, că în cursul acelei seri, în prezența lor, cei doi nu s-au certat, însă se simțea o anumită stare de tensiune existentă între cei doi, probabil pe fondul unor certuri sau discuții anterioare.

Aceste neînțelegeri existente între inculpata R.I. și victima A.D. erau cunoscute și de prieteni, iar aceștia chiar le recomandaseră să întrerupă relația dacă aceste tensiuni mai continuă.

În seara de 23.03.2010, cei doi au rămas în localul respectiv până în jurul orelor 23³⁰-24⁰⁰, când victima și inculpata s-au deplasat la domiciliul acesteia din urmă.

Între cei doi s-a iscat din nou o ceartă pe fondul geloziei, victima reproșându-i inculpatei comportamentul inadecvat pe care aceasta l-a avut față de un fost coleg de liceu.

Odată ajunși la domiciliul inculpatei victima s-a așezat în pat ca să doarmă, însă inculpata i-a reproșat comportamentul din acea seară și a încercat totodată o apropiere fizică, în ideea că astfel se vor împăca, dar victima a respins gesturile acesteia.

În aceste împrejurări, inculpata fiind nemulțumită de atitudinea victimei s-a dus în camera alăturată de unde a luat o sticlă de votcă și a consumat o parte din băutura. Inculpata s-a deplasat apoi în bucătărie, de unde a luat un cuțit cu lama de 17 cm, cu mâner din plastic și întorcându-se în cameră, a aplicat victimei, care se afla așezată în pat, cu fața la perete și cu

spatele la cameră, o lovitură în zona gâtului și mai multe lovituri în spate, urmare cărora victima s-a întors și a căzut din pat.

În poziția în care victima a căzut din pat, în decubit dorsal (pe spate), inculpata i-a aplicat multiple lovituri unele cu mare intensitate, în zona gâtului (12 lovituri), a bazei gâtului (8 lovituri), a mâinii stângi (5 lovituri), a hemitoracelui stâng și drept (restul de până la 80-85 de lovituri). Leziunile cauzate victimei în urma loviturilor cu cuțitul, i-au provocat decesul și au condus la concluzia că victima a suportat suferințe chinuitoare, provocate prin modul în care este realizată acțiunea de ucidere.

La scurt timp după ce a aplicat loviturile, în jurul orei 1⁴¹ inculpata a apelat serviciul 112 anunțând că și-a omorât prietenul.

Prin raportul medico-legal al Serviciului Medico-Legal Județean Baia Mare s-au menținut concluziile actului medico-legal preliminar și s-a stabilit că moartea numitului A.D. a fost violentă și s-a datorat asfixiei mecanice cu aspirat sanguin din multiplele plăgi laterocervicale penetrante traheal. Leziunile tanatogeneratoare, precum și cele descrise la examenul extern și intern din prezentul raport s-au putut produce prin loviri active repetate cu un corp tăietor-înțepător, în cadrul unei heteroagresiuni, iar poziția victimă – agresor a putut fi: victima în decubit dorsal și agresorul deasupra. Moartea poate data din data de 23/24.03.2010.

Victima prezenta multiple plăgi tăiate înțepate penetrante cervical, drept anterior, toracal anterior și toracal stâng, scapular stâng, precum și plăgi de autoapărare pe fața palmară a mâinii stângi. În actul medico-legal s-au descris leziunile tanatogeneratoare (plăgi laringo-traheale) precum și cele observate la examenul extern și intern al cadavrului, respectiv plăgi tăiate tegumentare-laterocervicale drepte cu infiltrat sanguin, pectorale și la nivelul spatelui, plagă cu infiltrat sanguin palmară stângă, transfixiantă, plăgi toracice, plăgi tăiate laringiene, traheale cu infiltrat sanguin, plăgi pulmonare stângi și heitoracale stângi, plată tăiată ventricul stâng.

Același act medico-legal mai precizează că leziunile inițiale sunt cele laterocervicale drepte și plaga de la nivelul mâinii stângi, apreciată ca și plagă de autoapărare, restul leziunilor de la nivelul toracelui sunt în mare majoritate fără infiltrat sanguin ori cu minim și au fost efectuate în agonie sau chiar când susnumitul era decedat. S-a mai menționat că victima avea o alcoolemie de 1,60 gr.‰.

În cauză au fost efectuate mai multe lucrări de expertiză medico-legală, întrucât au existat suspiciuni cu privire la starea psihică a inculpatei, date fiind și actele medicale depuse.

Prin raportul de expertiză medico-legală psihiatrică s-a concluzionat că „R.I. prezintă tulburare organică a personalității asociată epilepsiei; epilepsie cu crize combinate; tentativă de suicid în antecedente într-un episod depresiv-reactiv. Susnumita are capacitatea psihică de a aprecia conținutul și consecințele faptelor sale și a avut discernământ la momentul comiterii faptelor cât și în prezent”.

Prin raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică al I.N.M.L. „Mina Minovici” București – Comisia de nouă expertiză medico-legală psihiatrică s-a concluzionat că „R.I. a prezentat la data comiterii faptei o stare disociativă survenită pe fondul unei tulburări de personalitate labil emoțională, în context de vulnerabilitate biologică, psihologică, socială și consum de băuturi alcoolice, iar la data examinării o tulburare de personalitate labil emoțională, vulnerabilitate biologică, psihologică și socială; susnumita a avut discernământ diminuat la data comiterii faptei. Comisia a recomandat aplicarea art. 113 C.pen..

Raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică a fost avizat de Comisia de Avizare și Control de pe lângă I.N.M.L. București.

În raport de toate elementele prezentate mai sus, tribunalul a apreciat că în drept fapta inculpatei R.I. care la data de 23/24.03.2010 a aplicat multiple lovituri cu un cuțit, lovituri de mare intensitate, în diferite regiuni ale corpului, în urma cărora s-a produs decesul victimei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor deosebit de grav, săvârșit în varianta agravantă „prin cruzimi” prev.de art.176 alin.1 lit.a C.pen. rap.la art.174 alin.1 C.pen., pentru care instanța o condamnă pe inculpată la pedeapsa de 20 de ani închisoare.

Tribunalul a apreciat că încadrarea juridică a faptei este cea de omor deosebit de grav, săvârșit prin „cruzimi” prev.de art.176 alin.1 lit.a C.pen. pentru următoarele considerente:

Așa cum s-a arătat în mod constant în literatura juridică, dar și în jurisprudență, la aprecierea unui omor săvârșit prin cruzimi trebuie să se țină seama de asemenea, de aspectul de ferocitate cu care făptuitorul a săvârșit omorul, trezind în conștiința celor din jur un sentiment de oroare.

În această situație, devine irelevantă împrejurarea că victima își va fi pierdut cunoștința nemaipercepând cu simțurile cruzimea, elementul determinant pentru reținerea agravantei fiind pericolul social deosebit pe care-l prezintă inculpata prin modul în care a săvârșit omorul.

Totodată multitudinea leziunilor constatată pe corpul victimei: plăgi tăiate înțepate penetrante cervical drept anterior, toracal anterior și toracal stâng, scapular stâng, plăgi laringotraheale, plăgi tăiate tegumentare-laterocervicale drepte cu infiltrat sanguin, pectorale și la nivelul spatelui, plagă cu infiltrat sanguin palmară, plăgi pulmonare stângi și hemitoracale stângi, plagă tăiată ventricul stâng, descrise la examenul extern și intern din raportul de autopsie duc la concluzia că viața victimei a fost suprimată prin cruzimi, iar loviturile aplicate în mod repetat i-au cauzat acesteia suferințe care au depășit limitele obișnuite ale unor acțiuni proprii ale laturii obiective a infracțiunii de omor.

Pentru considerentele expuse tribunalul a respins de altfel și cererea formulată de inculpată prin avocat de schimbare a încadrării juridice a infracțiunii de omor deosebit de grav, săvârșită în condițiile circumstanței agravante, prev.de art.176 alin.1 lit.a C.pen., adică prin „cruzimi” în infracțiunea de omor simplu prev.de art.174 C.pen.

Tribunalul a respins totodată și cererea formulată de avocatul părților civile de a schimba încadrarea juridică dată infracțiunii prin rechizitoriu, prin reținerea și a infracțiunii de omor calificat prev.de art.175 alin.1 lit.a C.pen., respectiv în condițiile de premeditare din parte inculpatei.

În primul rând premeditarea, prevăzută de art.175 lit.a C.pen. ca agravantă a infracțiunii de omor, presupune realizarea a două cerințe și anume: pe de o parte, luarea rezoluției trebuie să preceadă cu un oarecare timp activitatea materială, iar pe de altă parte această hotărâre, mai dinainte luată trebuie să se concretizeze în anumite activități de pregătire a infracțiunii.

Tribunalul a constatat că nu există elemente obiective care să fie concretizate în probe certe care să conducă la concluzia că cerințele menționate anterior s-ar regăsi în prezenta cauză.

Tribunalul nu și-a însușit argumentul furnizat de avocatul părții civile că inculpata ar fi consumat băuturi alcoolice pentru a dobândi curaj în vederea comiterii acțiunii de omor a victimei, întrucât niciun element obiectiv nu a susținut această teză.

La individualizarea pedepsei la care inculpata a fost condamnată, tribunalul a avut în vedere gradul de pericol social concret deosebit de sporit al faptei comise de inculpată, împrejurările concrete în care a fost comisă infracțiunea, mai exact faptul că inculpata a aplicat lovituri victimei în timp ce aceasta era întinsă în pat, fiind cu spatele înspre direcția de unde inculpata i-a aplicat primele lovituri, victima fiind surprinsă de acțiunea inculpatei, reacția de autoapărare fiind aproape anulată de o ferocitate deosebită cu care a acționat inculpata, aspect relevat de altfel puținele plăgi de autoapărare constatate pe fața palmară a mâinii stângi a victimei.

Tribunalul a reținut însă, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatei și concluziile expertizelor medico-legale efectuate în cauză care atestă că inculpata „R.I. a prezentat la data comiterii faptei o stare disociativă survenită pe fondul unei tulburări de personalitate labil emoțională, în context de vulnerabilitate biologică, psihologică, socială și consum de băuturi alcoolice..., susnumita având discernământ diminuat la data comiterii faptei”.

În raport de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei și de persoana inculpatei având în vedere toate considerentele expuse anterior, tribunalul a aplicat acesteia pedeapsa accesorie constând în exercitarea drepturilor prevăzute la art.64 lit.a teza a II-a C.pen. și lit.b C.pen.

În temeiul art.65 C.pen. s-a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. pe o durată de 2 ani, pedeapsă care va începe după executarea pedepsei închisorii.

Dat fiind faptul că prin expertiza medico-legală efectuată de I.N.M.L. „Mina Minovici” București, comisia a recomandat, având în vedere afecțiunea psihică și potențialul antisocial al inculpatei, aplicarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical, prev.de art.113 C.pen., tribunalul a dispus luarea unei astfel de măsuri de siguranță față de inculpată până la însănătoșire sau noi dispozițiuni, prin rețeaua sanitară a A.N.P.

În temeiul art.350 C.pr.pen. s-a menținut arestarea preventivă a inculpatei și în temeiul art. 88 C.pen. deduce din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 14.04.2010 la zi.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, tribunalul a constatat că în cauză au formulat pretenții civile părțile civile, după cum urmează:

Părțile civile A.D. și A.M. în calitate de părinți ai victimei A.D. și A.A.F., în calitate de frate au solicitat obligarea inculpatei la plata sumei de 100.000 euro pentru fiecare dintre părțile civile cu titlu de daune morale; de asemenea părțile civile A.D. și A.M. au solicitat obligarea inculpatei la plata sumei de 16.000 RON, cu titlu de daune materiale reprezentând cheltuielile ocazionate de înmormântarea victimei și ridicarea monumentului funerar, precum și 350 RON, pentru fiecare dintre părinții victimei, cu titlu de rentă lunară.

De asemenea, tribunalul a reținut că partea civilă A.A.F. a solicitat obligarea inculpatei la plata echivalentului a 2.500 euro, reprezentând cheltuielile ocazionate de deplasarea cu avionul din Spania, a fratelui victimei.

De precizat că victima A.D. a fost căsătorit cu partea vătămată S.R.S.C., iar din căsătorie a rezultat minorul A.D.D., născut la 02.04.2002. Prin sentința civilă nr. 4616/28.06.2002 a Judecătoriei Baia Mare a fost desfăcută căsătoria dintre părți, minorul a fost încredințat spre creștere și educare mamei, iar victima a fost obligată la plata unei pensii de întreținere în sumă de 49 lei pe seama minorului, sumă care a fost ulterior majorată la 380 lei.

Partea vătămată S.R.S.C. a arătat că formulează pretenții civile în sumă de 380 lei lunar, în numele minorului A.D.D., reprezentând pensia de întreținere stabilită în sarcina victimei, de către instanța de judecată.

Procedând la judecarea laturii civile a cauzei tribunalul a apreciat că în cauză au fost dovedite cu înscrisurile depuse la dosar și cu probe testimoniale pretențiile civile materiale constând în cheltuielile ocazionate de înmormântarea victimei și ridicarea monumentului funerar și în consecință inculpata a fost obligată în temeiul art.14 C.pr.pen. rap.la art. 998 C.civil la plata sumei de 16.000 RON, cu titlu de despăgubiri materiale către părțile civile A.D. și A.M., părinții victimei.

Restul pretențiilor materiale formulate în cauză de către părțile civile au fost considerate ca neîntemeiate, tribunalul reținând că partea civilă A.A.F. nu a făcut dovada pretențiilor sale, nu a depus la dosar biletele de avion sau alte dovezi care să fundamenteze acordarea de despăgubiri materiale, aceeași situație fiind și în privința cererii de acordare de rentă periodică lunară părinților victimei.

Tribunalul a apreciat însă că părților civile menționate anterior, respectiv părinților și fratelui victimei le-a fost cauzată o puternică suferință sufletească și un prejudiciu psihic deosebit, prin pierderea victimei, având în vedere și împrejurările concrete în care a fost săvârșită fapta, cruzimile deosebite la care a fost supusă victima fiind de natură a spori suferința psihică și sufletească a părților civile, iar pentru aceste considerente, instanța a obligat-o pe inculpată la plata sumei de 60.000 euro pentru părțile civile A.D., A.M. și A.A.F. cu titlu de daune morale.

Tribunalul a apreciat că atât în raport de dispozițiile art.17 C.pr.pen., cât și având în vedere constituirea de parte civilă formulată de mama minorului A.D.D., fiul victimei, inculpata a fost obligată la plata sumei de 380 RON, începând cu data de 24.03.2010 și până la împlinirea vârstei de 18 ani de către minor, sau până la noi dispozițiuni.

Tribunalul a avut în vedere la stabilirea cuantumului rentei periodice stabilite în favoarea minorului, declarația numitei S.R.S.C., fosta soție a victimei, care a declarat în faza de urmărire penală că aceasta era suma cu care victima contribuia lunar la întreținerea fiului său minor.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel în termen legal părțile civile A.D., A.M. și A.A.F., fără a indica motivele de nelegalitate ori netemeinicie, și inculpata R.I..

În ședința publică din data de 9 martie 2011, prin apărător ales, părțile civile au reiterat susținerile din concluziile scrise, arătând în motivarea apelului lor că se impune schimbarea încadrării juridice a faptei deduse judecății prin reținerea circumstanței agravante prev. de art.175 lit.a c.p. și anume premeditarea, în sensul că din probele de la dosar rezultă că inculpata a pregătit în timp comiterea omorului, purtând asupra sa un cuțit și consumând băuturi alcoolice cu toate că, cunoștea consecințele unui astfel de consum, faptul că devine extrem de agresivă. În ceea ce privește latura civilă a cauzei, s-a învederat faptul că inculpata a fost de acord cu despăgubirile civile solicitate, astfel că instanța de fond trebuia să ia act de faptul că aceasta achiesează la solicitările părților civile și să admită în totalitate acțiunea civilă formulată în cauză.

Inculpata R.I., prin apărător ales, în motivarea apelului său, inculpata a învederat faptul că, în cauză se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor deosebit de grav în infracțiunea de omor simplu, prin înlăturarea agravantei „prin cruzimi”. În susținerea cererii sale, inculpata a arătat că din concluziile raportului de expertiză medico-legală întocmit în cauză

rezultă că moartea victimei a survenit ulterior aplicării primelor lovituri de cuțit astfel că următoarele circa 80 de lovituri nu au prezentat relevanță astfel că nu sunt îndeplinite cerințele textului incriminator, care presupune o moarte lentă prin chinuri, fapt nedovedit în cauză. Apoi, s-a mai arătat de către inculpată că la individualizarea judiciară a pedepsei trebuie să se țină seama de împrejurarea că inculpata a fost sinceră în cursul procesului penal, a avut un comportament ireproșabil înainte de comiterea faptei, fiind integrată în familie și societate, este studentă la trei facultăți și suferă de anumite boli psihice care i-au diminuat discernământul. Sub aspectul laturii civile, arată că este de acord cu despăgubirea părților civile în măsura în care acestea au fost dovedite iar la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere trebuie să se țină seama și de pensia de urmaș ce i se cuvine acestui minor.

Verificând hotărârea atacată, pe baza actelor și lucrărilor din dosarul cauzei, conform prevederilor art.378 C.pr.penală, curtea a constatat că apelul părților civile este fondat cu privire la cuantumul pedepsei aplicate inculpatei, la omiterea dispunerii prelevării probelor biologice, la modul în care inculpata a fost obligată la plata daunelor morale și la cuantumul acestora și în aceste limite va fi admis, iar apelul inculpatei nu este fondat și va fi respins, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Astfel, se constată că, în cauză a fost administrat un vast probatoriu iar după analiza atentă și detaliată a acestuia s-a reținut o stare de fapt corectă, conformă cu realitatea.

Vinovăția inculpatei a fost corect stabilită prin coroborarea probelor administrate atât în faza de urmărire penală cât și de către instanța de judecată în mod nemijlocit.

Se reține că, în noaptea de 23/24.03.2010, inculpata i-a aplicat victimei A.D. multiple lovituri de cuțit, lovituri de mare intensitate, în diferite regiuni ale corpului, în urma cărora s-a produs decesul victimei.

Fapta astfel descrisă întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor deosebit de grav, săvârșit în varianta agravantă „prin cruzimi” prev. de art.176 alin.1 lit.a, rap. la art.174 alin.1 C.p.

În cauză nu se impune nicio schimbare de încadrare juridică, cererile formulate în acest sens fiind nefondate.

Mai întâi cu privire la termenul „cruzimi” curtea, în acord cu doctrina și jurisprudența în materie, apreciază că prin acest termen, în sens juridic se înțeleg modurile, procedeele, mijloacele și actele de violență aplicate victimei de natură sau pentru a-i provoca suferințe deosebit de mari și prelungite în timp, fie pentru a o ucide, fie pentru a o chinui înainte de a o ucide sau înainte de survenirea morții acesteia, sau actele care denotă ferocitate, sadism, un mod inuman, ieșit din comun de săvârșire a omorului, care trezește în conștiința opiniei publice un sentiment de oroare.

În acord cu argumentația instanței de fond și raportat la starea de fapt reținută, la concluziile raportului medico-legal întocmit în cauză, curtea constată că actele de violență aplicate victimei de către inculpată denotă ferocitate și sadism, un mod inuman, ieșit din comun de săvârșire a omorului, care potrivit, articolelor apărute în mass-media, a fost de natură să provoace un puternic sentiment de oroare în conștiința opiniei publice.

În ceea ce privește cererea părților civile de a se reține „premeditarea”, prev. de art.175 lit.a C.p. curtea a apreciat că nu sunt întrunite cerințele acestui text de lege.

Astfel, pentru a ne afla în prezența acestei agravante, trebuie să existe probe certe că inculpata a luat hotărârea de a ucide victima pe baza unei reflecții lungi și temeinice, cumpănind motivele pro și contra faptei sale și chibzuind la rece asupra lor iar mai apoi să treacă la activitatea premergătoare și pregătitoare.

În speță, nu s-a dovedit că inculpata a acționat în baza unui plan mai dinainte stabilit și că a existat acel proces deliberativ anterior, esențial reținerii stării de premeditare. Faptul că aceasta purta un cuțit în geantă nu constituie în sine un act preparator, cu atât mai mult cu cât inculpata nu a uzat de acel cuțit la comiterea faptei.

Este real faptul că inculpata a consumat băuturi alcoolice deși era conștientă de faptul că acest consum îi dăunează în mod deosebit și că îi este interzis din punct de vedere medical consumul de alcool (fapt ce reiese din ultimul cuvânt al acesteia din fața instanței de apel, precum și din declarația acesteia din fața instanței de fond), prin diminuarea discernământului, dar această împrejurare poate fi luată în considerare doar ca element de circumstanțiere nu reprezintă în sine un act preparatoriu.

În ceea ce privește discernământul inculpatei s-a constatat că prin primul raport de expertiză medico-legală psihiatrică întocmit în cauză s-a constatat că inculpata avea discernământul păstrat, abia prin raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică nr.

A6/4696/13.07.2010 al I.N.M.L. „Mina Minovici” București – Comisia de nouă expertiză medico-legală psihiatrică s-a concluzionat că „R.I. a prezentat la data comiterii faptei o stare disociativă survenită pe fondul unei tulburări de personalitate labil emoțională, în context de vulnerabilitate biologică, psihologică, socială și consum de băuturi alcoolice, iar la data examinării o tulburare de personalitate labil emoțională, vulnerabilitate biologică, psihologică și socială; susnumita a avut discernământ diminuat la data comiterii faptei. Comisia a recomandat aplicarea art. 113 C.pen..

Având în vedere toate aceste împrejurări, curtea a apreciat că se impune majorarea cuantumului pedepsei aplicate inculpatei, însă raportat la vârsta inculpatei, la lipsa antecedentelor penale ale acesteia s-a considerat că solicitarea părților civile de a-i aplica inculpatei detențiunea pe viață este exagerată.

Așa fiind, curtea în baza art.72 C.p. a reindividualizat pedeapsa aplicată, considerând că maximum special prevăzut de textul incriminator, de 25 de ani închisoare cu detenție este în măsură să contribuie la sancționarea și reeducarea acesteia.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, criticile aduse hotărârii atacate au fost apreciate ca fiind întemeiate doar în parte.

În declarația dată în fața instanței de fond, inculpata a învederat textual că este de acord să despăgubească părțile civile.

Această afirmație nu este o achiesare la pretențiile civile formulate în cauză ci doar disponibilitatea manifestată de a despăgubi părțile civile.

Conform principiului disponibilității care guvernează procesul civil și art.1169 C.civ. părțile civile au obligația de a-și dovedi pretențiile civile.

Prima instanță în mod corect a obligat inculpata la plata către părțile civile A.D. și A.M. a sumei de 16.000 lei, reprezentând cheltuieli de înmormântare și ocazionate de ridicarea monumentului funerar, despăgubiri dovedite prin înscrisuri și declarații de martori. De asemenea, în mod corect aceste despăgubiri vor fi plătite ambelor părți civile, având în vedere că aceștia au plătit împreună, fără a se putea stabili contribuția exactă a fiecăruia.

Este, de asemenea nejustificată, critica adusă de către apărătorul inculpatului referitoare la obligarea inculpatei la plata în favoarea minorului A.D.D. în totalitate a pensiei de întreținere fără a se verifica dacă acesta primește sau nu pensie de urmaș. Aceasta, întrucât, potrivit art.17 C.p.p. și dispozițiilor art.86 și urm. C.fam. drepturile minorilor trebuie protejate iar în cazul în care acesta va dobândi pensia de urmaș s-a putea, în condițiile Codului familiei, solicita de către inculpată reducerea cuantumului pensiei de întreținere.

În ceea ce privește restul despăgubirilor materiale solicitate în cauză se constată că prima instanță în mod corect le-a respins ca nedovedite, părțile civile nedepunând la dosar acte justificative raportat la cheltuielile de călătorie ale părții civile A.F., precum și la renta lunară solicitată. Din actele dosarului nerezultând cu certitudine că victima contribuia la cheltuielile familiei cu suma de 350 lei lunar(cu atât mai mult cu cât victima locuia împreună cu inculpata) și că părinții acestuia se aflau în nevoie, condiție esențială cerută de art86 C.fam, articol ce reglementează obligația de întreținere.

În mod corect prima instanță a stabilit că, raportat la suferința deosebit de mare provocată părților vătămate, la faptul că pierderea suferită de către aceștia este ireversibilă, se justifică acordarea unor daune morale. Hotărârea pronunțată este criticabilă însă cu privire la modul în care au fost acordate aceste daune și la cuantumul acestora.

Astfel, daunele morale se acorda într-un quantum apreciat de către instanță tuturor celor cărora li s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapta inculpatei, fiind necesar ca inculpata să fie obligată la plata unor daune morale în favoarea celor trei părți vătămate.

Este cunoscut faptul că legea nu prevede nici un criteriu de stabilire a cuantumului daunelor morale, astfel că fost nevoie ca doctrina și jurisprudența să cristalizeze de-a lungul timpului astfel de criterii .

Astfel, la stabilirea cuantumului daunelor morale trebuie avute în vedere mai multe criterii și anume importanța valorii morale lezate, durata și intensitatea durerilor fizice și psihice, tulburările și neajunsurile suferite de victima prejudiciată moral, ținând seama în același timp de scopul pentru care legiuitorul a permis cuantificarea prejudiciului moral, acela de compensare a suferinței persoanei prejudiciate și nu a pierderii efectiv cauzate, care nu se poate echivala în bani.

S-a considerat, de asemenea că la cuantificarea acestor daune instanța trebuie să se raporteze și la practica judiciară în materie, fiind absolut necesară o echivalare a acestora, în vederea respectării principiului egalității în fața legii.

În acest context, apreciem că, câte 30.000 euro, pentru fiecare dintre părțile civile apelante vor fi în măsură să contribuie la repararea prejudiciului cauzat.

Pentru considerentele prezentate, în baza art.379 pct.2 lit.a C.p.p. curtea va admite apelurile declarate de părțile civile A.D., A.M., împotriva Sentinței penale nr.11/10.01.2011 a Tribunalului Maramureș, pe care o va desființa cu privire la cuantumul pedepsei aplicate inculpatei, la omiterea dispunerii prelevării probelor biologice, la modul în care inculpata a fost obligată la plata daunelor morale și la cuantumul acestora.

Pronunțând o nouă hotărâre, în aceste limite, s-a majorat pedeapsa aplicată inculpatei R.I., de la 20 de ani la 25 de ani închisoare cu executare în regim de detenție, pentru comiterea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev de art.174 rap. la art.176 lit.a C.p.

În baza art.7 din Legea nr.76/2008 s-a dispus prelevarea probelor biologice de la inculpată, întrucât instanța de fond a omis să se pronunțe asupra acestui aspect.

În baza art.14, 346 C.pr.penală, art.998 C.civil a fost obligată inculpata la plata către cele trei părți civile a câte 30.000 Euro, sau echivalentul în lei la data plății, pentru fiecare parte civilă, cu titlu de daune morale.

S-au menținut restul dispozițiilor hotărârii atacate.

În baza art.379 pct.1 lit.b C.p.p. s-a respins ca nefondat apelul declarat de inculpată împotriva aceleiași hotărâri.

S-a menținut măsura arestului preventiv dispusă față de inculpată, constatând că temeiurile care au stat la baza luării acesteia subzistă și în continuare și s-a dedus din pedeapsa aplicată timpul detenției preventive, începând cu data de 14.04.2010 la zi.

Curtea a respins în baza art.193 C.pr.penală cererea părților vătămate de obligare a inculpatei la plata cheltuielilor judiciare, constând în onorariu avocațial, ca nedovedită, având în vedere împrejurarea că la dosarul cauzei nu a fost depusă chitanța care să ateste plata onorariului avocațial în cuantum de 1.000 euro.

INFRAȚIUNEA PREV. DE ART. 87 AL. 2 DIN OUG NR. 195/2002.CONDIȚII.

Potrivit art.87 al. 2 din OUG nr. 195/2002 constituie infracțiune fapta persoanei care conduce un autovehicul sau un tramvai si care se afla sub influenta unor substante ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora, fiind necesar să se stabilească dacă conducătorul autovehiculului se afla sau nu sub influența unor substanțe stupefiante, iar această împrejurare trebuie dovedită și nu doar prezumată.

Atata timp cat inculpatul a fumat o țigară cu cannabis cu trei zile înainte de a conduce autoturismul, ca prin metode științifice nu s-a putut stabili concentrația de tetrahidrocannabinoli din proba de urină recoltată și că nu s-a putut face referiri la manifestările clinice ale inculpatului, există dubii serioase cu privire la existența laturii obiective a infracțiunii de mai sus, dubii care îi profită inculpatului, conform principiului "in dubio pro reo".

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR.38/A/09.03.2011

Prin sentința penală nr.124 din 08 decembrie 2010 pronunțată de Tribunalul Bistrița Năsăud, în baza art. 334 C.proc.pen. a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor în sensul reținerii, pentru fiecare dintre ele, a stării de recidivă postexecutorie prev. de art. 37 lit. b C.pen..

A fost condamnat inculpatul **S.S.E.** la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 4 alin. 1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. si la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 87 alin. 2 din OUG 195/2002 cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen..

Conform art. 33 lit. a, 34 lit. b C.pen. au fost contopite aceste pedepse urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71 raportat la art. 64 lit. a teza II și lit. b C.pen..

A fost obligat inculpatul să plătească 11.000 lei cheltuieli judiciare statului.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că inculpatul S.S.E. este posesor al permisului de conducere categoria „B” pe care l-a obținut în data de 21.03.2006. Sora acestuia, respectiv martora S.N.M. are în proprietate un autoturism marca Volkswagen Polo, autoturism pe care îl conduce atât ea, cât și învinuitul S.S.E., fiecare dintre ei având câte o cheie de la acest autoturism.

În data de 28.06.2008 învinuitul S.S.E. s-a deplasat cu autoturismul până în Bistrița Bârgăului și după ce l-a parcat în fața casei unei cunoștințe, a consumat băuturi alcoolice.

La un moment dat a mers să-și mute autoturismul la o distanță de cca 5 metri, întrucât blocase accesul pe o stradă intermediară, însă în timp ce se afla la volan a fost oprit de către organele de poliție care l-au testat cu aparatul etilotest, rezultând că acesta avea o alcoolemie de 0,16mg/l alcool pur în aerul expirat. Pentru acest motiv a fost sancționat contravențional cu amendă în cuantum de 450 lei, ridicându-i-se și permisul de conducere în vederea suspendării.

Împotriva procesului-verbal întocmit de către organele de poliție, inculpatul a formulat o plângere contravențională la Judecătoria Bistrița, motiv pentru care în data de 02.07.2008 organele de poliție i-au restituit permisul de conducere.

Prin sentința civilă nr.3447/2008 din data de 02.10.2008 a Judecătoriei Bistrița plângerea contravențională formulată de către S.S.E. a fost respinsă ca nefondată, soluția fiindu-i comunicată prin agentul procedural de la instanță, care întrucât nu a găsit pe nimeni la domiciliu, a procedat la afișarea actului pe ușa locuinței destinatarului.

În data de 06.11.2008 inculpatul S.S.E. a plecat în Irlanda având asupra sa și permisul de conducere.

După ce organele de poliție au primit sentința civilă nr.3447/2008 a Judecătoriei Bistrița au procedat la suspendarea dreptului de a conduce autovehicule de către inculpat, pentru o perioadă de 120 zile începând cu data de 27.12.2008, comunicându-i totodată acestuia că trebuie să predea permisul de conducere la Serviciul Poliției –Rutiere al județului Bistrița Năsăud până în data de 26.12.2008.

Inculpatul nu s-a prezentat la organele de poliție pentru a preda permisul de conducere, întrucât plecase deja din țară în Irlanda, de unde a revenit în România în data de 29.01.2009.

După revenirea în țară inculpatul nu s-a prezentat la organele de poliție pentru a preda permisul de conducere, iar în data de 16.02.2009 s-a urcat la volanul autoturismului și a plecat din Bistrița înspre cartierul Unirea pentru a-și vizita o cunoștință mai veche, al cărei nume nu și-l amintește, însă a fost oprit de către organele de poliție care l-au amendat pentru faptul că nu purta centura de siguranță.

În data de 22.04.2009 inculpatul a primit o citație prin care era încunoștințat că trebuie să se prezinte la organele de poliție din municipiul Bistrița. În aceeași zi acesta s-a prezentat la organele de poliție care i-au adus la cunoștință că până în data de 26.04.2009 are suspendat dreptul de a conduce autovehicule, însă nu a predat permisul de conducere întrucât îl uitase în Irlanda.

La sfârșitul lunii aprilie 2009, inculpatul a plecat la Budapesta pentru a-și recupera permisul de conducere. Cu privire la acest aspect inculpatul a arătat că permisul de conducere l-a uitat în Irlanda la prietena lui, iar aceasta i l-a trimis în Ungaria pe o prietenă de-a sa care a venit până în Budapesta.

În Budapesta inculpatul a locuit la o persoană pe nume „R.” al cărui nume complet nu-l cunoaște, iar în data de 19.05.2009, în apartamentul unde locuia „R.”, a venit un bărbat, pe care inculpatul nu-l cunoștea, bărbat care avea asupra sa o țigară cu cannabis. Acest bărbat a aprins acea țigară pe care a fumat-o împreună cu numitul „R.” și cu inculpatul, după care acesta a revenit în țară.

În data de 21.05.2009 inculpatul S.S.E. s-a urcat la volanul autoturismului și a plecat să se plimbe prin municipiul Bistrița.

La un moment dat a oprit autoturismul în zona Pieței Independenței, loc în care s-a întâlnit cu martorii P.S. și H.A. cărora le-a propus să-l însoțească într-o plimbare pe care și-a propus să o facă, aceștia fiind de acord.

Ca urmare, cei doi s-au urcat în autoturism, iar învinuitul S.S.E. a condus pe străzile Împăratul Traian, Rodnei, Arțarilor, Cuza Vodă, B-dul Decebal, Crinilor, Piața Petru Rareș, Piața Unirii, Ecaterina Teodoroiu, Vasile Alexandri, Albert Berger, Mihail Kogălniceanu, Dogarilor, Nicolae Titulescu, Alexandru Odobescu, Independenței, Sigmirului, până în fața stația Peco Lukoil (fosta stație peco Alex Dora), unde a fost oprit de către organele de poliție,

care s-au sesizat cu privire la conducerea autoturismului de către inculpat, deși dreptul de a conduce autovehicule îi era suspendat.

Existând suspiciunea că acesta a consumat substanțe interzise organele de poliție l-au condus pe inculpat la sediul Spitalului Județean Bistrița-Năsăud unde i s-au recoltat probe biologice (sânge și urină) pentru a se constata dacă se afla sub influența substanțelor stupefiante.

Din raportul de constatare medico - legală din data de 04.08.2009 întocmit de Serviciul Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud rezultă că în probele biologice recoltate de la învinuitul S.S.E. s-a evidențiat prezența de **tetrahidrocannabinol**.

Din cele de mai sus rezultă, fără putință de îndoială că inculpatul a deținut drogul, chiar dacă o scurtă perioadă de timp, până la consumarea acestuia, fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 4 al. 1 din Legea 143/2000 (modificată).

Pe de altă parte, în tabelul III din anexa Legii 143/2000, care cuprinde drogurile de risc, este înscris cannabisul, rezina și uleiul de cannabis, toate conținând tetrahidrocannabinoli, substanță ce a fost evidențiată în probele biologice ale inculpatului, recoltate imediat ce a fost surprins conducând autoturismul pe drumurile publice astfel că față de acesta s-a reținut și infracțiunea prev. de art.87 alin 2 din OUG 195/2002.

Inculpatul S.S.E. este recidivist post executoriu, raportat la pedeapsa de 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 293/F/2006 a Tribunalului Bistrița Năsăud pentru comiterea unor infracțiuni de trafic și consum de droguri de risc, pedeapsă din a cărei executare s-a liberat condiționat la data de 12.01.2007 cu un rest neexecutat de 45 zile închisoare, durata pedepsei împlinindu-se la 26 februarie 2007.

Deși în considerentele rechizitoriului se menționează existența stării de recidivă aceasta nu este reținută și în încadrarea juridică dată faptelor prin partea dispozitivă a actului de sesizare astfel că, în baza art. 334 C.proc.pen., tribunalul a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor în sensul reținerii, pentru fiecare dintre cele 2 infracțiuni și a stării de recidivă postexecutorie prev. de art. 37 lit b C.pen..

În baza textelor de lege mai sus arătate și având în vedere disp. art.72 C.pen. și în special faptul că, deși a recunoscut comiterea faptelor inculpatul este recidivist raportat la o pedeapsă anterioară aplicată tot pentru infracțiuni legate de droguri, tribunalul l-a condamnat pe acesta la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 4 alin. 1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. și la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 87 alin. 2 din OUG 195/2002 cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen..

Conform art. 33 lit. a, 34 lit. b C.pen. au fost contopite aceste pedepse, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare făcându-se și aplicarea art. 71 raportat la art. 64 lit. a teza II și lit. b C.pen..

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, inculpatul a declarat apel, criticând-o ca nefiind temeinică și legală.

În motivarea apelului său, inculpatul a învederat faptul că nu există probe că ar fi comis infracțiunea prev. de art.87 alin.2 din OUG 195/2002 întrucât nu s-a dovedit că inculpatul se afla sub influența produselor stupefiante în momentul în care a condus autoturismul pe drumurile publice din Bistrița.

Din raportul de constatare medico-legală întocmit în cauză a rezultat că inculpatul prezenta urme de terohidrocannabinoli doar în urină nefiind dovedit faptul că aceste urme i-ar fi alterat inculpatului puterea de concentrare în trafic, cu alte cuvinte că acesta ar fi condus sub influența stupefiantelor.

În ceea ce privește infracțiunea de deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu, inculpatul a avut o atitudine sinceră, colaborând cu organele de cercetare penală, astfel că se impune achitarea inculpatului.

Analizând hotărârea atacată, prin prisma motivelor de apel invocate, a actelor și lucrărilor dosarului curtea a reținut următoarele:

Din ansamblul probelor administrate în cauză atât în faza de urmărire penală cât și de către instanța de fond rezultă că în data de 19.05.2009, inculpatul, în timp ce se afla în apartamentul din Budapesta a unui prieten pe nume R., a fumat împreună cu acesta o țigară cu cannabis.

Apoi, în data de 21.05.2009, la trei zile după ce a fumat țigară cu cannabis inculpatul s-a urcat la volanul autoturismului, proprietatea surorii sale, martora S.N.M., autoturism pe care l-a condus pe drumurile publice din municipiul Bistrița, unde a fost oprit de către organele de

poliție, care s-au sesizat cu privire la conducerea autoturismului de către inculpat, deși dreptul de a conduce autovehicule îi era suspendat.

Existând suspiciunea că acesta a consumat substanțe interzise organele de poliție l-au condus pe inculpat la sediul Spitalului Județean Bistrița-Năsăud unde i s-au recoltat probe biologice (sânge și urină) pentru a se constata dacă se afla sub influența substanțelor stupefiante.

Din raportul de constatare medico - legală din data de 04.08.2009 întocmit de Serviciul Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud rezultă că în **probele de urină** recoltate de la învinuitul S.S.E. s-a evidențiat prezența de **tetrahidrocannabinol**. Examenul toxicologic efectuat pe proba de sânge a fost, în schimb negativ.

Raportat la toate aceste aspecte, s-a considerat necesar de către instanța de fond întocmirea unei adrese către IML Cluj în vederea stabilirii cu certitudine dacă în urma examenului toxicologic efectuat inculpatului pe proba de urină s-a stabilit concentrația de tetrahidrocannabinoli sau doar prezența acestei substanțe, cu mențiunea că examenul pentru această substanță a fost pozitiv și negativ pentru alte medicamente și dacă prezența în urină a acestei substanțe și nu în sânge, poate duce la alterarea capacității de atenție și concentrare necesare conducerii unui autovehicul.

Cu toate că răspunsul IML Cluj nu face decât să reamintească instanței conținutul raportului de constatare medico-legală de mai sus, instanța de fond nu a mai revenit cu adresă, soluționând cauza.

În apel, curtea a apreciat răspunsul IML ca fiind incomplet s-a revenit cu adresă la acest Institut iar prin adresa de la f.35-36, s-a arătat că, în cazul inculpatului, la care au fost identificați cannabinoizi numai în proba de urină, nu există criterii obiective științifice, de ordin medical, care să le permită acestora posibilitatea de a face referiri la manifestările clinice, cuprinzând și alterarea capacității de atenție și de concentrare necesare conducerii unui autovehicul. Prezența, în proba de urină recoltată a cannabinoizilor atestă faptul că inculpatul a consumat o substanță interzisă de lege, fără a se putea preciza data consumului.

Potrivit textului incriminator constituie infracțiune, fapta persoanei care conduce un autovehicul sau un tramvai și care se afla sub influența unor substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora.

Astfel, pentru a ne afla în prezența acestei infracțiuni de pericol este necesar să se stabilească dacă conducătorul autovehiculului se afla sau nu sub influența unor substanțe stupefiante.

Din probele de la dosar a rezultat doar că inculpatul, cu trei zile înainte de a șofa autoturismul surorii sale, a fumat o țigară cu cannabis.

Având în vedere faptul că, prin metode științifice nu s-a putut stabili concentrația de tetrahidrocannabinoli din proba de urină recoltată și că nu se pot face referiri la manifestările clinice ale inculpatului, curtea a apreciat că există dubii serioase cu privire la existența laturii obiective a infracțiunii imputate, dubii ce, firește, îi profită inculpatului, conform principiului "in dubio pro reo" (în acest sens invocăm și jurisprudența recentă a Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr.622/36/2010 a menținut hotărârea tribunalului Tulcea din dosarul 2152/88/2009 prin care inculpatul a fost achitat pentru infracțiunea prev. de art.87 alin.2 din OUG 195/2002).

Chiar dacă legea nu definește în nici un fel noțiunea de conducere sub influența unor substanțe ori produse stupefiante, este evident că această împrejurare trebuie dovedită și nu doar prezumată. Ori, din probele de la dosar nu reiese faptul că inculpatului i-ar fi fost alterată în vreun fel capacitatea de atenție și concentrare necesară conducerii unui autovehicul, aspecte asupra cărora nu s-au putut pronunța nici măcar specialiștii care (după cum am precizat mai sus) au învederat faptul că nu există criterii obiective științifice, de ordin medical, care să le permită acestora să facă referiri la manifestările clinice ale inculpatului.

Față de cele de mai sus, în baza art.379 pct.2 lit.a C.p.p. s-a admis apelul declarat de către împotriva sentinței penale nr. 124/F/2010 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, care a fost desființată numai cu privire la greșita condamnare a inculpatului pentru infracțiunea prev. de art.87 alin.2 din OUG nr.195/2002.

Pronunțând o nouă hotărâre, în aceste limite, în baza art.11 pct.2 lit.a C.p.p. rap. la art. 10 lit.d C.p.p. s-a dispus achitarea inculpatului S.S.E. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prev. de art.87 alin.2 din OUG 195/2002, de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană aflată sub influența unor substanțe stupefiante.

În ceea ce privește infracțiunea de deținere de droguri în vederea consumului propriu, starea de fapt este clară, necontestată de către inculpat iar vinovăția acestuia a fost stabilită fără niciun dubiu.

S-a apreciat că fapta mai sus descrisă prezintă pericolul social al unei infracțiuni (raportat la modul, mijloacele de comitere a faptei), nefiind aplicabile dispozițiile art.18 ind.1 C.p. așa cum s-a solicitat de apărare, cu atât mai mult cu cât inculpatul a mai fost condamnat anterior pentru același gen de fapte, iar în prezent este arestat preventiv într-o altă cauză în care este judecat pentru trafic de droguri.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de fond a ținut cont de criteriile prev. de art.72 C.p., dând dovadă de clemență prin orientarea cuantumului pedepsei spre minimul special prevăzut de lege.

Așa fiind, curtea a menținut pedeapsa de 6 luni închisoare, cu executare în detenție, pedeapsă aplicată inculpatului pentru comiterea infracțiunii prev. de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.37 lit.b C.p.

S-a înlăturat aplicarea art.33 lit.a, 34 lit.b C.p.

S-au menține restul dispozițiilor hotărârii atacate.

PROCEDURA PREVĂZUTA DE ART. 320/1 C.PROC.PEN. OBLIGATIA INSTANTEI DE ASCULTARE A INCULPATULUI. LIMITE

In proceura prevazuta de art.320 ind.1 alin.4 C.p.p. instnata este obligata să verifice dacă faptele descrise în rechizitoriu sunt stabilite și descrise în mod clar astfel încât să nu există dubii cu privire la recunoașterea vinovăției, cu atât mai mult cu cât aliniatul 1 al aceluiași text de lege prevede faptul că inculpatul recunoaște săvârșirea faptelor descrise în actul de sesizare a instanței.

Prin reglementarea acestei proceduri simplificate s-a urmărit în primul rând accelerarea procesului penal, dar și responsabilizarea tuturor participanților la îndeplinirea actului de justiție nefiind permise rechizitorii lapidare, cu încadrări juridice comune pentru toate faptele astfel încât, ca și în cazul de față, inculpatul să poată specula o exprimare mai puțin fericită și să solicite a i se reține o circumstanță personală legală care nu se întemeiază pe nicio probă.

Atat timp cat din ansamblul probator administrat rezultă că inculpatul a fost provocat doar de una din partile vătămate, fapt învederat de altfel chiar de către acesta, ca la prezentarea materialului de urmărire penală inculpatului i s-a adus la cunoștință încadrarea juridică și faptul că starea de provocare este doar în cazul părții vătămate P.I., concluzia care se desprinde este aceea ca inculpatul în momentul în care și-a recunoscut vinovăția a fost pe deplin conștient de faptul că starea de provocare a fost reținută doar în cazul uneia dintre fapte și nu fata de toate faptele pentru care a fost trimis în judecata.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR.34/A/03.03.2011

Prin sentința penală nr.48 din 25.01.2011 pronunțată de Tribunalul Maramureș, a fost condamnat inculpatul G.V., următoarele pedepse:

- 13 ani și 4 luni închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani, pt. săvârșirea infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen., art. 39 alin. 4 C.pen. și art. 320¹ Cpp.

- 3 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani, pt. săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b Cp, art. 73 lit. b C.pen. raportat la art. 76 lit. c C.pen. și respectiv, art. 320¹ C.pr.pen.

În temeiul art. 33 lit. a C.pen. raportat la art. 34 lit. b C.pen. și art. 35 alin. 3 C.pen., au fost contopite pedepsele stabilite prin prezenta sentință și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 13 ani și 4 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 an și 8 luni închisoare,

inculpatul urmând să execute pedeapsa de 15 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani.

În temeiul art. 71 C.pen., s-a interzis inculpatului pe durata executării pedepsei drepturile prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen.

În temeiul art. 350 C.pr.pen. a fost menținută măsura arestării preventive a inculpatului, iar în baza art. 88 C.pen. scade din durata pedepsei aplicate perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 13.12.2010 la zi.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen. s-a dispus confiscarea de la inculpat a bunurilor folosite la săvârșirea infracțiunilor, respectiv un topor și un scaun de lemn, bunuri aflate la camera de corpuri delictive a Serviciului de Investigații Criminale din cadrul IPJ Maramureș.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare, după rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În temeiul art. 320¹ alin. 5 C.pr.pen., s-au disjuns acțiunile civile formulate de părțile civile P.M. și P.I. și s-a stabilit termen de judecată la data de 15.02.2011 pt. când părțile vor fi citate.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 313 din Legea nr. 95/2006, a fost obligat inculpatul la plata următoarelor sume, reprezentând contravaloarea asistenței medicale acordată părții vătămate P.I.:

- 1254, 81 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș;

- 2991,12 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către partea civilă Spitalul Județean de Urgență "Dr. Constantin Opriș" Baia Mare;

- 185 lei, către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmației.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 1700 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Pentru a pronunța această soluție tribunalul a reținut că la data de 23.11.2010, victima P.Ș. și partea vătămată P.I. s-au deplasat la locuința inculpatului G.V. unde se afla și martorul T.C.

Din declarațiile martorului T.C., coroborate cu cele ale părții vătămate P.I. a rezultat că persoanele menționate au consumat o cantitate semnificativă de băuturi alcoolice, iar la un moment dat, partea vătămată și victima P.Ș. au început să îi reproșeze inculpatului faptul că ar fi avut o relație cu o femeie din localitate. La un moment dat, discuția dintre inculpat, partea vătămată și victimă a devenit mai aprinsă, fără însă ca între aceștia să apară acte de violență fizică.

Martorul T.C. a susținut că la un moment dat unul dintre cei doi a scos un briceag, cu care l-a amenințat pe inculpat, aspect care este însă infirmat atât prin declarația acestuia din urmă, cât și a părții vătămate P.I.

Ca urmare a discuțiilor contradictorii dintre părți și pe fondul consumului excesiv de alcool, partea vătămată P.I. s-a ridicat de la masă și l-a prins de braț pe inculpatul G.V. încercând să îl lovească. Din declarația inculpatului a rezultat că atitudinea și brutalitatea gestului făcut de parte vătămată i-a creat temerea că va fi bătut, astfel încât s-a ridicat și a luat un topor pe care îl ținea în cameră, lângă un bufet.

Inculpatul a revenit lângă masă și le-a aplicat mai multe lovituri în zona capului cu acel topor, atât părții vătămate P.I., cât și victimei P.Ș. După ce coada toporului s-a rupt inculpatul a continuat să lovească victima cu un scaun (taburet) de lemn, aplicând mai multe lovituri de mare intensitate.

Aspectele privind existența unor discuții contradictorii dintre părți, precum și faptul că partea vătămată P.I. s-a ridicat de la masă și l-a prins pe inculpat de braț sunt confirmate prin declarația martorului T.C., iar caracterul violent al gestului și starea de tensiune apărută l-au determinat pe martor să părăsească în grabă imobilul.

Potrivit declarației inculpatului G.V., coroborată cu mențiunile procesului-verbal aflat la fila 85 din dosar, după săvârșirea faptelor, acesta a apelat serviciul de urgență 112, solicitând deplasarea poliției și a unei ambulanțe la domiciliul său, precizând că a avut o altercație cu două persoane și afirmând „nu m-au lovit, eu i-am lovit și poate că unul a murit”.

Din mențiunile procesului-verbal de cercetare la fața locului a rezultat că în imobil a fost găsită decedată victima P.S., iar partea vătămată P.I. fusese preluată de personalul medical, fiind

descoperit și un topor cu coada de lemn ruptă, în lungime de 81 cm și mai multe fragmente de lemn ce provin dintr-un scaun rupt.

Potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 387/179/02.12.2010 întocmit de Cabinetul Medico-Legal Sighetu Marmăției, moartea numitului P.Ș. a fost violentă și s-a datorat unei dilacerări cerebrale post-traumatism cranio-cerebral acut, cu fractură de bază a craniului în etaj posterior occipital stâng, masiv hematom subdural bazal și hemoragie subarahnoidiană extinsă. De asemenea, s-a constatat că victima prezenta multiple leziuni la nivelul capului și a toracelui, care s-au produs prin loviri active, repetate, cu corpuri dure cu suprafețe limitate (posibil muchia metalică a unei securi, taburet din lemn) și proiectare ulterioară la sol cu loviri de planuri dure, rol tanato-generator având cele de la nivelul extremității cefalice-dilacerarea cerebrală.

De asemenea, prin raportul de constatare medico-legală întocmit de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare s-a constatat că partea vătămată P.I. a suferit leziuni traumatice în zona parietal stângă și care au necesitat pentru vindecare un număr de 25-30 zile de îngrijiri medicale, putând fi produse prin lovire cu un corp contondent, posibil tăietor-despicător. S-a concluzionat că leziunile pot data din 23.11.2010 și nu au pus în primejdie viața părții vătămate.

Inculpatul G.V. a recunoscut săvârșirea faptelor de care este acuzat, susținând că s-a speriat de atitudinea agresivă a părții vătămate și a victimei și că a reacționat în acest fel din cauză că se afla sub influența alcoolului, însă nu a intenționat să îiucidă.

În raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că fapta inculpatului G.V., constând în aceea că la data de 23.11.2010 i-a aplicat victimei P.Ș. mai multe lovituri cu un topor în zona capului și respectiv, cu un scaun de lemn peste corp, provocându-i leziuni care au condus la decesul acestuia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen..

De asemenea, fapta inculpatului G.V., care la data de 23.11.2010, în aceleași împrejurări, aflându-se sub stăpânirea unei puternice tulburări determinată de o provocare din partea părții vătămate P.I., i-a aplicat acestuia mai multe lovituri cu un topor în zona capului cu intenția de a-l ucid, întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 73 lit. b Cod pena și art. 37 lit. b C.pen..

La încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat, instanța a avut în vedere sub un prim aspect, că din probele administrate în cauză a rezultat că acesta a lovit-o pe partea vătămată P.I. cu un topor metalic cu coadă de lemn, în lungime de 81 cm, în zona capului, respectiv parietal stâng. În raport de actele medico-legale depuse la dosar, instanța reține că loviturile aplicate părții vătămate au vizat și alte zone ale capului, aceasta prezentând și o plagă temporo-frontală stângă, hematom periorbital, în total acestea necesitând pentru vindecare un număr de 25-30 de zile îngrijiri medicale.

Or, având în vedere instrumentul vulnerant folosit, respectiv un topor, zona vizată, loviturile fiind aplicate exclusiv în zona capului, și intensitatea acestora, determinată în funcție de leziunile constatate prin actele medico-legale depuse la dosar, instanța reține că inculpatul a acționat cu intenție indirectă, conform art. 19 pct. 1 lit. b C.pen., acesta prevăzând posibilitatea decesului părții vătămate P.I. și acceptând producerea acestui rezultat. Totodată, instanța are în vedere că potrivit raportului de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 392/10.12.2010, inculpatul G.V. are un nivel intelectual în limitele normalului și are capacitatea psihică de a aprecia conținutul și consecințele faptelor sale, aspecte în raport de care apare ca evidentă posibilitatea acestuia de a prevedea rezultatul ce s-ar fi putut produce în urma lovirii părții vătămate.

În ceea ce privește reținerea circumstanței atenuante legale a provocării cu referire strictă la săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 174 alin. 1 C.pen., instanța a avut în vedere următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 73 lit. b C.pen. circumstanța atenuantă menționată presupune săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă.

În raport de modul de redactare a textului legal evocat se impune concluzia, confirmată și printr-o jurisprudență națională constantă, că starea de provocare presupune existența unui act ilicit de o anumită gravitate și care trebuie să provină de la persoana vătămată. În consecință circumstanța atenuantă subzistă, cu excepția erorii asupra persoanei, numai în ceea ce privește

fapta săvârșită de inculpat împotriva persoanei care l-a provocat, nu și a altor fapte îndreptate eventual împotriva altor persoane sau bunuri.

Totodată, este necesară producerea unei stări de tulburare sau emoții de natură să altereze procesul normal de formare a voinței, sub aspectul factorului volitiv și care să determine comiterea faptei prevăzută de legea penală.

În cauza de față, în raport de probele administrate, instanța a reținut că actul de provocare exercitat de partea vătămată P.I. a constat în prinderea inculpatului G.V. de braț și apropierea de acesta într-o manieră agresivă. Instanța a reținut că acest act s-a suprapus peste o situație conflictuală preexistentă, generată de discuțiile contradictorii dintre părți, care se aflau într-o stare avansată de ebrietate, aspecte care coroborate cu caracterul agresiv al gestului făcut de partea vătămată justifică starea de tulburare în care s-a aflat inculpatul, acesta având convingerea că urmează să fie agresat.

În ceea ce privește gravitatea actului de provocare efectuat de partea vătămată, instanța a reținut că din declarația martorului T.C. a rezultat că și acesta a avut convingerea în acel moment că inculpatul va fi agresat și a fugit din imobil, îndepărtându-se în grabă.

Având în vedere aceste aspecte, instanța a apreciat că în plan subiectiv, inculpatul G.V. a avut reprezentarea unui act de provocare din partea numitului P.I., de o gravitate suficientă pentru a-i determina o puternică stare de tulburare, ceea ce l-a determinat să comită fapta de care este acuzat, fiind astfel incidente dispozițiile art. 73 lit. b C.pen..

Reținerea stării de provocare exclusiv în ceea ce privește săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor, iar nu și relativ la cea de omor comisă asupra victimei P.Ș. este determinată de împrejurarea că aceasta din urmă nu a exercitat nici o acțiune ilicită față de inculpat, aspect recunoscut de altfel de acesta prin declarațiile date în cursul urmăririi penale.

În ceea ce privește starea de recidivă postexecutorie, instanța a avut în vedere faptul că potrivit certificatului de cazier judiciar, inculpatul G.V. a fost condamnat în mai multe rânduri anterior, iar prin sentința penală nr. 1396/17.08.2005 a Judecătoriei Baia Mare i-a fost aplicată o pedeapsă rezultantă de 3 ani închisoare și un spor de 6 luni închisoare, fiind arestat la data de 17.12.2004 și liberat condiționat la data de 09.01.2007, cu un rest de pedeapsă rămas neexecutat de 524 de zile închisoare.

Or, având în vedere că faptele care formează obiectul prezentei cauze au fost comise după împlinirea perioadei rămasă de executat din pedeapsa anterioară, dar mai înainte de împlinirea termenului de reabilitate, instanța a reținut incidența în cauză a dispozițiilor art. 37 lit. b C.pen..

În raport de dispozițiile art. 320¹ alin. 7 C.proc.pen., instanța a reținut că limitele de pedeapsă prevăzute de art. 174 alin. 1 C.pen. se reduc cu o treime, respectiv de la 6 ani și 8 luni închisoare la 13 ani și 4 luni închisoare, iar în cazul tentativei la infracțiunea de omor, reducerea se aplică la limitele înjumătățite conform art. 21 alin. 2 C.pen., rezultând o limită minimă de 3 ani și 4 luni închisoare și una maximă de 6 ani și 8 luni închisoare.

Potrivit art. 72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor s-a ținut seama de dispozițiile părții generale ale codului penal, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

În consecință, în considerarea dispozițiilor legale evocate, instanța l-a condamnat pe inculpatul G.V. la pedeapsa de 13 ani și 4 luni închisoare și interzicerea dreptului prevăzut de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. și respectiv de 3 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 20 C.pen. raportat la art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen. și art. 73 lit. b C.pen. raportat la art. 76 lit. c C.pen., apreciind că acestea corespund scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen..

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate, instanța a avut în vedere gravitatea deosebită a faptelor comise de inculpat, circumstanțiată de atingerea adusă unei valori sociale fundamentale și de împrejurările concrete ale producerii lor, respectiv în cadrul unui conflict aparent lipsit de semnificație, acesta a aplicat lovituri cu un topor asupra a două persoane, dintre care una a decedat, după care a continuat să le lovească folosind un scaun de lemn. Or, aceste aspecte legate de ferocitatea acțiunilor inculpatului și de spontaneitatea faptelor sale conturează nu numai gradul de pericol social concret al infracțiunilor săvârșite, ci și pericolozitatea lui ca individ, fiind imperios necesară asigurarea și consolidarea funcției de prevenție a pedepselor stabilite.

De asemenea, la individualizarea pedepselor aplicate, instanța a avut în vedere și conduita anterioară a inculpatului, acesta fiind condamnat în repetate rânduri pentru săvârșirea unor infracțiuni de furt și distrugere, inclusiv prin incendiere, aspecte care coroborate cu constatările expertizei medico-legale psihiatrice efectuate în cauză, conduc la concluzia că pedepsele aplicate anterior nu și-au atins scopul, iar inculpatul manifestă o vădită lipsă de respect față de valorile sociale ocrotite de legea penală.

În ceea ce privește pedeapsa stabilită pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor, individualizarea acesteia într-un quantum atât de redus este justificată de reținerea circumstanței atenuante legale prevăzută de art. 73 lit. b C.pen., situație în care coborârea sub minimul special, determinat în urma incidenței dispozițiilor art. 320¹ alin. 7 C.proc.pen., devine obligatorie.

Constatând că faptele care formează obiectul prezentei cauze au fost comise în concurs real, conform art. 33 lit. a C.pen., instanța a dispus contopirea pedepselor stabilite și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 13 ani și 4 luni închisoare. Deși această pedeapsă a fost stabilită conform art. 39 alin. 4 C.pen. la nivelul maximului special determinat potrivit art. 320¹ alin. 7 C.proc.pen., instanța a apreciat că acest quantum nu este îndestulător pentru realizarea corespunzătoare a scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen., astfel încât, în temeiul art. 34 lit. b C.pen. a adăugat un spor de 1 an și 8 luni închisoare.

În consecință, inculpatul urmează să execute pedeapsa rezultantă de 15 ani închisoare, precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen. pe o perioadă de 5 ani.

În temeiul art. 71 C.pen. instanța a interzis inculpatului pe durata executării pedepsei drepturile prevăzute de art. 64 lit. a,b C.pen..

La individualizarea și stabilirea pedepselor complementare și accesorii, instanța a avut în vedere că atât gravitatea faptelor săvârșite de inculpat, cât și conduita anterioară subliniază atitudinea sa față de regulile de conviețuire socială și ordinea de drept și care este incompatibilă cu gradul de responsabilitate civică pe care îl implică exercitarea acestor drepturi.

În temeiul art. 350 C.proc.pen., în considerarea pedepselor aplicate inculpatului și temeiurilor avute în vedere la individualizarea lor, instanța a menținut măsura arestării preventive a acestuia, iar în baza art. 88 C.pen. a dedus perioada reținerii și arestării preventive, de la 13.12.2010 la zi.

De asemenea, în temeiul art. 118 lit. b C.pen., a dispus confiscarea de la inculpat a bunurilor folosite la săvârșirea infracțiunilor, respectiv un topor și un scaun de lemn, bunuri aflate la camera de corpuri delictive a Serviciului de Investigații Criminale din cadrul IPJ Maramureș.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2008, a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare, după rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, în raport de dispozițiile art. 320¹ alin. 5 C.proc.pen., constatând că pentru soluționarea acțiunilor civile formulate de părțile civile P.I. și P.M. se impune administrarea de probe, instanța a dispus disjungerea acestora, urmând a se pronunța numai asupra pretențiilor formulate de celelalte părți civile constituite.

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 313 din Legea nr. 95/2006, a obligat inculpatul la plata următoarelor sume, reprezentând contravaloarea asistenței medicale acordată părții vătămate P.I.:

1254, 81 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerei definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș;

2991,12 lei, precum și dobânda legală aferentă în materie civilă, începând cu data rămânerei definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă, către partea civilă Spitalul Județean de Urgență "Dr. Constantin Opreș" Baia Mare;

185 lei, către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmăției.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.proc.pen., a obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 1700 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

Împotriva acestei hotărâri a declarat, în termen legal, apel, inculpatul, criticând-o ca nefiind temeinică și legală.

În motivarea apelului său, inculpatul a învederat faptul că din conținutul actului de sesizare rezultă că procurorul a dispus trimiterea sa în judecată pentru săvârșirea a două fapte,

una de omor iar cea de-a doua faptă de tentativă la infracțiunea de omor, ambele cu aplicarea art.73 lit.b C.p. și anume scuza provocării.

Ca urmare, raportat la împrejurările concrete în care s-a comis fapta, pe fondul consumului de alcool și al stării de provocare, se impune reducerea cuantumului pedepsei, cu atât mai mult cu cât, inculpatul a recunoscut comiterea infracțiunilor reținute în sarcina sa și a solicitat instanței să facă aplicarea art.320 ind.1 C.p.p.

Analizând hotărârea atacată, prin prisma motivelor de apel invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, precum și a dispozițiilor legale în materie, curtea a reținut următoarele:

Inculpatul a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș, întocmit la data de 17 decembrie 2010 pentru comiterea infracțiunilor de omor, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen. și tentativă la infracțiunea de omor, prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen., art. 37 lit. b C.pen. și art. 73 lit.b C.pen., reținându-se în sarcina lui că în data de 23.11.2010 le-a aplicat victimei P.Ș. și părții vătămate P.I. mai multe lovituri cu muchia unei toporiști și victimei și cu un taburet de lemn, ca urmare a acestor lovituri victima a decedat iar partea vătămată a suferit leziuni vindecabile în 25-30 zile de îngrijiri medicale.

Faptele s-au produs pe fondul consumului exagerat de băuturi alcoolice și ca urmare a provocării exercitate de către partea vătămată, care i-a reproșat inculpatului că acesta ar întreține relații sexuale cu concubina unei rude de-a lor, numitul L.I. și l-a agresat, prinzându-l de mână.

În ședința publică din data de 18.01.2011, inculpatul audiat fiind de către instanța de judecată a arătat că recunoaște săvârșirea faptelor așa cum acestea au fost descrise în actul de sesizare și anume faptul că doar partea vătămată l-a agresat prinzându-l de mână, fapt ce l-a determinat să ia toporișca și îi lovească pe cei doi.

Cu aceiași ocazie, inculpatul a declarat că dorește să fie judecat conform art.320 ind.1 C.p.p.

Prin faptul că instanța de judecată a admis cererea inculpatului și în cauză doar acesta a înțeles să promoveze calea de atac a apelului, în vederea respectării principiului „non bis in idem”, cauza a fost analizată doar sub aspectul încadrării juridice a faptelor supuse judecării precum și sub aspectul cuantumului pedepsei aplicate.

În opinia curții, obligația primei instanțe era, potrivit art.320 ind.1 alin.4 C.p.p. să verifice dacă faptele descrise în rechizitoriu sunt stabilite și descrise în mod clar astfel încât să nu există dubii cu privire la recunoașterea vinovăției, cu atât mai mult cu cât aliniatul 1 al aceluiași text de lege prevede faptul că inculpatul recunoaște săvârșirea faptelor descrise în actul de sesizare a instanței.

Prin reglementarea acestei proceduri simplificate s-a urmărit în primul rând accelerarea procesului penal, dar și responsabilizarea tuturor participanților la îndeplinirea actului de justiție nefiind permise rechizitorii lapidare, cu încadrări juridice comune pentru toate faptele astfel încât, ca și în cazul de față, inculpatul să poată specula o exprimare mai puțin fericită și să solicite a i se reține o circumstanță personală legală care nu se întemeiază pe nicio probă.

Astfel, din ansamblul probator administrat rezultă că inculpatul a fost provocat doar de partea vătămată, fapt învederat de altfel chiar de către inculpat.

Mai mult decât atât, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, inculpatului i s-a adus la cunoștință încadrarea juridică și faptul că starea de provocare este doar în cazul părții vătămate P.I..

Raportat la toate aceste aspecte s-a conchis că inculpatul în momentul în care și-a recunoscut vinovăția a fost pe deplin conștient de faptul că starea de provocare a fost reținută doar în cazul infracțiunii de tentativă de omor, faptă comisă împotriva părții vătămate P.I.

Ne însușim întrutotul argumentația instanței de fond referitoare la reținerea art.73 lit.b C.p. doar cu privire la fapta comisă asupra părții vătămate P.I..

Cu privire la individualizarea judiciară a pedepsei aplicate inculpatului, curtea apreciază că prima instanță a dat dovadă de o clemență deosebită, orientând cuantumul pedepsei, în cazul infracțiunii de omor, spre minimul special prevăzut de lege, cu atât mai mult cu cât urmarea produsă este una ireversibilă, inculpatul suprimând viața unui om fără a avea vreun motiv, în condițiile consumului exagerat de alcool și a stării de recidivă, inculpatul având, potrivit fișei sale cazier, un bogat palmares infracțional.

Așa fiind, în baza art.379 pct.1 lit.b C.p.p. s-a respins ca nefondat apelul declarat.

Constatând că, în cauză se impune în continuare privarea de libertate a inculpatului, temeiurile care au stat la baza luării măsurii preventive subzistând în continuare, în baza art.383 rap. la art.350 C.p.p. s-a menținut starea de arest a inculpatului.

Potrivit art. 88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul arestului preventiv, începând cu data de 13.12.2010 și până în prezent.

D) INFRACTIUNEA DE OMOR DEOSEBIT DE GRAV. CRUZIMI.CONDITII

Pentru a exista cruzime în sensul legii, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) ferocitatea sau sadismul făptuitorului. Actele sadice de ucidere sunt acele acte care folosesc procedee cauzatoare de suferințe prelungite și de maximă intensitate, având ca rezultat, în afară de suprimarea vieții victimei și chinuirea ei fizică sau morală;

b) provocarea unui sentiment de oroare. Procedeele folosite de infractor pentru săvârșirea omorului trebuie să fie de natură să provoace și sentimentul de oroare sau groază, însoțit de reflecții asupra josniciei și neomeniei inculpatului.

Pentru încadrarea faptei în omor prin cruzimi, nu interesează dacă cruzimile au condus, prin ele inșele, la moartea victimei, ori dacă inculpatul le-a utilizat numai pentru chinuirea victimei înainte de a o ucide. Ceea ce interesează este, însă, ca ele să fie comise anterior momentului consumativ al omorului.

Practica judiciară constantă a instanței supreme atestă că „omorul este săvârșit prin cruzimi numai atunci când uciderea s-a comis prin schingiuri de natură a produce victimei suferințe mari, având ca rezultat moartea ei în chinuri”.

Activitatea infracțională constând în aplicarea mai multor lovituri peste toate regiunile corpului cu pumnii, picioarele și o rangă metalică, urmată de comprimarea toracelui și abdomenului între planuri dure, ceea ce a provocat mai multe rupturi ale coastelor, concomitent cu rupturi pulmonare și hemotorax stâng și drept, s-a desfășurat într-un interval scurt de maxim 5 minute, nu constituie cruzimi ori metode inumane și inutile de chinuire a victimei, iar suferințele victimei au fost inerente acțiunii de ucidere.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECTIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR.69/A/31.03.2011

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.75, l-a condamnat pe inculpatul H.Gh. pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev.de art.174 alin.1 C.pen. rap.la art.176 alin.1 lit.a C.pen. la o pedeapsă de 15 ani închisoare, respingând cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpat prin avocat, în infracțiunea de omor, prev.de art.174 C.pen. cu art.73 lit.b C.pen.

Cu consecințele prev. de art. 71, 64 lit. a teza a II-a C. pen, lit. b a aceluiași articol C.pen..

În temeiul art. 65 C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interdicției drepturilor prevăzută la art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 350 C.pr.pen., s-a menținut arestarea preventivă a inculpatului și în temeiul art. 88 C.pen., s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 18.06.2010 la zi.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen. s-au confiscat corpurile delictate înregistrate la poziția 41/2010 și respectiv 50/2010 în Registrul de corpuri delictate al Tribunalului Maramureș.

În temeiul art. 191 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2000 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost trimis în judecată inculpatul H.Gh. pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art. 176 alin. 1 lit. a C.pen. rap. la art. 174 alin. 1 C.pen..

În actul de trimitere în judecată s-a reținut că la data de 03.06.2010 inculpatul H.Gh. a suprimat prin cruzimi viața socrului său, victima Ș.Gh. Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei de care este acuzat.

Inculpatul H.Gh. era ginerele victimei Ș.Gh., în vârstă de 77 de ani, aceștia având gospodărie comună în localitatea Hârnicești, însă locuiau în imobile separate, dar construite în aceeași curte.

Între inculpatul H.Gh. și victima Ș.Gh. exista o stare tensionată, având loc de nenumărate ori discuții contradictorii și chiar scandaluri din cauza neînțelegerilor legate de avere.

În data de 03.06.2010, inculpatul a consumat băuturi alcoolice împreună cu martorii P.N.M., S.D.L. și B.V.F. De cele mai multe ori, pe fondul consumului de alcool, inculpatul devenea agresiv și îi lovea pe ceilalți membrii ai familiei, respectiv soția sa și chiar pe socrul său, victima Ș.Gh.

În ziua respectivă, văzând că inculpatul a consumat din nou alcool și a devenit recalcitrant, soția inculpatului a plecat de acasă la fiica sa, care locuia în altă localitate, întrucât inculpatul a încercat să o agreseze.

Inculpatul nemulțumit din cauza problemelor mai vechi legate de proprietatea asupra imobilelor în care locuia, precum și de faptul că victima nu dăduse de mâncare animalelor din gospodărie, s-a deplasat la anexa în care locuia victima pentru a-i cere socoteală acestuia. Ușa locuinței fiind închisă, a pătruns în interior și i-a cerut socrului său să adape vitele, însă acesta refuzând, între cei doi s-a iscat o ceartă.

Enervat, inculpatul a început să aplice multiple lovituri victimei cu pumnii și picioarele în zona capului și a toracelui, după care l-a trântit de mai multe ori de marginea dură a patului.

Inculpatul a continuat să lovească victima până când aceasta a căzut lângă pat nemișcată. În această poziție, inculpatul a continuat să-i aplice lovituri victimei, comprimându-i totodată toracele cu genunchiul și piciorul încălțat, context în care i-a cauzat multiple fracturi. De asemenea, inculpatul a aplicat lovituri victimei cu un cuțit la nivelul gâtului.

În urma agresiunii, victima a decedat, inculpatul văzând că socrul său nu mai mișcă, a ieșit din locuința acestuia, a închis ușa și a mers la vecini pentru a-și căuta soția, dar întrucât nu a găsit-o, a revenit acasă și s-a culcat.

În dimineața zilei de 04.06.2010 inculpatul a mers la locuința fiicei sale unde se găsea și soția sa și a anunțat că numitul Ș.Gh. a decedat, dar nu a relatat cele întâmplate.

În raportul de expertiză bio-criminalistică nr. 437169 din 07.07.2010 a Institutului de Criminalistică s-a stabilit că urmele de sânge de pe puloverul cu care a fost îmbrăcat inculpatul la data de 03.06.2010 reprezintă urme de sânge uman și aparțin aceleiași grupe sanguine aparținând victimei.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală, moartea numitului Ș.Gh. a fost violentă. Ea s-a datorat unor multiple contuzii cerebrale ale punții și bulbului post-traumatism cranio-cerebral acut cu fractură de solz temporal drept și stâncă temporală dreaptă; masiv hematoma subdural bazal și hemoragie subarahnoidiană extinsă. Leziunile de la nivelul extremității cefalice s-au produs prin lovituri active, repetate cu corpuri dure-contondente, iar leziunile de la nivelul taraco-abdominal prin compresiune a corpului între planuri dure (picior încălțat sau genunchii altei persoane și sol).

În raport de toate aceste elemente, tribunalul a apreciat că în drept fapta inculpatului H.Gh. care la data de 03.06.2010 a suprimat viața socrului său, victima Ș.Gh., aplicând multiple lovituri acesteia, cauzându-i fracturi osoase și rupturi ale organelor interne, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor deosebit de grav, săvârșit în varianta „prin cruzimi” prev. de art. 176 alin. 1 lit. a C.pen. rap. la art. 174 alin. 1 C.pen., pentru care instanța l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa de 15 ani închisoare.

Tribunalul a apreciat că încadrarea juridică a faptei este cea de omor deosebit de grav, săvârșit „prin cruzimi”, prev. de art. 176 alin. 1 lit. a C.pen. pentru următoarele considerente:

Așa cum s-a arătat în mod constant în literatura juridică, dar și în jurisprudență, la aprecierea reținerii calificării „cruzimilor” cu care a fost săvârșit un omor, trebuie să se țină seama de aspectul de ferocitate cu care făptuitorul a săvârșit fapta, trezind în conștiința celor din jur un sentiment de oroare.

Pe de altă parte, pentru aplicarea art. 176 lit. a C.pen., nu interesează dacă autorul a urmărit să supună victima unor suferințe deosebite sau numai a acceptat acest lucru, ca rezultat al activității desfășurate de el.

Or, în raport de multiplele leziuni cauzate victimei, fracturi multiple de stern, ale ambelor clavicule, fracturi provocate la nivelul a douăsprezece coaste, fracturi craniene multiple, multiple rupturi pulmonare, multiple rupturi hepatice și splenice, ruptură completă de rinichi stâng cu masiv hematom retroperitoneal, plăgi zdR.te epicraniene și faciale, masiv infiltrat al părților moi pericraniene, infiltrat ale părților moi ale gâtului latero-cervical drept, masiv infiltrat al părților moi toracice, demonstrează faptul că inculpatul a săvârșit fapta fiind stăpânit de un puternic sentiment de ură și cruzime, aplicând lovituri victimei fără să țină seama că era în vârstă de 77 de ani, provocându-i suferințe prelungite, inculpatul manifestând o ferocitate deosebită.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpat prin avocat din infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 176 lit. a C.pen. rap. la art. 174 alin. 1 lit. a C.pen. în infracțiunea de omor simplu prev. de art. 174 C.pen..

De asemenea, tribunalul a apreciat că în cauză nu au existat elemente obiective de probațiune, care să justifice reținerea în favoarea inculpatului a circumstanței atenuante legale prev. de art. 73 C.pen..

La individualizarea pedepsei și a modalității de executare, s-a avut în vedere gradul de pericol social concret, împrejurările concrete în care s-a comis infracțiunea, ferocitatea deosebită manifestată de inculpat asupra unei persoane mult mai în vârstă decât acesta, victima având vârsta de 77 de ani, precum și faptul că inculpatul a recunoscut fapta și nu are antecedente penale.

Tribunalul a apreciat că în raport de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei și persoana inculpatului, în temeiul art. 71 C.pen. aplică inculpatului pedepsele accesorii constând în interzicerea drepturilor prev. la art. 64 lit. a teza a II-a C. pen, lit. b C.pen.

În temeiul art. 65 C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzută la art. 64 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. pe o durată de 2 ani.

Instanța, în temeiul art. 350 C.proc.pen. a menținut arestarea preventivă a inculpatului și în temeiul art. 88 C.pen., s-a dedus din pedeapsă perioada reținerii și arestării preventive începând cu data de 18.06.2010 la zi.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen., s-au confiscat corpurile delictate înregistrate la poziția 41/2010 și respectiv 50/2010 în Registrul de corpuri delictate al Tribunalului Maramureș.

De asemenea, în temeiul art. 191 alin. 1 C.proc.pen. tribunalul l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 2000 RON, cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat apel inculpatul H.Gh., solicitând admiterea acestuia, desființarea sentinței tribunalului și judecând pe fond cauza, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor deosebit de grav prev.de art.174, 176 alin.1 lit.a C.pen. în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte prev.de art.183 C.pen., sau în infracțiunea de omor, prev.de art.174 C.pen., cu consecința corelativă a reducerii pedepsei aplicate, întrucât nu a avut intenția să suprimă viața victimei.

Arată că incidentul, altercația soldată cu agresarea socrului său a durat între 3 și 5 minute, activitatea sa constând în îmbrâncirea victimei și presarea acesteia cu toracele și sternul de marginea patului din lemn, situat în bucătăria de vară a acestuia. Precizează că instanța de apel trebuie să rețină în favoarea sa scuza provocării, prev.de art.73 lit.b C.pen., el nereacționând violent, în lipsa loviturii aplicate de către socrul său, în prealabil, cu văturaiul, în regiunea feței apelantului. Învederează că între el și socrul său au existat animozități și o stare conflictuală începând cu anul 1989, victima fiind în permanență nemulțumită de contribuția materială a inculpatului în gospodăria comună, toți locuind în același imobil (inculpatul, soția acestuia, fiica și victima).

Curtea examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Tribunalul a administrat un vast material probator pe baza căruia a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, apreciind, însă, greșit încadrarea juridică a infracțiunii și pe cale de consecință, tratamentul penal aplicat apelantului.

Examinându-se materialul probator în raport de criticile aduse se constată că **noțiunea de „cruzimi” prezintă două înțelesuri:**

- **unul intrinsec acțiunii de ucidere, constând în întrebuintarea de către făptuitor a unor metode inumane și inutile de chinuire a victimei înainte de deces;**

- altul extrinsec acțiunii de ucidere, constând în agravanta socială a actului de ucidere, respectiv în aptitudinea lui de a inspira oroare și groază celor care au cunoștință de el și de procedeele folosite.

Legiuitorul are în vedere ambele înțelesuri ale noțiunii de cruzime. Deci, pentru a exista cruzime în sensul legii, trebuie îndeplinite următoarele condiții:

a) ferocitatea sau sadismul făptuitorului. Actele sadice de ucidere sunt acele acte care folosesc procedee cauzatoare de suferințe prelungite și de maximă intensitate, având ca rezultat, în afară de suprimarea vieții victimei și chinuirea ei fizică sau morală;

b) provocarea unui sentiment de oroare. Procedeele folosite de infractor pentru săvârșirea omorului trebuie să fie de natură să provoace și sentimentul de oroare sau groază, însoțit de reflecții asupra josniciei și neomeniei inculpatului.

Pentru încadrarea faptei în omor prin cruzimi, nu interesează dacă cruzimile au condus, eo ipso, la moartea victimei, ori dacă inculpatul le-a utilizat numai pentru chinuirea victimei înainte de a o ucide. Ceea ce interesează este, însă, ca ele să fie comise anterior momentului consumativ al omorului.

Practica judiciară constantă a instanței supreme atestă că „omorul este săvârșit prin cruzimi numai atunci când uciderea s-a comis prin schingiuri de natură a produce victimei suferințe mari, având ca rezultat moartea ei în chinuri”.

Probele dosarului atestă că fapta comisă de inculpatul H.Gh. nu se încadrează în dispozițiile art.176 lit.a C.pen., deoarece activitatea infracțională, constând în aplicarea mai multor lovituri peste toate regiunile corpului cu pumnii, picioarele și o rangă metalică, urmată de comprimarea toracelui și abdomenului între planuri dure, ceea ce a provocat mai multe rupturi ale coastelor, concomitent cu rupturi pulmonare și hemotorax stâng și drept, s-a desfășurat într-un interval scurt de maxim 5 minute, iar suferințele victimei au fost inerente acțiunii de ucidere. Nu s-a dovedit că inculpatul ar fi întrebuințat înainte de decesul victimei metode inumane și inutile de chinuire a acesteia și nici nu s-a probat că în momentul în care, rezultatul a ajuns la cunoștința opiniei publice, aceasta ar fi fost cuprinsă de un sentiment de oroare reflectat prin josnicia și neomenia inculpatului în săvârșirea infracțiunii.

Mai mult, nu au existat acte sadice de ucidere, iar parchetul nu a relevat procedeele cauzatoare de suferințe prelungite și de maximă intensitate exercitate de inculpat asupra victimei, care să fi avut ca rezultat chinuirea ei fizică sau morală anterior survenirii decesului. Chiar și în declarația dată în fața instanței de apel la 31 martie 2011, apelantul a relevat că acel conflict cu socrul său, a avut un caracter spontan, pe fondul consumului anterior de alcool în cantități exagerate de către el, altercația durând maxim 5 minute.

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, în una din cele două modalități la care se referă art.19 alin.2 pct.2 lit.a și b Cod pen., infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev.în art.183 C.pen. se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Din interpretarea disp.art.183 C.pen. și art.174 C.pen. rezultă că, spre deosebire de infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, infracțiunea de omor este condiționată de existența intenției de a ucide dedusă, între altele, din lovirea prin mijloace apte de a produce acest rezultat, regiunea corporală lezată și intensitatea loviturilor aplicate. Ori, în speță, moartea victimei nu s-a produs doar datorită unei acțiuni praeterintenționate, care caracterizează infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte. Aplicând numeroase lovituri cu pumnii, picioarele și o rangă metalică în zone vitale, în majoritate asupra capului, cu o intensitate deosebită, încât au determinat, în final, moartea victimei, urmată de comprimarea corpului între două planuri dure, care nu a mai putut fi salvată, inculpatul și-a reprezentat, fără echivoc, producerea rezultatului letal, pe care, chiar dacă nu l-a dorit, l-a acceptat, astfel că a acționat cu intenția specifică de a ucide.

Sub acest aspect, este relevant că din raportul de expertiză medico-legală a victimei și din cel de autopsie rezultă că aceasta a prezentat 12 rupturi de coaste, multiple rupturi pulmonare și hemotorax stâng și drept, iar leziunile de la nivelul toracic și abdominal au putut fi produse prin compresiunea între planuri dure – picior încălțat al agresorului, genunchi și sol. În atare situație, Curtea va încadra în mod justificat fapta inculpatului în infracțiunea de omor, prev.de art.174 C.pen.

Pentru acest punct de vedere, pledează și practica judiciară a instanței supreme care relevă în sensul că „lovirea cu pumnii și cu picioarele și apoi cu o bucată de metal, timp de 15

minute, cu urmarea decesului victimei prin șoc traumatic și hemoragic survenit în condițiile unui politraumatism cu intense hematoame tisulare, în cadrul unei agresiuni în familie, începută cu intenția de a aplica o corecție victimei și urmată apoi de lovituri dure ce nu pot fi, însă, considerate acte de schingiuire, **constituie infracțiunea de omor, prev. în art.174, iar nu în art.176 lit.a C.pen.**

Actul medico-legal dovedește că moartea a survenit la puțin timp după încetarea agresiunii, ceea ce înseamnă că loviturile repetate și puternice aplicate de inculpat în zone vitale, nu puteau avea alt rezultat decât producerea decesului.

Intensitatea loviturilor aplicate și rezultatul letal, confirmă intenția de a ucide.

Ca atare, ansamblul împrejurărilor în care a avut loc agresiunea și rezultatul acesteia infirmă apărarea inculpatului că el nu a urmărit și nici nu a acceptat producerea unui asemenea rezultat, care ar fi depășit intenția sa de a aplica o corecție victimei.

În consecință, se impune concluzia că prima instanță a reținut judicios că, sub aspectul poziției sale subiective, inculpatul a acționat cu intenția de a ucide, în sensul că a prevăzut rezultatul faptei sale și a acceptat posibilitatea producerii acestuia, chiar dacă, eventual, nu l-a urmărit în mod direct.

Faptul de a fi aplicat victimei, în toate zonele corpului cu regiuni anatomice vitale, cum este cea a capului, mai multe lovituri cu pumnii, picioarele și o rangă din metal, obiecte apte a produce moartea, provocându-i politraumatisme craniocerebrale, care i-au determinat decesul constituie infracțiunea de omor, iar nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte; procedând în modul arătat, aplicându-i multiple lovituri, în condițiile în care asemenea acte de violență produc, de regulă, urmări dintre cele mai grave, inculpatul a prevăzut, neîndoielnic, rezultatul posibil al acțiunii sale și chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat producerea lui, astfel că el a acționat cu intenția de a ucide și nu de a produce numai vătămări corporale, cărora decesul le-ar fi urmat ca un rezultat praeterintentionat, așa cum se susține prin apelul promovat.

Pentru motivele ce preced, s-a admis ca fondat apelul declarat de inculpat în baza art.379 pct.2 lit.a C.pr.pen. împotriva sentinței penale nr.75 din 8 februarie 2011 a Tribunalului Maramureș, pe care s-a desființat în latura penală a cauzei și conform art.334 C.pr.pen. și s-a dispuns schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea de omor deosebit de grav, prev.de art.174, 176 alin.1 lit.a C.pen. în infracțiunea de omor, prev.de art.174 C.pen.

Corelativ noii încadrări juridice a infracțiunii, Curtea a procedat la o nouă individualizare judiciară a sancțiunii aplicată inculpatului.

Potrivit art.72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare causală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise, agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și

de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la fapta comisă, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier și suferă de tulburare de personalitate de tip instabil.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărirea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Individualizarea sancțiunii trebuie efectuată și prin prisma datelor ce țin de sănătatea mentală a celui în cauză. La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptei, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Fapta unui ginere de a-și ucide în asemenea împrejurări socrul, cu care a conviețuit 22 ani, este neîndoielnic gravă, apreciată ca atare și de legiuitor care reglementează și sancționează o asemenea activitate.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, dar nu pot fi scăpate din vedere – în operația complexă a individualizării tratamentului penal - , elementele de mai sus, care susțin în afara oricărei îndoieli concluzia că acțiunea infracțională a inculpatului în vârstă de 48 de ani s-a derulat în condițiile unui consum exagerat de alcool, care i-a exacerbât boala psihică de care suferă – tulburare de personalitate instabilă emoțional și pe fondul căreia a comis infracțiunea de omor.

Această realitate coroborată cu suferința organică și psihică respectiv tulburarea de personalitate de tip instabil, care dă un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptei, unită cu poziția inculpatului în cursul procesului penal, cu vârsta lui și cu experiența de viață justifică și impune aplicarea unei pedepse de **13 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.** ca pedeapsă complementară, care va începe după executarea pedepsei închisorii.

În speță, nu se poate reține comiterea infracțiunii în stare de provocare pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.73 lit.b C.pen., pentru existența circumstanței atenuante legale a scuzei provocării se cer întrunite cumulativ mai multe condiții: infracțiunea să fie săvârșită sub stăpânirea unei puternice emoții; starea aceasta să fi avut drept cauză o provocare din partea persoanei vătămate prin infracțiune; provocarea să fi fost comisă de victima infracțiunii printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă, iar riposta la acțiunea de provocare trebuie îndreptată împotriva autorului actului provocator, condiții care nu rezultă din probele administrate.

Deși art.73 lit.b C.pen. nu cere, în mod expres, ca între actul pretins provocator și infracțiunea săvârșită să existe o anumită proporție sub aspectul gravității, necesitatea existenței unei asemenea proporții rezultă implicit din conținutul său, pentru că numai o activitate ilicită, de o anumită gravitate, poate fi de natură să genereze, în psihicul inculpatului, o tulburare sau emoție intensă.

Întotdeauna, reținerea stării de provocare este condiționată de o comportare culpabilă a victimei care, prin acțiunile ori afirmațiile făcute, să fie de natură a cauza celui cărui îi sunt adresate, o puternică stare de tulburare sub imperiul căreia să comită fapta.

În speță, cerințele referitoare la starea de provocare nu sunt întrunite. Din raportul de constatare medico-legală al inculpatului reiese că a prezentat leziuni produse prin lovire cu și de corpuri dure, care au necesitat pentru vindecare 3 zile îngrijiri medicale, dar care sunt inerente în cazul unei activități infracționale de tipul celei derulate de inculpat. (loviri active cu și de corpuri dure). Pe de altă parte, ele nu sunt situate în zona anatomică reclamată de inculpat, pe unul dintre obraji, deoarece aplicarea unei lovituri cu un vâtrai din metal, de către victimă trebuia să-i creeze inculpatului o cicatrice facială și o sângerare abundentă, ceea ce nu este cazul

în speță. Mai mult, afirmația inculpatului în sensul agresării sale de către victimă nu poate fi dovedită cu nimic, **de față nefiind nici un martor, în afara părților**. Nu în ultimul rând, între socrul inculpatului și acesta – pe tema contribuției insuficiente din punct de vedere material a apelantului la gospodăria comună - au existat multe animozități și discuții conflictuale ce datează de 22 ani. Ca atare, nu se poate susține că o nouă discuție la 3 iunie 2010 sau un nou reproș adresat de victimă, pe aceeași temă, putea să genereze în psihicul inculpatului o tulburare de așa natură și cu asemenea intensitate, care să ducă la decesul socrului. Trebuie avut în vedere totodată și vârsta persoanelor implicate în altercație și constituția fizică corespunzătoare dezvoltării biologice. Astfel, la 48 de ani, inculpatul posedă o alură athletică, în contradicție cu cei 77 ani avuți de victimă și bolile inerente vârstei recunoscute chiar de apelant. Aceste deosebiri s-au și materializat prin consecințele mortale ale activității desfășurate de inculpat.

Pe cale de consecință, pentru motivele ce preced nu s-a putea primi apărarea inculpatului în sensul comiterii faptei în stare de provocare.

În baza art.350 C.pr.pen. s-a menținut starea de arest a inculpatului, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art.5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța). Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Maramureș, nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art.5 paragraf 1 lit.a și c din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Ținând seama de probatoriul cauzei și soluția pronunțată de tribunal, curtea a considerat că nu au dispărut temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, care se regăsesc în disp.art.148 lit.f C.proc.pen. și că menținerea acestei măsuri de către instanța de apel este pe deplin justificată în raport cu prevederile legale invocate, coroborate cu cele ale art.5 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În baza art.88 cod pen. raportat la art.381 C.proc.pen.s-a deduce din pedeapsa aplicată inculpatului reținerea și arestul preventiv începând cu 18 iunie 2010 și până la zi.

În baza art.71 C.pen. s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepsei, neavând dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și nici cel de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor sale electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

S-au menține restul dispozițiilor sentinței atacate.

STARE DE PROVOCARE. CONDIȚII

Starea de tulburare caracteristică circumstanței atenuante a provocării, constă în reacția psihică produsă făptuitorului de actul provocator al persoanei vătămate și care determină comiterea infracțiunii. Existența sa se verifică în raport cu momentul săvârșirii acesteia, iar intensitatea ei se apreciază ținându-se seama de persoana făptuitorului și de circumstanțele în care s-au produs faptele.

*Lovirea victimei cu o platbandă metalică în cap după ce partea vătămată îl amenințase cu cuțitul, **producând în psihicul inculpatului, datorită unui pericol potențial, o stare de temere și puternică tulburare, justifică aplicarea disp.art.73 lit.b C.pen. referitoare la circumstanța atenuantă a provocării, față de vârsta înaintată a inculpatului și afecțiunile organice de care suferă deoarece provocarea presupune o anumită spontaneitate, o surprindere a făptuitorului de natură a-l determina să acționeze sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, iar pe de altă parte, provocarea trebuie să fie produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă, cerințe întrunite în speță de atitudinea victimei care, fără vreun conflict anterior cu inculpatul, l-a amenințat fără niciun motiv cu cuțitul, a***

aruncat asupra acestuia și cu o sticlă, atitudine ce a generat în psihicul inculpatului o temere cu un pericol grav pentru persoana sa, sub imperiul căreia a comis actul de agresiune.

**CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA
PENALĂ NR.70/A/31.03.2011**

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.409/29.10.2010, în temeiul art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin. 1 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 73 lit. b C.pen., art. 74 lit. a și c C.pen. coroborat cu art. 76 alin. 1 lit. b și alin. 3 C.pen., a condamnat pe inculpatul C.Gh. la 3 ani și 6 luni închisoare, pt. săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat.

În temeiul art. 86¹ C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe un termen de încercare de 6 ani.

Pe durata termenului de încercare, conform art. 86³ C.pen., inculpatul s-a supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- s-a prezenta, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș;
- va anunța în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- va comunica și justifica eventualele modificări privind locul de muncă;
- va comunica informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art. 86³ alin. 4 C.pen. supravegherea obligațiilor stabilite în sarcina inculpatului s-a exercita de către Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș.

În temeiul art. 359 C.pr.pen.s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C.pen.

În temeiul art. 71 alin. 1 C.pen.s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a și b Cpen., iar în baza art. 71 alin. 5 C.pen., suspendă executarea acestei pedepse accesorii pe durata termenului de încercare stabilit.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen. coroborat cu art. 998 C.civ., s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă C.I. și a obligat inculpatul la plata sumei de 6.000 RON, reprezentând despăgubiri pt. daune materiale și respectiv, a sumei de 9000 RON, reprezentând despăgubiri pt. daune morale.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, a obligat inculpatul la plata către partea civilă Spitalul Județean de Urgență "Dr. Constantin Oprîș" Baia Mare, a sumei de 1207,2 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale asigurate părții vătămate C.I..

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 C.pr.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, a fost obligat inculpatul la plata către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș a sumei de 406,44 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate C.I., precum și a dobânzii legale aferente în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, respectiv o bucată de platband din oțel, în lungime de 128 cm, lățime 4,4 cm, grosime 0,65 cm, consemnat la poziția nr. 43/2010 în registrul de corpuri delictive al instanței.

A fost condamnat inculpatul C.I. la următoarele pedepse:

- 1 an închisoare, pt. săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen.;
- 6 luni închisoare, pt. săvârșirea infracțiunii de port nelegal de cuțit, prevăzută de art. 1¹ pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată.

În temeiul art. 33 lit. a C.pen. raportat la art. 34 lit. b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite prin prezenta sentință și aplică inculpatului C.I. pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare.

În temeiul art. 81 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului pe un termen de încercare de 3 ani.

Conform art. 359 C.pr.pen.s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 C.pen.

În temeiul art. 71 alin. 1 C.pen., s-a interzis inculpatului dreptul prevăzut de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., iar în baza art. 71 alin. 5 C.pen. suspendă executarea acestei pedepse accesorii pe durata termenului de încercare stabilit.

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. a C.pr.pen. raportat la art. 10 lit. d C.pr.pen., a fost achitat inculpatul C.I. pt. săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen.

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. b C.pr.pen. raportat la art. 10 lit. h C.pr.pen. s-a încetetat procesul penal privind pe inculpatul C.I., pt. săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe, prevăzută de art. 180 alin. 2 C.pen. constatând că a intervenit împăcarea cu partea vătămată H.V..

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 alin. 1 C.p.p. a fost obligat inculpatul C.I. la plata către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmăției a sumei de 2.528 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate H.V., precum și a dobânzii legale aferente acestei sume, în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. raportat la art. 346 alin. 1 C.pr.pen., a fost obligat inculpatul C.I. la plata către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș a sumei de 352,10 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate H.V., precum și a dobânzii legale aferente acestei sume, în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

În temeiul art. 118 lit. b C.pr.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpatul C.I. a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, respectiv un cuțit în lungime de 36 cm, din care lama în lungime de 22 cm, consemnat la poziția nr. 43/2010 în registrul de corpuri delictive al instanței.

În temeiul art. 193 C.pr.pen. a fost obligat inculpatul C.Gh. la plata către partea civilă C.I. a sumei de 1200 RON, reprezentând cheltuieli judiciare efectuate de aceasta.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt că prin rechizitoriul nr. 401/P/2007 din data de 08.02.2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș au fost trimiși în judecată inculpații C.Gh., pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin. 1 lit. i C.pen. și C.I., pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 321 alin. 1 C.pen.; art. 180 alin. 2 C.pen. și art. 321 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 33 lit. b C.pen. și art. 11 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen..

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că la data de 03.12.2007, în jurul orei 20,00, inculpatul C.I. a provocat un scandal în bufetul din centrul comunei Strâmtura, unde l-a agresat pe numitul H.V.. În cadrul aceluiași conflict, inculpatul a urmărit-o pe partea vătămată până în curtea unui vecin, H.I., unde a continuat să o agrezeze, provocându-i leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare un număr de 16-18 zile de îngrijiri medicale.

În aceeași seară, după aproximativ o jumătate de oră, inculpatul C.I. a revenit în centrul comunei având asupra sa un cuțit și a proferat amenințări la adresa martorei G.I. Ulterior, inculpatul s-a deplasat spre locuința inculpatului C.Gh. și văzându-l în pragul porții, a aruncat spre acesta cu o sticlă și s-a apropiat având cuțitul în mână. În acest context, C.Gh. a intrat în curtea sa, a luat o platbandă metalică și a revenit la poartă unde i-a aplicat lui C.I. o lovitură în cap, cauzându-i leziuni traumatice craniene primejdioase vieții și care au necesitat pentru vindecare un număr de 50-55 de zile de îngrijiri medicale și au determinat o invaliditate permanentă de 10 %.

În cursul urmăririi penale au fost administrate următoarele probe: procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșe foto; procesul-verbal de ridicare a corpurilor delictive, declarații martori; acte medico-legale și declarațiile inculpaților.

În cadrul cercetării judecătorești instanța a procedat la audierea inculpaților C.Gh. și C.I., declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar.

De asemenea, instanța a procedat la audierea martorilor G.I., H.I., H.A., G.I., A.V., H.I., C.I.M. și R.R.

În cauză s-au constituit părți civile C.I., solicitând obligarea inculpatului C.Gh. la plata sumei de 40.000 lei reprezentând despăgubiri pentru daune materiale și respectiv, 40.000 lei reprezentând despăgubiri pentru daune morale, precum și Spitalul Județean de Urgență "Dr. Constantin Oprea" Baia Mare, Spitalul Municipal Sighetu Marmăției și Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș, solicitând plata contravalorii serviciilor medicale acordate părților vătămate C.I. și H.V.

La termenul de judecată din data de 13.04.2010 partea vătămată H.V. și inculpatul C.I. au învederat instanței că s-au împăcat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de loviri sau alte

violente, prevăzută de art. 180 alin. 2 C.pen., declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar (filele 42,43).

La data de 03.12.2007 în jurul orei 20,00, inculpatul C.I. se afla în barul situat în centrul comunei S., iar la un moment dat, pe fondul unor conflicte anterioare, a început să îl agrezeze pe H.V. care se afla la o altă masă în local.

Din declarațiile martorilor C.Gh. și C.I.M. a rezultat că inculpatul C.I. i-a aplicat mai multe lovituri cu palmele și pumnii părții vătămate H.V. și a provocat scandal, răsturnând scaune și mese din local și spărgând geamul de la o vitrină frigorifică. În acest context, persoanele care se aflau în local au ieșit afară speriate, iar partea vătămată H.V. s-a refugiat în curtea martorului H.I.

Inculpatul C.I. a urmărit-o pe partea vătămată H.V. în curtea casei martorului menționat și, potrivit declarației acestuia din urmă, a continuat să îi aplice părții vătămate care era căzută la pământ, lovituri cu pumnii și picioarele, fiind oprit de martorul H.I..

Potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 44/18.02.2008 întocmit de Cabinetul Medico-Legal Sighetu Marmației, partea vătămată H.V. a suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare un număr de 16-18 zile de îngrijiri medicale.

La aceeași dată, după ce a părăsit curtea martorului H.I., inculpatul C.I. s-a deplasat spre domiciliul său, fiind însoțit de martorul G.I., iar ulterior a revenit singur în centrul comunei, la un magazin alimentar.

Din declarațiile martorilor G.I. și A.V. a rezultat că inculpatul C.I. a consumat o sticlă cu bere la magazinul alimentar, iar la un moment dat a scos un cuțit de bucătărie, pe care i l-a arătat martorei și i-a cerut „să îi aducă berea mai repede”.

La scurt timp, potrivit propriilor sale susțineri, inculpatul C.I. s-a îndreptat spre locuința martorului H.I. pentru a vedea ce s-a întâmplat cu partea vătămată H.V. pe care o agresase anterior, iar la un moment dat a trecut pe lângă curtea inculpatului C.Gh. care se afla în dreptul porții.

Din declarațiile inculpaților, coroborate cu mențiunile procesului-verbal de cercetare la fața locului a rezultat că inculpatul C.I. a aruncat cu o sticlă înspre inculpatul C.Gh. și s-a îndreptat spre acesta având în mână un cuțit. Inculpatul C.Gh. a strigat la acel moment „săriți că mă omoară” și s-a retras în curtea sa și, potrivit propriilor susțineri a luat o bucată de platband metalic pentru a se apăra.

Inculpatul C.Gh. a recunoscut că a luat acel platband din interiorul curții sale, de la o distanță de aproximativ 3,5 metri de poarta de acces și a revenit în pragul porții unde i-a aplicat lui C.I. o lovitură în zona capului, lovitură în urma căreia acesta a căzut la pământ.

Aspectele privind aruncarea unei sticle de către C.I., precum și atitudinea amenințătoare a acestuia de a se îndrepta spre C.Gh. având în mână un cuțit sunt confirmate de mențiunile procesului-verbal de cercetare la fața locului, fiind găsite mai multe cioburi de sticlă lângă poartă și un cuțit și prin declarațiile martorilor H.A. și G.I. care au precizat că l-au auzit pe inculpatul C.Gh. strigând „săriți că mă omoară”. De altfel, martorul G.I. a fost cel care la scurt timp s-a îndreptat spre locuința inculpatului C.Gh., unde l-a văzut pe C.I. căzut în fața porții și a încercat să îi acorde primul ajutor.

De asemenea, împrejurarea că inculpatul C.I. a avut asupra sa un cuțit cu care l-a amenințat pe inculpatul C.Gh. este confirmată de reacția acestuia din urmă, respectiv strigătul de ajutor pe care martorii declară că l-au auzit, cât și de mențiunile procesului-verbal, potrivit cărora pe trotuarul din fața porții de acces la o distanță de aproximativ 50 cm de victimă a fost găsit un cuțit cu mâner din lemn și lama în lungime de 22 cm.

Prin raportul de expertiză medico-legală s-a concluzionat că numitul C.I. a prezentat la internare diagnosticul „TCCA; fractură deschisă fronto-parietală; stare comatoasă”, leziuni care ulterior au suferit complicații și care au pus în primejdie viața acestuia. S-a arătat de asemenea, că leziunile au necesitat pentru vindecare un nr. de 50-55 zile de îngrijiri medicale și au determinat o invaliditate permanentă de 10 % .

În raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că fapta inculpatului C.Gh., constând în aceea că la data de 03.12.2007, în loc public, i-a aplicat părții vătămate C.I. o lovitură în cap cu o bucată de platband metalic (foaie de arc), cauzându-i acestuia leziuni traumatice care i-au pus viața în primejdie, întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor calificat, prevăzută de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin. 1 lit. i C.pen..

La încadrarea juridică a faptei săvârșite instanța are în vedere că din probele administrate a rezultat că inculpatul C.Gh. a aplicat lovitura cu un obiect contondent deosebit de dur, respectiv o bucată de platband metalic tip foaie de arc, în lungime de 128 cm, lățime de 4,4

cm și grosime de 0,6 cm, obiect susceptibil să producă leziuni grave în cazul lovirii unei persoane. Totodată, inculpatul a aplicat lovitura direct în zona capului părții vătămate și cu o intensitate deosebită, aspecte relevate de natura și gravitatea leziunilor provocate, inclusiv o fractură craniană multieschiloasă fronto-parieto-temporal, care în urma intervențiilor chirurgicale a condus la lipsa de substanță osoasă în zona afectată.

Or, în raport de instrumentul folosit, de intensitatea lovirii aplicate și de zona vizată de inculpat, instanța a reținut că acesta a prevăzut posibilitatea producerii decesului părții vătămate și deși nu l-a urmărit, a acceptat eventualitatea acestuia, fapta fiind săvârșită sub aspectul laturii subiective în forma intenției indirecte, conform art. 19 pct. 1 lit. b C.pen..

Inculpatul C.Gh. a susținut pe tot parcursul procesului că în cauză sunt incidente dispozițiile legale privind legitima apărare, întrucât C.I. avea un cuțit asupra sa și a pătruns în curtea casei sale, situație în care s-a aflat în fața unui atac material, imediat, direct și injust. Totodată, inculpatul a susținut că partea vătămată C.I. este cunoscut ca fiind o persoană foarte agresivă, aspect care i-a determinat convingerea că acesta va încerca să îl omoare cu cuțitul pe care îl avea asupra sa.

Având în vedere ansamblul probator administrat în cauză, instanța a stabilit că susținerile inculpatului privind faptul că s-a aflat în legitimă apărare sunt nefondate.

Astfel, din chiar declarația inculpatului C.Gh. a rezultat că în timp ce se afla în fața porții de acces în curte, l-a observat pe C.I. pe drum, iar acesta din urmă a aruncat cu o sticlă spre inculpat și s-a îndreptat spre el amenințator, având asupra sa un cuțit. Inculpatul C.Gh. a arătat că la acel moment, a intrat în curtea sa și de lângă un cauciuc situat la o distanță de aproximativ 3,5 metri de poartă a luat bucata de platband, a revenit în poartă și i-a aplicat părții vătămate o lovitură în zona capului.

În aceste condiții, instanța a reținut că inculpatul C.Gh. nu s-a aflat în fața unui atac iminent, cerință impusă de art. 44 C.pen., intervalul de timp fizic necesar pentru a parcurge distanța de 3,5 metri până la locul unde se afla platband-ul și apoi de a reveni în fața porții fiind suficient de mare pentru a-i oferi posibilitatea unei alte reacții sau mijloc de apărare. Potrivit planșei foto anexă la procesul-verbal de cercetare la fața locului, atât poarta cât și gardul curții inculpatului sunt compacte, din tablă, oferindu-i astfel posibilitatea de a se refugia în curte sau în casă și de a evita declanșarea unui potențial atac din partea lui C.I..

De asemenea, probele administrate în cauză au infirmat varianta pătrunderii lui C.I. în curtea casei inculpatului C.Gh., acesta precizând prin declarațiile date că a revenit în pragul porții și apoi a aplicat lovitura, aspect confirmat și de locul în care partea vătămată a căzut, respectiv la o distanță de aproximativ 50 cm în afara curții, pe trotuar.

În consecință, instanța a reținut că în prezenta cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 44 C.pen., respectiv inculpatul C.Gh. nu a săvârșit fapta pentru a înlătura un atac iminent sau pentru a respinge pătrunderea părții vătămate în curtea sa. Chiar dacă dispozițiile legale menționate nu impun făptuitorului ca săvârșirea infracțiunii să fie singurul mijloc de înlăturare a atacului, instanța reține că în prezența unor alternative care în mod rezonabil pot conduce la un asemenea rezultat, starea de legitimă apărare nu mai poate fi invocată, ipoteză prezentă și în cauza de față.

Cu toate acestea însă, instanța a reținut în favoarea inculpatului C.Gh. circumstanța atenuantă legală a provocării din partea victimei, prevăzută de art. 73 lit. b C.pen., acesta aflându-se sub stăpânirea unei puternice tulburări la momentul săvârșirii faptei din cauza comportamentului lui C.I..

Instanța a avut în vedere că din probele administrate în cauză a rezultat că partea vătămată C.I. este cunoscut ca o persoană cu un comportament agresiv, faptele pentru care acesta a fost trimis în judecată în chiar prezenta cauză subliniind acest aspect.

În aceste condiții, acțiunile părți vătămate C.I. de a arunca o sticlă în direcția inculpatului C.Gh. și de a se apropia amenințator de acesta având asupra sa un cuțit, coroborate cu aspectele ce țin de vârsta și starea fizică și psihică a inculpatului i-au determinat acestuia în mod indiscutabil o puternică stare de tulburare și temere, stare care a alterat procesul cognitiv de formare a voinței și l-au determinat să comită infracțiunea ce formează obiectul prezentei cauze.

În consecință, reținând incidența dispozițiilor art. 73 lit. b C.pen., instanța a apreciat proporționalitatea culpei inculpatului C.G. în producerea rezultatului socialmente periculos la un nivel de 60 %, procent ce urmează a fi avut în vedere și la stabilirea condițiilor angajării răspunderii civile delictuale a acestuia.

De asemenea, instanța a reținut în favoarea inculpatului C.G. și circumstanțele atenuante prevăzute de art. 74 lit. a și c C.pen., constatând că acesta nu este cunoscut cu antecedente penale, având o conduită corespunzătoare anterior și a avut o comportare sinceră pe parcursul procesului.

În consecință, în considerarea dispozițiilor art. 72 C.pen. și art. 76 alin. 1 lit. b C.pen., instanța a condamnat inculpatul C.G., pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin. 1 lit. i C.pen., cu aplicarea art. 73 lit. b C.pen. la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare, apreciind că aceasta corespunde scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen..

Subsecvent reținerii în favoarea inculpatului a circumstanțelor atenuante, instanța în temeiul art. 76 alin. 3 C.pen. va înlătura pedeapsa complementară privativă de drepturi.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate instanța a avut în vedere modul și împrejurările în care fapta a fost comisă, respectiv spontan, sub stăpânirea unei puternice tulburări, determinată de provocarea din partea victimei, prin folosirea unui obiect vulnerant și în condițiile în care inculpatul a avut reprezentarea că partea vătămată l-ar putea agresa cu un cuțit. Totodată instanța a avut în vedere că inculpatul este în vârstă de 67 ani, este pensionar, nu are antecedente penale și a manifestat regret față de infracțiunea comisă, circumstanțe personale care reliefează în mod pozitiv atitudinea sa față de respectarea normelor de conviețuire socială și valorile sociale ocrotite de lege.

În ceea ce privește individualizarea modului de executare a pedepsei aplicate, instanța a reținut prin prisma conduitei anterioare a inculpatului, că scopul și funcțiile prevăzute de art. 52 C.pen. pot fi realizate chiar fără privarea sa de libertate.

În consecință, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 86¹ C.pen., instanța a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe un termen de încercare de 6 ani, termen pe durata căruia acesta s-a supune măsurilor prevăzute de art. 86³ C.pen..

În temeiul art. 71 alin. 1 C.pen., instanța a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen., apreciind că natura și gravitatea faptei comise sunt incompatibile cu gradul de responsabilitate civică pe care îl implică exercitarea acestor drepturi, iar în baza art. 71 alin. 5 C.pen., va suspenda executarea acestei pedepse accesorii pe durata termenului de încercare stabilit.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, instanța a reținut că partea vătămată C.I. s-a constituit parte civilă în cauză, solicitând obligarea inculpatului C.G. la plata sumei de 15.000 lei reprezentând cheltuieli de spitalizare, intervenții chirurgicale, medicamente, alimentație specială, îngrijire și transport; a sumei de 25.000 lei, reprezentând contravaloarea unei intervenții chirurgicale estetico-reparatorii, precum și a sumei de 40.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

Potrivit actelor medico-legale depuse la dosar, partea vătămată C.I. a fost internat în spital în perioada 04.12 - 14.12.2007, iar leziunile traumatice pe care le-a suferit au necesitat pentru vindecare un număr de 50-55 de zile de îngrijiri medicale și intervenții chirurgicale. Din declarațiile martorilor H.I. și R.R. a rezultat că în perioada convalescenței, partea vătămată a avut nevoie de îngrijiri, medicamente și alimentație specială, precum și tratamente recuperatorii la o unitate medicală, suma globală cheltuită de aceasta situându-se la nivelul de 10.000 lei.

În ceea ce privește suma solicitată de partea vătămată ca reprezentând contravaloarea unei intervenții chirurgicale estetico-reparatorii, instanța a constatat că la dosarul cauzei nu au fost depuse înscrisuri privind efectuarea unei asemenea intervenții sau măcar costul probabil al acesteia, situație în care nu se poate reține un caracter cert al prejudiciului pe care inculpatul ar putea fi obligat să îl repare.

Referitor la daunele morale solicitate, reținând că în raport de natura și gravitatea faptei săvârșite, părții vătămate C.I. i-au fost provocate suferințe fizice și psihice, dar având în vedere și împrejurările concrete ale comiterii infracțiunii precum și aspectele ce țin de condițiile socio-economice ale ambelor părți, instanța a apreciat că suma de 15.000 lei reprezintă o reparație suficientă și echitabilă a acestor daune.

În consecință, constatând că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale conform art. 998 Cod civil și reținând o proporționalitate a culpei inculpatului în producerea prejudiciului de 60 %, în temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen., instanța îl va obliga pe acesta la plata către partea civilă a sumei de 6.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune materiale și respectiv a sumei de 9.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

De asemenea, în temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006 și în considerarea aceleiași proporționalități a culpei, instanța a obligat inculpatul la plata către partea civilă Spitalul Județean de Urgență "Dr. Constantin Opreș" Baia Mare a sumei de 1207,2 lei, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale asigurate părții vătămate C.I..

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen. coroborat cu art. 313 din Legea nr. 95/2006, în baza aceluiași considerente, instanța a obligat inculpatul la plata către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș a sumei de 406,44 lei reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate C.I., precum și a dobânzii legale aferente în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, respectiv o bucată de platband din oțel, în lungime de 128 cm, lățime 4,4 cm, grosime 0,65 cm, consemnat la poziția nr. 43/2010 în registrul de corpuri delictive al instanței.

În ceea ce privește situația juridică a inculpatului C.I., în raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că faptele acestuia, constând în aceea că la data de 03.12.2007, în timp ce se afla în bufetul din centrul comunei Strâmtura, jud. Maramureș și în contextul în care îl agresa pe numitul H.V., a provocat scandal public, răsturnând mese și scaune, spărgând geamul unei vitrine frigorifice și determinând o puternică stare de temere persoanelor prezente, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen..

Fapta aceluiași inculpat care la data de 03.12.2007 a amenințat cu un cuțit pe martora G.I. în timp ce se afla într-un magazin alimentar din comuna S., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de port nelegal de cuțit, prevăzută de art. 1^a pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată.

În consecință, în considerarea dispozițiilor art. 72 C.pen., instanța a condamnat inculpatul la o pedeapsă de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 321 alin. 1 C.pen. și respectiv, de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 1^a pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, apreciind că acestea corespund scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen..

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate, instanța a avut în vedere modul și împrejurările concrete în care acestea au fost comise, gradul de pericol social al acestora, dar și comportarea parțial nesinceră a inculpatului pe parcursul procesului, acesta negând constant faptul că a avut asupra sa un cuțit, deși din declarațiile martorilor a rezultat contrariul, iar ulterior obiectul a fost descoperit în imediata sa apropiere în locul unde a fost la rândul său agresat.

Constatând că faptele au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni, conform art. 33 lit. a C.pen., instanța a dispus contopirea pedepselor stabilite și va alica inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare, în condițiile art. 34 lit. b C.pen..

De asemenea, apreciind că scopul pedepsei poate fi realizat chiar fără executarea acesteia în regim privativ de libertate, în temeiul art. 81 C.pen. instanța a dispus suspendarea condiționată a executării pe un termen de încercare de 3 ani și a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 C.pen..

În temeiul art. 71 alin. 1 C.pen., a interzis inculpatului dreptul prevăzut de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., iar în baza art. 71 alin. 5 C.pen. s-a suspendat executarea acestei pedepse accesorii pe durata termenului de încercare stabilit.

În ceea ce privește infracțiunea de loviri sau alte violențe, prevăzută de art. 180 alin. 2 C.pen. pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, instanța a constatat că la termenul de judecată din data de 13.04.2010 a intervenit împăcarea părților, motiv pentru care în baza art. 11 pct. 2 lit. b C.proc.pen. raportat la art. 10 lit. h C.proc.pen. a dispus încetarea procesului penal.

În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen. constând în agresarea părții vătămate H.V. de către inculpatul C.I., în timp ce se afla în curtea martorilor H.I. și O.C., loc apreciat ca fiind public prin prisma dispozițiilor art. 152 lit. c și e C.pen. prin actul de sesizare, instanța reține următoarele:

Din probele administrate în cauză a rezultat că după agresiunea suferită inițial în bufetul din localitate, partea vătămată H.V. s-a refugiat în curtea martorului H.I., fiind urmărit de inculpatul C.I.. Din declarațiile martorilor H.I. și O.C. a rezultat că au auzit gălăgie în curte, iar

când au ieșit din casă l-au văzut pe inculpat lovind-o pe partea vătămată și i-au strigat să înceteze, primul părăsind zona imediat.

În aceste condiții, având în vedere succesiunea în timp a actelor de agresiune exercitate asupra părții vătămate și urmărirea în fugă a acesteia până în curtea martorului, spațiu care în mod evident nu este în mod obișnuit accesibil publicului, este neîntemeiată concluzia că fapta a fost săvârșită cu intenția să fie auzită sau că făptuitorul și-a dat seama că aceasta ar putea ajunge la cunoștința publicului, conform art. 152 lit. c, e C.pen..

Câtă vreme inculpatul se afla sub influența băuturilor alcoolice și imediat după agresiunea din bar l-a urmărit pe H.V. în fugă până în curtea martorului, nu poate fi apreciată ca fondată presupunerea că acesta a avut intenția ca fapta sa să fie auzită de public sau adusă la cunoștința acestuia în alt mod, lipsind astfel una din condițiile esențiale ale laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 321 alin. 1 C.pen..

În consecință, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a C.proc.pen. raportat la art. 10 lit. d C.proc.pen. instanța a dispus achitarea inculpatului C.I. pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 321 alin. 1 C.pen..

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. b C.proc.pen. raportat la art. 10 lit. h C.proc.pen. s-a încetat procesul penal privind pe inculpatul C.I., pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe, prevăzută de art. 180 alin. 2 C.pen. constatând că a intervenit împăcarea cu partea vătămată H.V..

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul C.I. la plata către partea civilă Spitalul Municipal Sighetu Marmatiei a sumei de 2.528 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate H.V., precum și a dobânzii legale aferente acestei sume, în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 alin. 1 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul C.I. la plata către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș a sumei de 352,10 RON, reprezentând contravaloarea serviciilor medicale acordate părții vătămate H.V., precum și a dobânzii legale aferente acestei sume, în materie civilă, începând cu data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la achitarea efectivă.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș și inculpații C.Gh. și C.I..

Prin motivele scrise și orale Parchetul a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond cauza a se dispune condamnarea inculpatului C.I. cu privire la infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 C.pen. și totodată majorarea pedepselor aplicate inculpatului C.I. pentru toate infracțiunile deduse judecății, față de pericolul social ridicat al faptelor și al făptuitorului.

Prin apelul promovat inculpatul C.Gh. a solicitat desființarea sentinței instanței de fond și în principal sub aspectul laturii penale a cauzei a se dispune achitarea în temeiul art. 10 lit. e și art. 11 pct. 2 lit. a C.proc.pen. raportat la art. 44 alin. 2 și 44 alin. 2/1 C.pen. întrucât s-a aflat în legitimă apărare față de atacul declanșat împotriva sa de către inculpatul C.I.. Pe cale de consecință, sub aspectul laturii civile apreciază că se impune respingerea cererii de dezdăunare formulată de partea civilă C.I., cu obligarea acestuia la plata cheltuielilor judiciare în sumă de 2000 lei. În subsidiar, inculpatul C.Gh. a solicitat schimbarea încadrării juridice din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art. 20, 174, 175 lit. i C.pen. în tentativă la infracțiunea de omor prev. de art. 20 rap. la art. 174 C.pen. întrucât fapta nu s-a comis în loc public, pe trotuarul din fața locuinței inculpatului C.Gh., ci în curtea imobilului în care domiciliază acesta.

A apreciat că obligatoriu trebuie reținută comiterea infracțiunii în stare de provocare de către inculpatul C.Gh., ca efect al amenințării acestuia, cu cuțitul de către inculpatul C.I., ceea ce a provocat o stare de puternică tulburare, sub imperiul căreia i-a aplicat lovitura cu platbanda în regiunea capului. Apreciază că trebuie reținute în continuare prevederile art. 74 C.pen. cărora să li se dea o mai mare eficiență conform art. 76 C.pen., cu consecința reducerii substanțiale a pedepsei aplicate și menținerea dispozițiilor art. 86/1 C.pen. vizând suspendarea sub supraveghere a sancțiunii de executat.

Sub aspectul laturii civile consideră că probele dosarului impun stabilirea unui procent de culpă de 60% în sarcina inculpatului C.I. și de doar 40% în ce-l privește pe inculpatul C.Gh. Consideră că daunele materiale la care a fost obligat inculpatul C.G. în favoarea inculpatului C.I. sunt nedovedite. Sub aspectul daunelor morale, consideră că se impune reducerea acestora

proporțional cu procentul de culpă stabilit în favoarea fiecăruia dintre inculpați, trebuind totodată recalculate în funcție de acest criteriu și daunele materiale acordate celorlalte părți civile respectiv Serviciului de Ambulanță județean Maramureș și Spitalului municipal Sighetu Marmăției.

Prin motivele scrise și orale, inculpatul C.I. a solicitat admiterea căii de atac promovate și desființarea soluției instanței de fond sub aspect penal și sub aspect civil, învederând că are o dublă calitate, atât de inculpat cât și de parte civilă.

Ca inculpat, cere reducerea cuantumului pedepsei aplicate pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 C.pen., sub minimul special prevăzut de lege, apreciind că trebuie reținute în favoarea sa circumstanțele atenuante vizate de art. 74 lit. a și b C.pen. căroră să li se dea eficiență cuvenită și reglementată în art. 76 lit. d C.pen., întrucât nu posedă antecedente penale, iar la data incidentului se afla într-o stare avansată de ebrietate, iar partea vătămată H.V. nu s-a constituit parte civilă. În privința infracțiunii de port nelegal de cuțit prev. de art. 1¹ pct. 1 din Legea 61/1991 cere a se reține în favoarea sa circumstanțele atenuante prev. de art. 74 lit. a și b C.pen. și reducerea pedepsei conform art. 76 lit. e C.pen. cu consecința condamnării sale la pedeapsa amenzii învederând că obiectul tăietor-înțepător (cuțitul) purtat asupra sa, nu l-a folosit nici împotriva inculpatului C.Gh. și nici împotriva părții vătămate H.V..

În calitate de parte civilă, solicită înlăturarea prevederilor art. 73 lit. b C.pen. vizând circumstanța atenuantă legală a provocării, eronat reținută de Tribunalul Maramureș în favoarea inculpatului C.Gh., cu menținerea însă a circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 74 lit. a, b C.pen.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, solicită în urma înlăturării art. 73 lit. b C.pen. reținută în favoarea inculpatului C.Gh. de către tribunal, obligarea acestuia la plata unor daune morale în sumă de 40.000 lei și 40.000 lei cu titlu de daune materiale conform constituirii de parte civilă depusă la fila 41 din dosarul instanței de fond. (cheltuieli cu supraalimentația, tratamente medicale de recuperare, medicamente, îngrijire la domiciliu, transport la unitățile sanitare, beneficiu nerealizat ca urmare a incapacității de muncă, contravaloarea unei intervenții chirurgicale estetico-reparatorii pentru restabilirea aspectului fizic).

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Conform art. 1 C.proc.pen. român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecătii, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărările formulate de inculpații C.Gh. și C.I. în cursul urmăririi penale și a judecătii, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: "principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile căroră le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în

contradictoriu”. (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabordo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

În prezentul dosar, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș, al părții civile –inculpat C.I. și a inculpatului C.Gh., Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Maramureș inculpatul C.Gh. a arătat că i-a aplicat o lovitură cu o bucată de platbandă asupra capului inculpatului – parte vătămată C.I., după ce în prealabil acesta pătrunsese în curtea locuinței sale și exercitând asupra sa un atac material, direct, imediat și injust cu un cuțit, aruncând totodată și o sticlă cu scopul de a-l lovi. În fața aceleiași instanțe, inculpatul C.I. a precizat că aflându-se pe trotuarul din fața locuinței inculpatului C.Gh., acesta i-a aplicat o lovitură în cap cu o bucată de platbandă, fără să aibă vreo altercație anterioară cu coinculpatul. A învederat că în incinta bufetului din localitatea Strâmtura a avut un incident cu partea vătămată H.V. și nicidecum cu inculpatul C.Gh..

În apel, inculpatul C.I. nu s-a prezentat la nici un termen de judecată, astfel că nu a putut fi audiat. Inculpatul C.Gh. s-a prezentat la toate termenele de judecată, însă în ședința publică din 14 februarie 2011 acesta s-a prevalat de dispozițiile art.70 C.proc.pen.vizând dreptul de a nu se autoincrimina.

În fața Curții, inculpații prin apărători nu au propus alte probe, nici scrise și nici testimoniale.

Motivele de apel ale inculpaților sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Curtea din oficiu, față de motivele de apel ale Parchetului prin care s-a solicitat condamnarea inculpatului C.I. pentru o infracțiune de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev.de art.321 alin.1 C.pen.și majorarea tuturor pedepselor aplicate de către instanța de fond aceluiași inculpat, a dispus audierea martorei O.C., activitate realizată în ședința publică din 17 martie 2011 ale cărei depoziții vor fi apreciate prin coroborare cu celelalte probe conform art.63 și 64 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpatul C.Gh., partea civilă – inculpat C.I. și parchet, hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat precum și prin prisma noilor probe administrate.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel le-a oferit inculpaților ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acestuia și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Față de motivele de apel formulate de către părți, cauza dedusă judecătii comportă o analiză sub aspectul încadrării juridice corecte a faptei comise de inculpați și corelativ,

sanctiunea ce trebuie aplicată acestora și modul de executare, individualizarea pedepsei trebuind realizată în așa fel încât apelanții să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite în viitor săvârșirea de noi infracțiuni.

Sub aspectul laturii civile, fiecare inculpat a apreciat că se impune modificarea procentului de culpă reținut de către tribunal și pe cale de consecință, diminuarea corespunzătoare a cuantumului despăgubirilor la care trebuie să fie obligat în favoarea celui alt.

Față de apărările formulate de inculpatul C.Gh., Curtea a reținut următoarele:

Pentru existența legitimei apărări este necesar, potrivit art.44 alin.2 C.pen., ca inculpatul să se afle în fața unui atac material, direct, imediat și injust, îndreptat împotriva sa, a altuia și care să pună în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat. Cât timp nu a existat un atac efectiv din partea victimei, care să îndeplinească cerințele înscrise în art.44 C.pen., nu se poate reține că fapta a fost săvârșită în stare de legitimă apărare. Aprecierea de ordin subiectiv a inculpatului C.Gh. că victima C.I. ar putea declanșa un atac împotriva sa, nu justifică aplicarea art.44 C.pen., din moment ce victima nu a întreprins nicio acțiune care să aibă caracter de atac iminent.

Potrivit art.44 C.pen., legitima apărare este apărarea pe care o persoană o realizează prin săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust îndreptat împotriva sa, a altuia și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat.

De esența legitimei apărări este existența unei agresiuni, a unui atac care pune în pericol grav persoana sau drepturile acestuia și care creează necesitatea unei acțiuni de apărare imediată, adică de înlăturare a atacului înainte ca acesta să vatăme valorile amenințate.

Potrivit legii, pentru ca atacul să legitimizeze o acțiune de apărare, acesta trebuie să fie material, direct, imediat și injust și să fie îndreptat împotriva unei persoane ori a unui interes obștesc și să le pună în pericol grav.

De asemenea, și fapta săvârșită în stare de legitimă apărare trebuie să îndeplinească următoarele condiții, respectiv să fi fost necesară pentru înlăturarea atacului și să fie proporțională cu gravitatea acestuia.

Probele dosarului reliefează fără echivoc că inculpatul C.I. nu i-a aplicat nicio lovitură nici cu sticla și nici cu cuțitul inculpatului C.Gh., ci doar l-a amenințat, astfel că acțiunea inculpatului C.Gh., de a aplica în capul coinculpatului o lovitură cu acea bucată de platbandă, se explică pe fondul unei stări de puternică tulburare generată de temerea creată de consăteanul său, astfel că riposta nu mai apărea ca necesară pentru înlăturarea unui atac material, imediat și injust, așa cum pretind dispozițiile art.44 C.pen.

Practica judiciară arată că atunci când „reacția agresivă a inculpatului se plasează în timp după înlăturarea atacului, deoarece acesta nici măcar nu a fost atacat de partea vătămată cu cuțitul, sau cu sticla, în speța de față, fapta nu este comisă în legitimă apărare, conform art.44 alin.2 C.pen.

În speță, nu se poate reține legitima apărare deoarece inculpatul C.Gh., a avut timpul necesar înarmării cu platbanda metalică și deplasării apoi către victima C.I., situație în care atacul nu mai era iminent. Reacția violentă a inculpatului C.Gh., s-a produs totuși pe fondul unei puternice emoții determinate de aruncarea în direcția sa cu o sticlă și amenințarea simultană cu un cuțit de către partea vătămată-inculpat C.I.. De precizat că, la momentul în care inculpatul C.Gh., a aplicat lovitura cu platbanda în capul părții vătămate C.I., acțiunea violentă a acesteia încetase, astfel că nu poate fi reținută legitima apărare, deoarece atacul nu era actual sau iminent și, în consecință, apărarea nu mai era necesară pentru înlăturarea atacului.

Pentru existența legitimei apărări este necesar să fie îndeplinită și condiția, înscrisă în art.44 alin.2 C.pen., **ca atacul să pună în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat.** Lipsa gravității pericolului nu poate legitima o intervenție de duritate extremă, care să pună în primejdie viața agresorului. Într-un asemenea caz, se apreciază dacă sunt aplicabile prevederile art.73 lit.b C.pen.

În speță, nu se poate reține existența legitimei apărări în legătură cu săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat, în cazul când acțiunea victimei a constat doar în amenințarea verbală, neurmată de punerea în practică a utilizării cuțitului, a aruncării unei sticle goale în curtea inculpatului C.Gh., victima neintrând în incinta acesteia, deoarece astfel de manifestări nu sunt de natură a pune în pericol grav persoana sau drepturile inculpatului Creț.

Chiar inculpatul C.Gh. recunoaște că a luat acea bucată metalică de platbandă din interiorul curții sale, de la o distanță de 3,5 m de poarta de acces și a revenit în pragul acesteia, unde i-a aplicat victimei C.I. o lovitură în zona capului, în urma căreia acesta a căzut la pământ.

Ori, în cauză, se constată că nu sunt îndeplinite nici condițiile referitoare la atac și nici cele vizând apărarea inculpatului C.Gh.

Astfel, după cum rezultă din situația de fapt reținută pe baza probelor administrate, la momentul la care inculpatul C.Gh., i-a aplicat o lovitură cu platbanda în capul coinculpatului C.I., nu exista un atac actual sau iminent din partea acestuia, astfel că între activitatea inculpatului C.I. de a arunca cu o sticlă înspre inculpatul C.Gh., în timp ce avea în mână un cuțit, pe care însă nu l-a utilizat, creînd însă o puternică temere în psihicul inculpatului C.Gh., persoană în vârstă și bolnavă și riposta acestuia, s-a scurs un interval de timp, existând posibilitatea înlăturării atacului prin alte mijloace, nu prin comiterea unor fapte prevăzute de legea penală.

Deosebit de importante pentru caracterizarea poziției făptuitorului față de rezultat, sunt împrejurările în care s-a produs manifestarea de violență și care, indiferent de materialitatea actului, pot să releve sau să infirme intenția de ucidere.

Esențial pentru încadrarea juridică a faptei inculpatului, după caz, în tentativă la omor calificat (art.20 rap.la art.174, 175 lit.i C.pen.) ori într-o altă infracțiune, este stabilirea formei și modalității vinovăției cu care a săvârșit infracțiunea.

În cazul infracțiunii de omor, rămasă în forma tentativei, actele de punere în executare a omorului, săvârșite până în momentul intervenției evenimentului întrerupător, trebuie să releve – prin natura lor și împrejurările în care au fost săvârșite – că infractorul a avut intenția specifică de omor, iar nu intenția generală de a vătăma.

Astfel, există tentativă de omor, ori de câte ori inculpatul acționează în așa mod încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior al actului infracțional.

Anumite stări ale infractorului (stare de ebrietate avansată) ori defectuoșitatea mijloacelor folosite de el în executarea actului, nu au relevanță în sine, întrucât intenția de omor se deduce din modul în care a acționat, iar nu din elemente exterioare.

Forma și modalitatea intenției, element al laturii subiective a infracțiunii, rezultă din materialitatea actului, din relațiile personale anterioare existente între inculpat și victimă, din obiectul vulnerant folosit, numărul și intensitatea loviturilor, zona anatomică vizată, comportamentul ulterior al inculpatului.

Practica judiciară este unanimă atunci când reliefează că „pentru stabilirea poziției subiective a făptuitorului trebuie să se țină seama de toate împrejurările în care fapta a fost comisă, de obiectul folosit, de regiunea corpului vizată și de urmările produse sau care s-ar fi putut produce, iar dacă nu se poate stabili culpa făptuitorului în ceea ce privește consecința mai gravă produsă, atunci acesta va răspunde pentru tentativă la infracțiunea de omor”.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că potrivit planșei foto anexă la procesul verbal de cercetare la fața locului, atât poarta cât și gardul curții inculpatului C.Gh., sunt din tablă, compacte, oferindu-i astfel posibilitatea de a se refugia în interiorul acesteia sau în casă, având astfel posibilitatea evitării unui potențial atac din partea lui C.I.

Apărarea inculpatului C.Gh., în sensul că l-a agresat pe inculpatul C.I., datorită faptului că acesta a pătruns în curtea locuinței sale, după care inculpatul C.Gh. a revenit în pragul porții, a fost înlăturată, prin conținutul procesului verbal de cercetare a locului faptei din care rezultă că victima a căzut, la o distanță de 50 cm înafara curții, pe trotuar.

Așa fiind, în speță nu sunt îndeplinite cerințele art.44 C.pen.ale legitimei apărări, deoarece inculpatul C.Gh., nu a comis fapta pentru a înlătura un atac iminent exercitat asupra sa, sau pentru a respinge pătrunderea părții vătămate în curtea sa.

În sinteză, rezultă că primul motiv de apel al inculpatului C.Gh. vizând achitarea sa, întrucât a comis infracțiunea în stare de legitimă apărare, nu poate fi primit și pe cale de consecință, nici nu poate fi exonerat de plata despăgubirilor stabilite judicios de prima instanță.

Cât privește al doilea motiv de apel, vizând schimbarea încadrării juridice în tentativă la infracțiunea de omor prev.de art.20 rap.la art.174 C.pen., întrucât fapta nu a fost comisă în loc public și acordarea unui efect mai larg circumstanței atenuante legale a provocării prev.de art.73 lit.b C.pen. precum și circumstanțelor atenuante facultative vizate de art.74 alin.1 lit.a și c C.pen., cu aplicarea disp.art.86/1 C.pen.sunt de remarcat următoarele:

În mod judicios, Tribunalul Maramureș a stabilit că fapta inculpatului C.G. constituie tentativă la omor calificat prev.de art.20 rap.la art.174 și 175 lit.i C.pen.fiind comisă în public, pe trotuarul din fața casei apelantului C.Gh. Curtea, și-a însușit argumentele primei instanțe, **iar la rândul ei, în baza propriului examen** asupra mijloacelor de probă ce au fost administrate în cauză, a stabilit că fapta a fost săvârșită de inculpatul C.Gh., în public, ceea ce a condus la menținerea agravantei prev. în art.175 alin.1 lit.i C.pen., evidențiind că locul unde a fost comisă fapta, este prin natura și destinația lui accesibil publicului, chiar dacă la momentul respectiv nu se afla nicio altă persoană înafara inculpatului și victimei și se circumscrie accepțiunii noțiunii în public prev.în art.152 lit.a C.pen.

Probele administrate și anume declarațiile victimei C.I., **fotografiile judiciare de la cercetarea la fața locului au ilustrat din punct de vedere topografic trotuarul, respectiv strada, ca loc de comitere al faptei, de unde a rezultat natura și destinația acesteia, ca fiind un spațiu de trecere, deschis, ceea ce permite accesul oricărei persoane.**

Locul unde a fost agresată victima C.I. de către inculpatul C.Gh., strada, trotuarul din fața locuinței acestuia, chiar prin definiția ei, evidențiază accesibilitatea publicului, care nu poate fi restrânsă numai la persoanele ce locuiesc în zonă, atâta timp cât locul respectiv este deschis, existând permanent posibilitatea trecerii oricărei persoane, deci a unei publicități virtuale, strada având tocmai această destinație de trecere dintr-o zonă în alta, nefiind necesară dovada prezenței efective a unor persoane la momentul săvârșirii faptei de către inculpat.

Astfel, în mod corect s-a reținut de către instanța de fond că fapta inculpatului C.Gh., a fost săvârșită în public, în accepțiunea dispozițiilor art.152 lit.a C.pen., ceea ce atrage incidența agravantei prevăzute în art.175 alin.1 lit.i C.pen., încadrarea juridică sub acest aspect fiind corect stabilită, neputând fi primit nici acest motiv de apel.

La încadrarea juridică a faptei săvârșite Curtea a avut în vedere că din probele administrate a rezultat că inculpatul C.Gh. a aplicat lovitura cu un obiect contondent deosebit de dur, respectiv o bucată de platband metalic tip foaie de arc, în lungime de 128 cm, lățime de 4,4 cm și grosime de 0,6 cm, obiect susceptibil să producă leziuni grave în cazul lovirii unei persoane. Totodată, inculpatul a aplicat lovitura direct în zona capului părții vătămate și cu o intensitate deosebită, aspecte relevate de natura și gravitatea leziunilor provocate, inclusiv o fractură craniană multieschiloasă fronto-parieto-temporal, care în urma intervențiilor chirurgicale a condus la lipsa de substanță osoasă în zona afectată.

Or, în raport de instrumentul folosit, de intensitatea loviturii aplicate și de zona vizată de inculpat, Curtea a reținut că acesta a prevăzut posibilitatea producerii decesului părții vătămate și deși nu l-a urmărit, a acceptat eventualitatea acestuia, fapta fiind săvârșită sub aspectul laturii subiective în forma intenției indirecte, conform art. 19 pct. 1 lit. b C.pen., în drept constituind tentativă la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 alin.1 lit.i C.pen.

În speță, Tribunalul Maramureș a reținut judicios că fapta inculpatului C.Gh., a fost săvârșită în stare de provocare, în condițiile art.73 lit.b C.pen.

Curtea reține că pentru existența provocării este necesară îndeplinirea a trei condiții: infracțiunea să fi fost comisă sub influența unei puternice tulburări sau emoții; această stare sufletească să fi fost determinată de o provocare din partea victimei; provocarea să se fi produs prin violență ori, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau, printr-o altă acțiune ilicită gravă.

Există provocare în cazul în care inculpatul a săvârșit tentativa la omor calificat sub stăpânirea unei puternice tulburări determinată de comportarea violentă a părții vătămate care, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice, după ce l-a lovit pe numitul H.V. în incinta bufetului din sat, la trecerea prin fața locuinței inculpatului C.Gh., profitând de faptul că acesta se afla în poartă, a aruncat spre el cu o sticlă și l-a amenințat totodată cu cuțitul, îndreptându-se spre el.

Probele dosarului, testimoniale și scrise, reliefează fără echivoc că agresiunea săvârșită de inculpatul C.Gh., constând în lovirea victimei C.I. cu o platbandă metalică în cap, a avut loc după ce partea vătămată îl amenințase cu cuțitul, **producând în psihicul inculpatului, datorită unui pericol potențial, o stare de temere și puternică tulburare, astfel că aplicarea disp.art.73 lit.b C.pen.referitoare la circumstanța atenuantă a provocării este justificată, față de vârsta înaintată a inculpatului și afecțiunile organice de**

care suferă. Starea de tulburare caracteristică circumstanței atenuante a provocării, constă în reacția psihică produsă făptuitorului de actul provocator al persoanei vătămate și care determină comiterea infracțiunii. Existența sa se verifică în raport cu momentul săvârșirii acesteia, iar intensitatea ei se apreciază ținându-se seama de persoana făptuitorului și de circumstanțele în care s-au produs faptele.

De relevat, că imediat după aruncarea unei sticle asupra inculpatului C.Gh., – ce se afla în fața porții locuinței - de către victima C.I., concomitent cu amenințarea cu cuțitul a inculpatului C.Gh., acesta a parcurs o distanță de 3,5 m în incinta curții sale, unde s-a înarmat cu o bucată de metal, a revenit imediat în fața porții, loc în care l-a agresat pe partea vătămată în zona capului. În mod corect s-a reținut în cauză aplicarea art.73 lit.b C.pen. **deoarece provocarea presupune o anumită spontaneitate, o surprindere a făptuitorului** de natură a-l determina să acționeze sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, iar pe de altă parte, provocarea trebuie să fie produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă, cerințe întrunite în speță de atitudinea victimei C.I., care fără vreun conflict anterior cu inculpatul C.Gh., l-a amenințat fără niciun motiv cu cuțitul, a aruncat asupra acestuia și cu o sticlă, atitudine ce a generat în psihicul inculpatului C.Gh. o temere cu un pericol grav pentru persoana sa, sub imperiul căreia l-a agresat în zona capului.

Nu în ultimul rând, pentru reținerea stării de provocare, în sensul art.73 lit.b C.pen.nu se poate face abstracție de unele criterii obiective, cum ar fi compararea reacției făptuitorului cu reacția „omului mediu” supus unei provocări similare, cerința unei anumite proporții între actul provocator și reacția făptuitorului, inclusiv prin observarea consecințelor faptei săvârșite ca urmare a actului provocator.

În sinteză, este dovedit indubitabil că acea comportare violentă a părții vătămate C.I. și care aflându-se sub influența alcoolului, l-a amenințat cu cuțitul pe inculpatul C.Gh., a fost de natură să producă în psihicul acestuia o puternică stare de tulburare, de surescitare nervoasă, sub imperiul căreia i-a aplicat acea lovitură în zona capului, ținând cont tocmai de vârsta inculpatului și de afecțiunile organice pe care le-ar putea avea din punct de vedere fiziologic.

Așa fiind, în mod corect a fost reținută în favoarea inculpatului C.Gh. circumstanța atenuantă legală a provocării.

Referitor la un efect mai larg în privința circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a și c C.pen., deja reținute în favoarea inculpatului C.G. de către Tribunalul Maramureș, Curtea afirmă că și acestea au fost în mod judicios aplicate în favoarea apelantului, însă, **neimpunându-se** pe cale de consecință scăderea substanțială sub minimul special prevăzut de lege, a sancțiunii necesare, învederând următoarele:

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, s-alorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorilor.

În cauză, Tribunalul Maramureș printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.74 lit.a și c C.pen., l-a condamnat pe inculpatul Creț la o pedeapsă care se situează sub minimul special prevăzut de lege, sancțiune apreciată de către instanța de apel ca adecvată pericolului social concret al faptei și făptuitorului.

În egală măsură însă, analiza actelor și lucrărilor dosarului relevă o suită întregă de alte aspecte a căror justă cuantificare, este în măsură să orienteze instanța de apel în menținerea unei modalități de executare a pedepsei neprivativă de libertate față de inculpat, aceea a suspendării executării sancțiunii sub supraveghere conform art.86¹ C.pen.

Astfel, în privința inculpatului C.G. nu se poate ignora că acesta în vârstă de 68 de ani la data comiterii infracțiunii, este pensionar și nu posedă antecedente penale.

Conduita bună a inculpatului înainte de săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat din prezentul dosar, este reliefată prin lipsa antecedentelor penale așa cum rezultă din fișa de cazier judiciar.

Atitudinea acestuia atât din faza de urmărire penală cât și din cea a cercetării judecătorești, în fața Tribunalului Maramureș a recunoscut săvârșirea faptei, iar în fața Curții a uzat de dreptul de a nu se autoincrimina, justifică pe deplin reținerea disp.art.74 lit.a și c C.pen.

În fața Curții de Apel inculpatul a uzat de prevederile art.70 C.proc.pen., dar această atitudine nu îi poate fi imputată, fiecare făptuitor având posibilitatea să-și efectueze apărarea după cum consideră de cuviință

Curtea a reținut în favoarea inculpatului C.Gh. semnificația conținutului circumstanțelor judiciare atenuante prevăzute în art.74 alin.1 lit.a și c C.pen. apreciind just că acestea își găsesc aplicabilitatea, în raport cu persoana lui, deoarece a avut o conduită bună anterior faptei din prezentul dosar, nu posedă antecedente penale, împrejurare ce constituie o stare de normalitate de altfel, dar în același timp a demonstrat și o atitudine corectă față de familie și întreg contextul relațiilor sociale, în fapt inculpatul nemaifiind implicat până în prezent în infracțiuni de acest gen, evenimentele din prezentul dosar având un caracter izolat.

Așa fiind, nici acest motiv de apel nu este fondat, astfel că a fost respins.

Sub aspectul laturii civile, Curtea a apreciat că Tribunalul Maramureș a reținut în mod judicios culpa inculpatului C.Gh. în producerea rezultatului socialmente periculos la un nivel de 60%, procent ce urmează a fi avut în vedere și la stabilirea condițiilor angajării răspunderii civile delictuale a acestuia, prin incidența disp.art.73 lit.b C.pen. În sarcina inculpatului C.I. procentul de culpă a fost stabilit la 40%.

În rezolvarea acțiunii civile alăturate acțiunii penale în cadrul procesului penal, instanța care reține existența circumstanței atenuante legale a provocării prevăzută în art.73 lit.b C.pen., în aplicarea disp.art.14 C.proc.pen. și ale art.998-999 C.civ., stabilește proporția culpelor autorului și a victimei și dispune obligarea inculpatului la despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, inclusiv la cele pentru paguba reprezentând cheltuielile ocazionate de asistența medicală, în raport cu întinderea culpei autorului.

Probele dosarului reliefează pe deplin justetea procentelor de culpă reținute în favoarea fiecăruia dintre inculpați.

Raportat la consecințele deosebit de grave pentru viața victimei C.I., aceasta rămânând în urma loviturii la cap cu o invaliditate permanentă de 10%, acțiunea inculpatului C.Gh. prin leziunile traumatice craniene severe punându-i viața în primejdie, nu se impune reducerea procentului de culpă la 40%, **stabilirea acestuia la 60% în sarcina inculpatului C.Gh.corespunzând urmărilor socialmente periculoase produse victimei, în condițiile incidenței art.73 lit.b C.pen.în favoarea sa.**

S/au apreciat ca dovedite daunele materiale la care a fost obligat inculpatul C.Gh.în favoarea victimei C.I., acestea fiind probate prin declarațiile martorilor H.I. și R.R., la valoarea de 10.000 lei, care reduse corespunzător procentului de culpă, au fost stabilite la suma de 6000 lei, cheltuieli cu supraalimentația pe perioada convalescenței, medicamentele și tratamentele recuperatorii la o unitate medicală. Corespunzător procentului de culpă de 60% reținut în sarcina inculpatului C.Gh., au fost dozate și daunele morale acordate părții civile-inculpat C.I., acesta fiind obligat să-i achite victimei suma de 9.000 lei din totalul de 40.000 lei, conform constituirii de parte civilă. În același sens, au fost reduse proporțional cu procentul de culpă stabilit în favoarea fiecăruia dintre părți și despăgubirile materiale reprezentând cheltuielile de spitalizare acordate celorlalte părți civile Spitalul municipal Sighetu Marmației și Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș.

Pentru motivele ce preced, s-a respins ca nefondat apelul inculpatului C.Gh.în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la apelul inculpatului C.I.:

Inculpatul a criticat hotărârea instanței de fond atât sub aspectul laturii penale, în calitate de făptuitor – ocazie cu care a solicitat reducerea sancțiunii aplicate sub minimul special pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev.de art.321 alin.1 C.pen.ca efect al reținerii în favoarea sa a circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a și b C.pen.întrucât nu are antecedente penale, se afla într-o stare avansată de ebrietate, iar partea vătămată H.V. nu s-a constituit parte civilă, împăcându-se.

Referitor la infracțiunea de port nelegal de cuțit, prev.de art.1 pct.1 din Legea 61/1991, a solicitat reținerea acelorași circumstanțe atenuante și pe cale de consecință, făcând aplicarea art.76 lit.e C.pen., Curtea să-i aplice o amendă penală, având în vedere că nu a folosit cuțitul ce-l purta asupra sa, nici la agresiunea părții vătămate H.V. și nici a inculpatului C.G..

În calitate de parte civilă, inculpatul C.I. a solicitat înlăturarea circumstanței atenuante a provocării prev. de art.73 lit.b C.pen.reținută eronat în favoarea inculpatului C.G. și pe cale de consecință, acordarea în totalitate a cuantumului daunelor materiale de 40.000 lei și 40.000 lei cu titlu de daune morale.

Raportat la motivele de apel formulate, Curtea a reținut următoarele:

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen. sau a altora asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante **este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere s-a ținut seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.**

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptelor comise de inculpat care într-un local public, a provocat scandal, a exercitat agresiuni asupra părții vătămate H.V., vindecabile în 18 zile îngrijiri medicale, care a purtat asupra sa un obiect tăietor-înțepător, folosit la amenințarea inculpatului C.Gh. justifică concluzia Tribunalului Maramureș că numai lipsa antecedentelor penale, nu justifică aplicarea art.74, 76 C.pen.

Gravitatea și pericolul social al faptelor sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Nu se poate ca pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi (agresiune, scandal, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice și port nelegal de cuțit), răspunderea sa penală să nu fie, corespunzătoare, încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Sub aspectul individualizării pedepsei, în speță trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine sinceră în fața procurorului și a instanței de fond cu privire la infracțiunile imputate, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier și s-a împăcat cu partea vătămată H.V..

În aceste condiții, pedepsele aplicate de către instanța de fond precum și cea rezultantă de un an închisoare, în privința căreia s-a dispus suspendarea condiționată a executării conform art.81 C.pen., se consideră în mod judicios că ea este singura în măsură să asigure realizarea scopurilor educativ și de exemplaritate ale pedepsei, dându-i posibilitatea îndreptării atitudinii față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă, conform art.52 C.pen.

Instanța de apel apreciază că pedeapsa închisorii de un an este bine aleasă și în deplin acord cu dispozițiile art.1 C.pen., ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”, **nefiind oportună reținerea de circumstanțe atenuante, neavând corespondent în probele dosarului.**

În privința procentului de culpă, acesta a fost stabilit judicios de către Tribunalul Maramureș la 40% în favoarea părții civile-inculpat C.I. și nu este cazul a fi modificat de către instanța de apel.

În mod corect s-a reținut că inculpatul C.Gh.a săvârșit fapta în stare de provocare, astfel că și incidența art.73 lit.b C.pen.este pe deplin justificată.

Întotdeauna, reținerea stării de provocare este condiționată de o comportare culpabilă a victimei care, prin acțiunile ori afirmațiile făcute, să fie de natură a cauza celui cărui îi sunt adresate, o puternică stare de tulburare sub imperiul căreia să comită fapta.

În speță, cerințele referitoare la starea de provocare sunt întrunite. Astfel, fără a avea vreun conflict anterior sau să fie în relații de dușmănie, la data de 3 decembrie 2007, inculpatul C.I. în stare avansată de ebrietate, după ce a provocat un scandal în bufetul din satul Strâmtura – jud.Maramureș, având asupra sa și un cuțit, trecând prin fața porții inculpatului C.Gh. a aruncat asupra acestuia cu o sticlă, amenințându-l simultan și cu cuțitul, ceea ce a provocat în psihicul coinculpatului o puternică surescitare nervoasă, pe fondul căreia i-a aplicat o lovitură, cu o bucată de metal, în zona capului.

Așa fiind, în mod corect s-au reținut în speță prevederile art.73 lit.b C.pen.în favoarea inculpatului C.Gh.și care sub aspect civil s-au materializat în reducerea corespunzătoare a despăgubirilor materiale și morale la care a fost obligat, conform procentului de culpă de 60%. De asemenea, în privința apelantului parte civilă-inculpat C.I., s-a reținut judicios un procent de culpă de 40%, conform probelor dosarului.

În ceea ce privește suma solicitată de partea vătămată ca reprezentând contravaloarea unei intervenții chirurgicale estetico-reparatorii, Curtea a constatat că la dosarul cauzei nu au fost depuse înscrișuri privind efectuarea unei asemenea operații sau măcar costul probabil al acesteia, situație în care nu se poate reține un caracter cert al prejudiciului pe care inculpatul ar putea fi obligat să îl repare.

Referitor la daunele morale solicitate, reținând că în raport de natura și gravitatea faptei a cărei victimă a fost, de consecințele acesteia, de gradul de invaliditate cu care a rămas, apelantului C.I. i-au fost provocate suferințe fizice și psihice, dar având în vedere și împrejurările concrete ale comiterii infracțiunii, Curtea a apreciat că suma de 15.000 lei reprezintă o reparație suficientă și echitabilă a acestor daune, așa cum au fost stabilite de către Tribunalul Maramureș.

În consecință, constatând că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale conform art. 998 Cod civil și reținând o proporționalitate a culpei inculpatului Creț în producerea prejudiciului, de 60%, și 40% pentru inculpatul C.I., în temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen., instanța în mod corect l-a obligat pe acesta la achitarea către partea civilă-inculpat a sumei de 6.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune materiale și respectiv a sumei de 9.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune morale, doar aceste sume fiind probate prin martori și acte scrise, din totalul de 40.000 lei daune materiale și 40.000 lei daune morale.

Așa fiind, s-a respins ca nefondat și apelul inculpatului-parte civilă C.I., sentința instanței de fond urmând a fi menținută ca legală și temeinică, conform art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la apelul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș:

Din probele administrate în cauză, în mod nemijlocit, de către prima instanță, a rezultat că, după agresiunea suferită inițial în bufetul din localitate, partea vătămată H.V. s-a refugiat în curtea martorului H.I., fiind urmărit de inculpatul C.I.. Din declarațiile martorilor G.I. și H.A. din fața instanței de fond, a rezultat că au auzit gălăgie în curtea martorului H.I., iar când au ieșit din casă l-au văzut pe inculpat lovind-o pe partea vătămată și i-au strigat să înceteze, primul părăsind zona imediat. Martorul H.A. în declarația de la f.118 instanță, precizează textual:”nu îmi aduc aminte să fi auzit gălăgie în timp ce mă deplasam sau cât timp am fost la dispensar”. L-am văzut pe inculpatul C. că îl bătea în continuare pe H.V.”. În același sens, relatează și martorul G.I.“precizez că toți eram sub influența băuturilor alcoolice. Inculpatul C.I. a pătruns în curtea lui H.I. și am auzit gălăgie, însă nu am văzut ce s-a întâmplat, întrucât eu am rămas afară”. Martorul H.I. în declarația de la f.143 din fața instanței de fond, arată că “nu cunoaște nimic legat de faptele care formează obiectul prezentei cauze, întrucât în acea perioadă se afla în Portugalia”. Ceilalți martori audiați nemijlocit în fața instanței nu cunosc nimic în legătură cu această infracțiune de ultraj prev.de art.321 C.pen., reținută în sarcina inculpatului C.I. prin rechizitoriul parchetului. Mai mult, în faza de urmărire penală, martorul H.A. declară că “eu nu i-am auzit pe ceilalți vecini pretinzând că au văzut cele întâmplate, din curtea lui C.Gh.”. De asemenea în declarația de la f.40 din fața procurorului, martorul C.Gh. arată că “am auzit strigăte din curtea lui S. de la pod însă n-am putut distinge cui aparțineau strigătele”. La fila 43 din faza de urmărire penală este atașată declarația martorei C.I.M. care de asemenea, învederează că “a recunoscut vocea lui S. de la pod, care striga: ieși afară”.În același sens, declară și martorul M.V. Aceste declarații ale martorilor reliefează fără putință de tăgadă că ei au văzut sau au auzit strigătele proprietarului locuinței numitul H.I., adresate inculpatului C.I., de a părăsi imediat incinta curții sale și de a pune capăt agresiunii exercitate asupra victimei H.V., strigăte care nu au fost proferate de către inculpatul C. cu ocazia urmăririi și lovirii victimei H.V.. Chiar și martora O.C. ascultată în mod direct de către Curte, nu a confirmat că la data de 3 decembrie 2007, la locuința sa, să fi auzit țipete sau urlete proferate de inculpatul C.I. în timp ce o agresa pe victima H.V., în curtea imobilului său.

S-a dovedit astfel că strigătele auzite de către martorii de mai sus au aparținut proprietarului locuinței (S. de la pod) care l-a somat pe inculpatul C.I. să iasă din curtea

imobilului său și de a nu-l mai lovi pe H.V.. Nicio probă testimonială nu reliefează că inculpatul C.I. ar fi proferat țipete sau urlete pe distanța parcursă în urmărirea victimei H.V., respectiv de la bufet până în curtea martorului H.I., cu intenția ca acestea să fie auzite sau văzute și nici nu s-a dovedit că acest rezultat s-a produs față de două sau mai multe persoane, pentru a putea considera întrunite dispozițiile art.152 lit.c și e C.pen.

În aceste condiții, având în vedere succesiunea în timp a actelor de agresiune exercitate asupra părții vătămate H.V. și urmărirea în fugă a acesteia până în curtea martorului H.I., spațiu care în mod evident nu este în mod obișnuit accesibil publicului, este neîntemeiată concluzia procurorului că fapta a fost săvârșită cu intenția să fie auzită sau că făptuitorul și-a dat seama că aceasta ar putea ajunge la cunoștința publicului, conform art. 152 lit. c, e C.pen..

Câtă vreme inculpatul C.I. se afla într-o avansată stare de ebrietate și imediat după agresiunea din bar l-a urmărit pe H.V. în fugă până în curtea martorului, nu poate fi apreciată ca fondată presupunerea că acesta a avut intenția ca fapta sa să fie auzită de public sau adusă la cunoștința acestuia în alt mod, lipsind astfel una din condițiile esențiale ale laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 321 alin. 1 C.pen..

În consecință, soluția de achitare pronunțată de prima instanță pentru această infracțiune, este legală și temeinică.

În legătură cu solicitarea de a fi majorate pedepsele aplicate inculpatului C.I., Curtea reține următoarele:

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datoria asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul just al sancțiunilor aplicate dar mai ales al modalității de executare a acestora, Tribunalul acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpatul C.I. nu posedă antecedente penale, a manifestat deplină sinceritate în faza de urmărire penală și s-a împăcat cu partea vătămată H.V..

În sfârșit, ținând seama și de intervalul de timp însumând trei ani de la comiterea faptelor și până la soluționarea apelului, există suficiente temeiuri pentru a se considera că scopul pedepselor poate fi atins și în condițiile suspendării condiționate a executării acestora, nefiind necesară majorarea sancțiunilor.

Curtea examinând modul în care instanța de fond a efectuat individualizarea pedepselor aplicate apelantului C., s-a constatat că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea sancțiunilor, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 C.pen., evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale acestuia, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana sa, aprecierea fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare, prin prisma funcției unor asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul majorării cuantumulului pedepselor pentru inculpatul C., consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa rezultantă de un an închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, cât și cu profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este parțial pozitivă.

Cuantumul sancțiunilor cât și modalitatea de executare a acestora pentru inculpatul C. nu se impune a fi majorat față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

Așa fiind, s-a respins ca nefondat conform art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. și apelul Parchetului împotriva sentinței penale 409 din 29.10.2010 a Tribunalului Maramureș.

E) ACTE PREMERGĂTOARE EFECTUATE DE INVESTIGATORII SUB ACOPERIRE. CONDIȚII. CONSECIŢE

Reglementarea generală a actelor premergătoare efectuate de investigatorii sub acoperire o constituie art. 224 ind.1 - 224 ind. 4 Cpp., iar reglementarea specială ne este oferită de Legea 143/2000.

Legea specială nu prevede dispoziții referitoare la procedura autorizării acordate de către procuror investigatorilor sub acoperire și colaboratorilor acestora în sfera traficului de droguri, situație în care se vor aplica disp.art. 224 ind.2 Cpp.

Dimpotrivă, legea generală nu se aplică în ceea ce privește scopul investigatorului sub acoperire, situație în care legea specială prevede mai mult decât legea generală, adăugând în art. 21 al.1 din Legea 143/2000 și finalitatea obținerii mijloacelor de probă.

*Dispozițiile art.17 din Legea nr.508/2004 prevăd posibilitatea folosirii în anumite condiții a investigatorilor sub acoperire, a colaboratorilor sau informatorilor poliției judiciare în vederea strângerii datelor privind existența infracțiunii și identificarea persoanelor presupuse a fi comis o infracțiune, **actele încheiate de aceștia constituind, potrivit legii, mijloace de probă.** astfel că nu mai este necesar ca datele obținute să fie cuprinse în procesul verbal întocmit potrivit art. 224 al. ultim Cpp.*

*Pe de altă parte, în Legea nr.143/2000, în art.22 alin.2 se prevede că actele încheiate de **polițiști și colaboratorii lor, pot constitui mijloc de probă, indiferent de momentul procesual al administrării acestora.***

Deși nu sunt dintre cele prevăzute de art.64 C.proc.pen., mijloacele de probă vizate de critica inculpatului apelant constituie mijloace de probă atipice, ce pot fi întocmite de categoriile de persoane la care se referă legile speciale invocate.

În ceea ce privește identitatea sub care investigatorul acoperit trebuie să întocmească procesul verbal, art.91 Cpp. îl obligă să facă acest lucru sub identitatea sa reală, întrucât legea nu dispune altfel, chiar dacă procurorul care l-a autorizat nu poate să i-o deconspire.

Pentru a verifica legalitatea mijloacelor de probă atașate dosarului, instanța poate exercita un control jurisdicțional asupra utilizării investigatorilor sub acoperire în procedurile preliminare, iar prin prisma celor statuate în deciziile instanței europene Van Mechelen contra Belgiei și Delta contra Franței, la data de 12 ianuarie 2011 instanța de apel poate luat la cunoștință de identitatea reală a investigatorului acoperit, cu respectarea secretului profesional.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR. 6/A/19.01.2011

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.352/22.07.2010, a respins excepția nulității mijloacelor de probă, invocată de apărătorul inculpatului Ș.E.P.B.

În baza art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 37 lit. a, art. 41 alin. 2, art. 74 alin. 2 și art. 76 lit. c C.pen. a condamnat pe inculpatul Ș.E.P.B. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc la pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 37 lit. a, art. 41 alin. 2, art. 74 alin. 2 și art. 76 lit. e teza 1 C.pen. a condamnat pe același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu la pedeapsa de 2 luni închisoare.

S-a constatat că cele două infracțiuni sunt concurente potrivit art. 33 lit. a C.pen. și comise în stare de recidivă mare postcondamnatorie - art. 37 lit. a C.pen. față de condamnarea la pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, aplicată prin sentința penală nr. 1485/21.11.2005 a Tribunalului București, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 3796/20.11.2008 a ÎCCJ și în stare de pluralitate intermediară - art. 40 C.pen. față de condamnarea la pedeapsa de 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării

pedepsei, aplicată prin sentința penală nr. 153/19.02.2008 a Judecătoriei Cluj-Napoca, rămasă definitivă prin neapelare la data de 04.03.2008.

În baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. b C.pen. s-au contopit pedepsele de 10 luni închisoare și 2 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea, aceea de 10 luni închisoare.

În baza art. 86⁴ C.proc.pen. s-a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, iar în baza art. 83 C.pen. s-a revocat și suspendarea condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare.

În baza art. 36 alin. 2 C.proc.pen. s-a constatat că cele două infracțiuni sunt concurente, iar în baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. b C.pen. s-a contopit pedeapsa de 3 ani închisoare și pedeapsa de 6 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare.

S-a adăugat pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare de mai sus, la pedeapsa rezultantă de 10 luni închisoare stabilită prin prezenta, inculpatul urmând să execute în regim de detenție pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare.

În baza art. 71 C.pen. a privat pe inculpat, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a C.pen..

S-a dedus din pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare perioada executată, începând cu data de 16.07.2004 și până la data de 23.02.2005, iar în temeiul art. 88 C.pen. s-a dedus și perioada reținerii și arestului preventiv, începând cu data de 30.09.2009, la zi.

În baza art. 350 C.proc.pen. s-a menținut măsura arestului preventiv.

În baza art. 17 alin. 1 și 2 din Legea nr. 143/2000 s-a dispus confiscarea cantității de 5,8 g cannabis și, de la inculpat, a sumei de 5260 lei rezultată în urma comercializării drogurilor.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat.

În baza art. 189 C.proc.pen. s-a stabilit în favoarea Baroului Cluj suma de 400 lei reprezentând onorariu pentru apărător din oficiu (av. Stan Alexandrina Corina) ce s-a avansa din fondul Ministerului Justiției.

În baza art. 191 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 2000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, sumă ce include și onorariul apărătorului din oficiu.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T – Serviciul Teritorial Cluj a fost trimis în judecată inculpatul Ș.E.P.B. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc, prev. de art. 2 al.1 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen și a infracțiunii de deținere de droguri de risc fără drept în vederea consumului propriu prev. de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 și art. 37 lit. a C.pen..

Cu privire la starea de fapt, s-a reținut în esență în rechizitoriu că în cursul anului 2009, în mod repetat, în baza aceleiași rezoluții infracționale, inculpatul a vândut și oferit cannabis („skunk” – ce conține tetrahidrocannabinol THC substanță care se regăsește pe Tabelul nr. III - Anexă la Legea nr. 143/2000) colaboratorului autorizat cu nume de cod „P.D.” și numiților K.N.M., K.N.C., T.V.B. și N.I.; de asemenea în cursul anului 2009, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a deținut și a consumat în mod repetat cannabis ce conține THC care se regăsește pe Tabelul nr. III - Anexă la Legea nr. 143/2000, singur sau împreună cu alte persoane.

Apărătorul inculpatului a invocat în faza de judecată în temeiul art. 197 alin. 2, 4 și 5 și art. 64 alin. 2 C.proc.pen. **excepția nulității mijloacelor de probă**, respectiv a proceselor verbale de cumpărare a unor cantități autorizate de droguri, solicitându-se înlăturarea lor, deoarece acestea au fost întocmite de subinspectorul P.A. – organ necompetent și nu de către investigatorul sub acoperire, ele nu sunt certificate de procuror ci de un agent de poliție, nu respectă condițiile de fond și de formă deoarece nu descriu amănunțit cele constatate, precum și măsurile luate, încălcând astfel dreptul la apărare al inculpatului care nu poate dovedi, din cauza nementionării datei și orei tranzacției, că în acel moment se afla în cu totul altă parte decât locația menționată în procesul verbal.

Mai mult, procesele verbale nu constituie mijloace de probă deoarece, fiind efectuate în faza actelor premergătoare, ar fi trebuit să fie cuprinse în procesul verbal final de consemnare a tuturor actelor premergătoare pentru a fi mijloace de probă, ori acest proces verbal lipsește din dosarul de urmărire penală.

Potrivit art. 224¹ alin. 3 C.proc.pen. investigatorul sub acoperire culege date și informații în baza autorizației emise potrivit dispozițiilor prevăzute în art. 224², pe care le pune, în totalitate, la dispoziția procurorului.

La dosarul cauzei există 5 procese verbale de consemnare a efectuării unei cumpărări autorizate de droguri, întocmite la datele de 31.07.2009, 04.08.2009, 07.08.2009, 18.08.2009 și 10.09.2009, în care se consemnează faptul că subinspectorul de poliție P.A. sau F.P. s-au întâlnit cu investigatorul sub acoperire pe nume R.V. care le-a înmănat de fiecare dată o substanță de culoare verde-oliv obținută prin cumpărare de la inculpat de către colaboratorul autorizat.

Potrivit art. 224 C.proc.pen., în vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare. Atât P.A. cât și F.P. au efectuat acte premergătoare, respectiv s-au întâlnit cu investigatorul sub acoperire R.V. care le-a relatat că a primit de la colaboratorul autorizat substanțe de culoare oliv, care mai târziu s-au dovedit a fi cannabis, obținute prin cumpărare de la Ș.E.P.B.

Potrivit art. 224 alin. 3 C.proc.pen. procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare, poate constitui mijloc de probă.

S-a constatat deci că P.A. și F.P. sunt organe de cercetare penală, făcând parte din poliția judiciară, că aceștia au efectuat acte premergătoare, întâlnindu-se cu investigatorul sub acoperire și că acestea sunt consemnate în 5 procese verbale. Deci, cele 5 procese verbale, fiind întocmite de organe competente și consemnând acte premergătoare, sunt mijloace de probă.

La dosarul cauzei nu există însă procesele verbale ale investigatorilor sub acoperire la care face referire apărătorul inculpatului (decât dacă P.A. și F.P. sunt și investigatori sub acoperire). Dacă ar fi existat, acelea ar fi fost întocmite de R.V. în calitate de investigator și ar fi cuprins date directe în sensul că a primit de la colaborator o anumită cantitate de substanță. Neexistând aceste procese verbale nici nu putem discuta despre nulitatea lor.

Pe de altă parte, procesele verbale aflate la dosar nu pot evidenția date concrete privind tranzacțiile, respectiv nu pot specifica data, ora și locația în care s-a încheiat tranzacția deoarece în acest fel ar fi pusă în iminent pericol persoana colaboratorului, a cărei identitate ar fi imediat aflată. Ori ideea colaboratorului autorizat este tocmai aceea a pătrunderii în lumea interlopă prin acceptarea prezenței colaboratorului, perceput și el ca și infractor, de către cei vizați de organele de urmărire penală. Dacă procesele verbale ar specifica date concrete atunci viața și integritatea corporală a colaboratorului ar fi direct afectată de infractori. Însă, este de remarcat că procesele verbale de la dosarul cauzei respectă prevederile art. 91 alin. 1 lit. d C.proc.pen., deoarece cuprind descrierea amănunțită a celor constatate, respectiv a faptului că P.A. și F.P. s-au întâlnit cu investigatorul, iar acesta le-a predat o anumită cantitate de substanță.

În legătură cu afirmația că investigatorul sub acoperire ar fi trebuit să predea substanțele primite de la colaborator direct procurorului, potrivit procesului verbal de la fila 6 din vol. I dos. u.p., procurorul a delegat pe subinspectorii P.A. și F.P. să efectueze orice acte premergătoare în vederea lămuririi stării de fapt și identificării tuturor faptuitorilor în prezenta cauză, în temeiul art. 217 alin. 4 C.proc.pen. și art. 9 din Legea nr. 508/2004, deci nu este nulă nici predarea substanțelor către polițiștii judiciari în loc de procuror.

În legătură cu necesitatea de a întocmi un proces verbal final care să cuprindă și să descrie toate actele premergătoare efectuate într-o cauză, desigur că, pentru acuratețe un astfel de proces-verbal ar fi necesar, însă absența lui, de vreme ce pentru orice act premergător există câte un proces verbal în parte, nu duce la lipsa calității de mijloc de probă a fiecărui proces verbal în parte, prin urmare din nou nu se poate vorbi de înlăturarea tuturor proceselor verbale efectuate înainte de începerea urmăririi penale, de la dosarul cauzei.

Tribunalul Cluj a reținut că prin rezoluția din data de 25.09.2009, ora 09,00, a D.I.I.C.O.T - Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus începerea urmăririi penale față de inculpat pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de risc, prev. și ped. de art. 2 al.1 din Legea 143/2002 cu aplic art. 41 al.2 Cp. și art.40 Cp. și deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., totul cu aplic.art.33 lit.a C.pen..

Prin ordonanța din data de 30.09.2009, ora 12,00, față de inculpat a fost pusă în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de risc, prev. și ped. de art. 2 al.1 din Legea 143/2002 cu aplic art. 41 al.2 C.p., și deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. , totul cu aplic. art. 33 lit. a C.pen. .

Prin ordonanța din data 16.10.2009, față de inculpat au fost extinse cercetările și cu privire la alte acte materiale care intră în conținutul aceleiași infracțiuni de trafic de droguri de risc prev. și ped. de art 2 al.1 din Legea 143/2000 cu aplic art 41 al.2 Cp., fiind dispusă totodată schimbarea încadrării juridice din faptele reținute inițial în sarcina sa în infracțiunile de trafic

de droguri de risc, prev. și ped. de art. 2 al.1 din Legea 143/2002 cu aplic. art. 41 al.2 C.p. și art.37 lit.a C.pen. și deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.1 din Legea 143/2000, cu aplic. art. 41 alin. , C pen. și art.37 lit.a C.pen., totul cu aplic.art.33 lit.a C.pen.

Prin încheierea penală nr. 73/C/P/30.09.2009 a Tribunalului Cluj - Secția penală s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului pentru o perioadă de 29 de zile, începând cu data de 30.09.2009 și până la data de 28.10.2009, fiind emis mandatul de arestare preventivă nr.63 din 30.09.2009.

În temeiul art. 300¹ C.proc.pen. s-a verificat legalitatea și temeinicia măsurii arestului preventiv la data de 23.10.2009, măsura arestului preventiv fiind menținută pe parcursul judecării de către instanță sau de către Curtea de Apel Cluj în recurs.

În faza de judecată au fost administrate următoarele probe consemnate în mijloacele de probă: declarația inculpatului, declarațiile martorilor investigatorul sub acoperire R.V. (f. 208) și colaboratorul autorizat P.D.

Inculpatul nu a recunoscut savârșirea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, afirmând că nu a vândut niciun fel de droguri sau substanțe halucinogene, iar cele deținute în vederea consumului propriu au fost legale și cumpărate de la o persoană pe nume G. A invocat faptul că polițistul care a fost prezent la percheziție a vrut să-l lovească, probabil frustrat din cauza faptului că nu s-au găsit droguri în apartamentul inculpatului și doar intervenția apărătorului din oficiu l-a oprit. A afirmat că suma de bani primită de la martorul K.N.M. reprezintă contravaloarea unui aparat de mixat muzică pe care i l-ar fi vândut cu suma de 2600 lei, din care a încasat 2400 lei, martorul rămânând restant cu suma de 200 lei. De asemenea, a invocat faptul că este bolnav, rinichii săi fiind polichistici și că tatăl său a decedat din cauza acestei boli la 35 de ani. A depus în sprijinul afirmațiilor sale acte medicale și certificatul de deces al tatălui. În legătură cu sursa veniturilor a declarat că a primit lunar bani de la mama și sora sa, că a mixat în diverse cluburi pentru bani și că o perioadă a lucrat în Moldova la o firmă de panificație. De asemenea, a obținut bani din contractele pe care le-a încheiat cu diverse firme, în baza contractului de colaborare avut cu firma surorii sale. Deplasarea sa la București nu a fost pentru a procura droguri, ci pentru a-și găsi un loc de muncă.

Prin prisma probelor administrate, tribunalul a reținut următoarele:

Inculpatul de aproximativ 4 ani locuiește fără forme legale în municipiul Cluj-Napoca și este cunoscut sub porecla de DJ „KP”, astfel că frecventează diferite cluburi, printre care și Clubul G. unde mixează muzică la diferite petreceri. Ca urmare, inculpatul a avut acces facil în cercul de consumatori de droguri de risc, astfel că deși avea antecedente penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de droguri de risc și de mare risc, a ajuns în foarte scurt timp în atenția organelor de urmărire penală, pentru că ar fi vândut și deținut ilegal pentru consum propriu droguri de risc, respectiv cannabis.

La data de 29.09.2009, în jurul orelor 22,20, inculpatul a fost depistat de către organele de poliție judiciară în zona gării din municipiul Cluj-Napoca, acesta fiind însoțit de martorii K.N.C. și T.V.B.. Întrucât existau indicii cu privire la faptul că inculpatul urma să aducă din București substanțe a căror deținere este interzisă de lege, s-a procedat la efectuarea percheziției corporale a persoanelor amintite, ocazie cu care în portmoneul martorei au fost găsite mai multe țiple cu ziplok despre care ea a arătat că au în conținut cannabis, precum și o bucată de staniol în care se afla o bucată de carton despre care martora a afirmat că este timbru LSD. De asemenea, asupra martorului T.V.B. a fost găsită o pipă de culoare neagră, o țiplă cu ziplok, o farfurie din ceramică de culoare maro și un obiect metalic utilizat pentru fumat. În urma efectuării percheziției corporale a inculpatului nu au fost găsite bunuri sau obiecte a căror deținere să fie interzise de lege.

Întrucât martorul T.V.B. s-a deplasat la locul de întâlnire cu inculpatul cu autoturismul, s-a procedat la percheziționarea acestuia, ocazie cu care în scrumiera aflată lângă bancheta din spate au fost găsite mai multe resturi de țigări confecționate artizanal, despre care martorul a susținut la acel moment că este posibil să conțină droguri.

Pe baza actelor existente la dosarul cauzei, s-a stabilit că întreaga activitate infracțională a inculpatului s-a desfășurat în cursul anului 2009, iar conduita sa antisocială a fost întreruptă doar ca urmare a intervenției organelor judiciare penale.

Fapta inculpatului raportat la învinuitul K.N.M., consumator:

Martorul K.N.M. este DJ cunoscut sub numele de „DJ M.”, astfel că frecventează diferite cluburi din Cluj-Napoca printre care și Clubul G. La sfârșitul anului 2008 - începutul anului 2009, învinuitul 1-a cunoscut pe inculpat și întrucât amândoi aveau preocupări muzicale au

ajuns să se împrietenească. Astfel, martorul a ajuns să-1 viziteze pe inculpat pe care îl cunoștea sub porecla de „E.”sau „DJ KP”, la locuința sa. Cu ocazia unei vizite pe care martorul i-a făcut-o inculpatului, în cursul lunii februarie 2009, inculpatul i-a oferit acestuia spre consum o țigară confecționată artizanal, care conținea cannabis.

La sfârșitul lunii aprilie 2009, martorul s-a deplasat din nou la locuința inculpatului și cu acea ocazie a cumpărat de la acesta cantitatea de aproximativ 8 grame cannabis cu prețul de 60 lei/gram; astfel că a plătit în total suma de aproximativ 450 lei. Martorul a consumat cannabisul achiziționat de la inculpat la un festival de muzică electronică care a fost organizat în perioada respectivă în Parcul Național Retezat, împreună cu alte persoane participante la festival.

Ulterior, în cursul lunii iulie 2009, martorul l-a vizitat din nou pe inculpat la locuința sa, unde acesta locuia împreună cu prietena sa, martora P.A.L. Întrucât martorul urma să se deplaseze pe litoral împreună cu mai mulți prieteni de-ai săi, a cumpărat de la inculpat cantitatea de aproximativ 15-16 grame de cannabis, cu suma de 60 lei/gram, pentru care a plătit în total suma de 850 lei. Martorul a menționat că a observat cu acea ocazie, că inculpatul păstra drogurile în sertarul unei mese de birou și că după ce i-a achitat întreaga sumă, a împărțit cannabisul în 4 porții și l-a ambalat în pungi de plastic.

Martorul a arătat că în cursul lunii iulie 2009, a organizat o petrecere într-un bar din municipiul Cluj-Napoca, la care au participat mai multe persoane, iar cu acea ocazie, inculpatul a confecționat dintr-o bucată de cannabis aproximativ 3-4 jointuri pe care le-a oferit spre consum mai multor persoane care erau de față, inclusiv martorului K.N.M., care a tras câteva fumuri dintr-o astfel de țigară. În cursul lunii septembrie 2009, martorul K.M. a organizat o nouă petrecere cu ocazia zilei sale de naștere, motiv pentru care a cumpărat de la inculpat cantitatea de aproximativ 30 de grame cannabis cu suma de 50 lei/gram. Și de această dată martorul K.M. s-a deplasat la locuința inculpatului, unde din nou a scos cannabisul din sertarul mesei de birou, l-a cântărit cu un cântar electronic de culoare neagră, încasând suma de 1500 lei cu titlul de avans. I-a dat drogurile, urmând ca ulterior martorul să-i plătească diferența de bani.

În cursul lunii septembrie 2009, martorul K.M. i-a cerut din nou inculpatului să îi vândă încă 10 grame de cannabis, deoarece intenționa ca împreună cu mai mulți prieteni să se deplaseze la Cheile Turzii. Întrucât inculpatul era plecat la București, acesta i-a spus martorului să se deplaseze la locuința sa unde îl va aștepta martora P.A.L., căreia urma să îi plătească suma de bani și de la care urma să ridice drogurile. Martorul s-a deplasat la locuința inculpatului, unde i-a dat martorei P.A.L., suma de aproximativ 1800 lei, reprezentând contravaloarea drogurilor achiziționate anterior și plătite parțial și o parte din valoarea drogurilor ridicate cu acea ocazie.

Sușinerile martorului K.N.M. sunt confirmate și de declarația martorei P.A.L., care a precizat că în cursul lunii septembrie 2009, în timp ce inculpatul era plecat la București, K.N.M. a venit de două ori la locuința lor, o dată când a predat o sumă de bani și a ridicat un pachet pe care îl lăsase pregătit inculpatul, și încă o dată când martorul i-a dat suma de aproximativ 2000 de lei. Cu ocazia audierii sale în fața procurorului, martora P.A.L., a precizat și faptul că în cursul verii anului 2009 a găsit în sertarul mesei de birou o substanță vegetală de culoare verde închis, care era împachetată într-o pungă obișnuită de nailon transparent. Martora a arătat că întrebându-l pe inculpat ce fel de substanță este cea găsită în sertar, acesta a afirmat că este vorba despre o substanță legală ce a comandat-o pe internet, însă cu toate acestea, martora a precizat că nu a văzut ca punga în care era împachetată substanța să aibă vreo etichetă sau sau desenat ceva pe ea. Mai mult, din depoziția acesteia a rezultat și faptul că inculpatul nu avea nici o sursă de venit și că de fiecare dată susținea că îi sunt trimise diferite sume de bani de mama și sora sa, precum și faptul că într-adevăr în cursul lunii septembrie 2009 martorul K.N.M. i-a lăsat inculpatului de două ori diferite sume de bani.

Față de cele reținute în faza de urmărire penală, s-a menționat în plus că, martorul K.N.M. și-a menținut în totalitate declarația de la procuror, indiferent de ezitățile și precizările pe care le-a făcut cu ocazia audierii sale de către instanță, ascultare care a avut loc, evident, în prezența inculpatului. Declarația inculpatului în sensul că suma de bani pe care a primit-o de la martor reprezintă prețul unui mixer pe care i l-a vândut acestuia, nu a fost confirmată de K.M. A reținut tribunalul că martorul nu a cumpărat nici un aparat de mixat muzică de la inculpat, iar suma de bani dată acestuia direct sau prin intermediul prietenei sale, reprezintă prețul substanțelor pe care le-a achiziționat martorul de la inculpat.

Faptul că nu este vorba de substanțe comercializate legal ci de droguri reiese și din faptul că martorul și inculpatul nu au vorbit în mod direct la telefon despre acele substanțe, ori dacă

erau legale nu ar fi avut nici un motiv să se ascundă. În plus, inculpatul nu a pomenit niciodată de faptul că ar fi vândut martorului „ierburi legale”. El a specificat clar „eu nu am vândut la nimeni nimic”, ori acest lucru înseamnă că nu a vândut nici spice cumpărat de pe internet, iar ceea ce a achiziționat martorul de la el, era cannabis, nu doar prin prisma „obiectului dosarului”, cum susține martorul că a dedus, ci prin coroborarea declarațiilor celor doi.

Nu în ultimul rând, este de menționat că, declarația martorului de la instanță începe cu „având în vedere că a trecut mai mult timp din momentul în care am dat-o (n.n. declarația la procuror) nu mai pot să repet acum cantitatea exactă de substanță, derivat de cannabis, pe care am cumpărat-o de la inculpat”.

În ceea ce privește conduita antisocială a inculpatului față de martorul K.N.M.-consumator, s-a considerat că aceasta se circumscrie art. 2 al.1 din Legea 143/2000, elementul material al infracțiunii regăsindu-se sub forma „**oferirii**” cu orice titlu și „**vânzării**”, drogurilor de risc, fără drept.

Fapta inculpatului raportat la martorul T.V.B., consumator :

Martorul T.V.B. este prieten cu K.N.M., iar cu ocazia unei petreceri pe care acesta a organizat-o în Clubul G. -a cunoscut pe inculpat. Întrucât și martorul era pasionat de muzică electronică, între el și inculpat s-a legat o relație de amicitie, motiv pentru care în cursul lunii mai 2009, împreună cu K.N.M. și cu sora acestuia K.N.C. au fost invitați la locuința inculpatului. Cu acea ocazie, inculpatul a confecționat în prezența lor un joint din cannabis și a întrebat dacă sunt de acord să consume împreună cu el. Cei trei au fost de acord, astfel că împreună cu inculpatul au consumat joint-ul respectiv fără însă a plăti ceva în schimbul acestuia .

Ulterior, în luna iulie 2009, martorul T. s-a deplasat, împreună cu prietena sa, K.N.C. la locuința inculpatului unde din nou inculpatul a confecționat în prezența lor un joint din cannabis, pe care l-au consumat toți trei, fără a plăti bani pentru acesta.

Cu ocazia audierii sale în fața procurorului, martorul a recunoscut că este consumator de droguri. De asemenea, martorul a arătat că a cules singur cannabis de proastă calitate de pe un câmp situat în apropierea localității Richiș, jud. Sibiu, motiv pentru care la data la care a fost oprit de către organele de poliție, asupra sa au fost găsite două pipe pe care le-a folosit anterior pentru a consuma droguri de risc. Din conținutul depoziției sale a rezultat faptul că, fiind consumator de droguri de mai mult timp, a avut posibilitatea să facă diferența între calitatea cannabisului cules de pe câmp și cel care i-a fost oferit de către inculpat. Totodată, a arătat că a aflat ulterior chiar de la martorul K.N.M., că acesta a cumpărat de mai multe ori cannabis, de la inculpat.

Martorul T. a menținut în totalitate declarația din faza de urmărire penală, iar în faza de judecată a specificat clar că i s-a oferit de inculpat în 3 ocazii, cannabis.

În ceea ce privește conduita antisocială a inculpatului față de martorul T.V.B., s-a considerat că aceasta se circumscrie art 2 al.1 din Legea 143/2000, elementul material al infracțiunii regăsindu-se sub forma „**oferirii**” cu orice titlu a drogurilor de risc, fără drept.

Fapta inculpatului raportat la martorul N.I. , consumator:

Martorul N.I.l-a cunoscut pe inculpat în urmă cu aproximativ 4 ani întrucât frecventau același anturaj, martorul fiind și el DJ cunoscut sub numele de „DJ J.". Astfel, întrucât obișnuiau să mixeze la mai multe petreceri împreună, cei doi s-au împrietenit, astfel că martorul îl cunoștea pe inculpat doar sub porecla „E." sau „DJ KP".

În cursul anului 2009, martorul l-a vizitat pe inculpat la locuința sa. Cu acea ocazie, inculpatul a scos din sertarul unei mese de birou o substanță vegetală din care a confecționat un joint, pe care l-a oferit spre consum martorului. Acesta a fost de acord să fumeze și el din joint-ul respectiv, mai ales că inculpatul nu i-a cerut bani pentru el. Martorul a arătat că de față la cele întâmplate se mai aflau doi tineri, pe care însă nu îi cunoștea dar despre care a putut afirma că au consumat și ei din joint-ul oferit de către inculpat.

Martorul și-a menținut declarația din faza de urmărire penală dar nu și sub aspectul faptului că ar fi afirmat, că ceea ce i-a oferit inculpatul a fost cannabis, deoarece nu știe ce era. A recunoscut că mai erau prezenți și alți doi tineri și prietena inculpatului și că au consumat cu toții din același joint.

Întrucât martorul și-a schimbat declarația din faza de urmărire penală declarând că nu a menționat cuvântul cannabis cu ocazia audierii, că nu știe de fapt să facă diferența dintre cannabis și alte ierburi, decât prin prisma faptului că drogul ilegal nu miroase atât de chimic, iar nici un alt mijloc de probă nu se coroborează cu prima declarație (sau cu cea de-a doua), pentru a se putea stabili cu certitudine ce anume i-a oferit spre consum inculpatul martorului, pentru a

se respecta principiul in dubio pro reo, fapta de a-i fi oferit cannabis martorului N.I., nu a fost reținută în sarcina inculpatului.

Fapta inculpatului față de martora K.N.C., consumatoare:

Martora K.N.C. este sora martorului K.N.M. și prietena martorului T.V.B., fiind totodată și ea pasionată de muzică electronică. Astfel, frecventând același anturaj l-a cunoscut pe inculpat despre care știa că este „DJ KP”.

În cursul lunii februarie 2009, împreună cu fratele său s-au deplasat la locuința inculpatului. Cu acea ocazie, inculpatul a confecționat în prezența celor doi un joint din cannabis pe care l-a oferit spre consum acestora, fără a le cere bani. Cei doi au fost de acord astfel că și martora împreună cu fratele ei și cu inculpatul au fumat din țigara ce conținea cannabis.

Ulterior, în cursul lunii mai 2009, martora s-a deplasat împreună cu martorul T., din nou la locuința inculpatului unde acesta locuia cu martora P.A.L. Și de această dată inculpatul și-a confecționat un joint din cannabis pe care l-a oferit celor doi martori și pe care l-au fumat împreună. În cursul lunii iulie 2009 cei doi împreună cu martorul K.N.M. s-au deplasat din nou la locuința inculpatului și împreună cu acesta au consumat un joint confecționat din cannabis.

La scurt timp după cele întâmplate, martora K.N.C. s-a deplasat singură la locuința inculpatului, unde acesta i-a oferit din nou spre consum un joint care conținea cannabis și pe care l-au consumat împreună.

Cu ocazia audierii sale martora a arătat că nu a plătit bani pentru cannabisul pe care l-a primit de la inculpat și că niciodată nu a văzut-o pe prietena acestuia să consume droguri sau să stea împreună cu ei în timp ce consumau astfel de substanțe. De asemenea, a arătat că a aflat de la fratele său - martorul K.N.M. că acesta a cumpărat de la inculpat de mai multe ori cannabis, pentru a-l consuma împreună cu alți prieteni de-ai săi; însă nu a putut preciza ce cantitate și cu ce sumă de bani.

S-a menționat că martora și-a menținut declarația din faza de urmărire penală cu toate că în fața instanței a declarat că nu știe ce substanță a consumat. A declarat că a fost întrebată de către polițist dacă a consumat skunk sau cannabis și a răspuns că nu știe și că nici nu o interesează. Dar, atâta timp cât a fumat din aceleași țigări ca și T.V.B., prietenul ei, iar acesta a declarat că în mod cert ceea ce i-a oferit ei și fratelui ei, inculpatul, este cannabis, s-a apreciat că este pe deplin dovedit faptul că martorei i s-a oferit spre consum, cannabis. De altfel, indirect acest lucru reiese și din convorbirile telefonice interceptate, unde martora îi telefonează inculpatului și se înțeleg să se întâlnească dar, fără a preciza pentru ce, inculpatul cunoscând că telefoanele sunt ascultate încă de la precedenta urmărire penală a sa, pentru trafic de droguri.

Față de cele de mai sus, s-a apreciat că acest act material urmează a fi reținut în sarcina inculpatului întrucât conduita sa antisocială îmbracă forma **oferirii cu orice titlu** și se circumscrie laturii obiective a infracțiunii de trafic de droguri de risc prev. și ped. de art. 2 al.1 din Legea 143/2000.

Apărătorul inculpatului a solicitat achitarea inculpatului, printre altele și pentru că declarațiile martorilor au fost obținute în mod nelegal, prin șantaj și promisiuni, pentru că niciunul dintre martori nu ar fi declarat că au cumpărat sau li s-a oferit de către inculpat cannabis și că datorită presiunilor la care au fost supuși, la organele de poliție, au acceptat să semneze depozitiile în care era menționat cuvântul cannabis. Tribunalul a reținut că principalii martori au ajuns la sediul BCCO la ora 22.30, în urma flagrantului, datorită faptului că la acea oră a sosit trenul cu care venea inculpatul de la București, iar pe de altă parte niciunul dintre martori nu ar fi avut de ce să fie speriat, dacă ar fi fost nevinovat iar faptul că sunt șantajabili se poate datora doar împrejurării că au știut clar că au consumat droguri și eventual, s-au temut de ceea ce vor păți. De altfel, niciunul dintre ei nu a declarat că ar fi fost timorat, amenințat, bătut, înfricoșat sau intimidat în vreun fel de către polițiști, dovadă și faptul că majoritatea au arătat că își mențin declarațiile. Nici unul, nici măcar inculpatul, care se pare că ar fi avut motive serioase și chiar probe să o facă, nu au formulat plângere penală împotriva organelor de anchetă pentru purtare abuzivă.

Raportat la declarațiile martorei P.A.L., prietena inculpatului, date atât în faza de urmărire penală cât și în cea de judecată, s-a apreciat că aceasta este de o naivitate crasă, prin urmare depozitia ei a putut fi influențată de oricare dintre părți, de-a lungul procesului. Singurele aspecte care merită reținute din toate declarațiile sunt cele legate de faptul că a găsit într-un sertar din biroul inculpatului, despre existența căruia au declarat mai mulți martori, o pungă cu o substanță vegetală de culoare oliv, despre care ea a presupus că este drog, datorită antecedentelor inculpatului, precum și faptul că martorul K.N.M. i-a lăsat ei o sumă de bani pentru inculpat. De asemenea, este important că inculpatul și martora s-au certat de mai multe

ori din cauza lipsei de bani, respectiv a faptului că doar martora lucra, iar inculpatul și-a permis să-și cumpere substanțe, de pe net.

La data de **29.07.2009**, prin ordonanța procurorului DIICOT – serviciul Teritorial Cluj a fost autorizată folosirea unui investigator sub acoperire, cu nume de cod R.V. și a colaboratorului acestuia pe nume „P.D.”, pe o perioadă de 60 de zile, precum și procurarea de către aceștia a cantității de 2 kg cannabis și 2 kg rezină de cannabis de la persoana cunoscută sub numele de „E.”.

Ulterior, substanța respectivă a fost predată Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor, Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj pentru a se stabili dacă are substanțe active dintre cele ce se regăsesc pe tablele anexă la Legea nr. 143/2000.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr. 863272 din data de 03.08.2009 întocmit de același laborator a rezultat faptul că proba înaintată a fost constituită din 2 grame cannabis și că în urma analizelor s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (THC), substanță psihotropă biosintetizată de planta cannabis care se regăsește pe Tabelul Anexă nr.III din Legea nr.143/2000.(f.24-26, vol.I). Ulterior, cantitatea de 2 grame cannabis rămasă în urma analizelor de laborator a fost ambalată și sigilată cu sigiliul MI 11036 fiind depusă la Camera de Corpuri Delicte.

La data de 04.08.2009, inculpatul i-a vândut cu suma de 120 lei colaboratorului autorizat, o cantitate de substanță vegetală de culoare verde olive, despre care a afirmat că este skunk.

Ulterior, substanța respectivă a fost predată Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor, Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj pentru a se stabili dacă conține substanțe active dintre cele ce se regăsesc pe tablele anexă la Legea nr. 143/2000.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr. 863281 din data de 05.08.2009 întocmit de același laborator a rezultat faptul că proba înaintată a fost constituită din 1,8 grame cannabis și că în urma analizelor s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (THC), substanță psihotropă biosintetizată de planta cannabis care se regăsește pe Tabelul Anexă nr.III din Legea nr.143/2000. Ulterior, cantitatea de 1 gram cannabis rămasă în urma analizelor de laborator a fost ambalată și sigilată cu sigiliul MI 11036 fiind depusă la Camera de Corpuri Delicte.

La data de 07.08.2009, inculpatul i-a vândut cu suma de 120 lei colaboratorului autorizat, o cantitate de substanță vegetală de culoare verde olive, despre care a afirmat că este skunk.

Ulterior, substanța respectivă a fost predată Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor, Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj pentru a se stabili dacă conține substanțe active dintre cele ce se regăsesc pe tablele anexă la Legea nr.143/2000.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr.863286 din data de 10.08.2009 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj a rezultat faptul că proba înaintată a fost constituită din 1,5 grame cannabis și că în urma analizelor s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (THC) substanță psihotropă biosintetizată de planta cannabis care se regăsește pe Tabelul Anexă nr.III din Legea nr.143/2000. Ulterior, cantitatea de 1 gram cannabis rămasă în urma analizelor de laborator a fost ambalată și sigilată cu sigiliul MI 11036 fiind depusă la Camera de Corpuri Delicte.

La data de 18.08.2009, inculpatul i-a vândut cu suma de 120 lei colaboratorului autorizat, o cantitate de substanță vegetală de culoare verde olive, despre care a afirmat că este skunk.

Ulterior, substanța respectivă a fost predată Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor, Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj pentru a se stabili dacă conține substanțe active dintre cele ce se regăsesc pe tablele anexă la Legea nr. 143/2000.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr.863299 din data de 19.08.2009 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj a rezultat faptul că proba înaintată a fost constituită din 1,6 grame cannabis și că în urma analizelor s-a pus în evidență tetrahidrocannabinolul (THC) substanță psihotropă biosintetizată de planta cannabis care se regăsește pe Tabelul Anexă nr.III din Legea nr.143/2000. Ulterior, cantitatea de 1 gram cannabis rămasă în urma analizelor de laborator a fost ambalată și sigilată cu sigiliul MI 11036, fiind depusă la Camera de Corpuri Delicte.

La data de 10.09.2009, inculpatul S.E.P.B. i-a vândut cu suma de 180 lei colaboratorului autorizat, cu nume de cod „Pop Dorel”, o cantitate de substanță vegetală de culoare verde olive, despre care a afirmat că este skunk.

Ulterior, substanța respectivă a fost predată Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor, Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj pentru a se stabili dacă conține substanțe active dintre cele ce se regăsesc pe tablele anexă la Legea nr. 143/2000.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr.863335 din data de 11.09.2009 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor Precursori din cadrul B.C.C.O Cluj a rezultat faptul că proba înaintată a fost constituită din 1,8 grame cannabis și că în urma analizelor s-a pus în evidență trahidrocannabinolul (THC) substanță psihotropă biosintetizată de planta cannabis care se regăsește pe Tabelul Anexă nr.III din Legea nr.143/2000. Ulterior, cantitatea de 1,3 gram cannabis rămasă în urma analizelor de laborator a fost ambalată și sigilată cu sigiliul MI 11036 fiind depusă la Camera de Corpuri Delicte.

S-a solicitat de către apărătorul inculpatului și efectuarea unei constatări tehnico-științifice care să stabilească ce fel de substanță este cea supusă examinării, prin rapoartele de mai sus și care este concentrația de THC din acestea. Proba a fost respinsă de către instanță deoarece rapoartele tehnico-științifice efectuate până în prezent au relevat în mod cert că este vorba de cannabis, au afirmat existența THC și a niciunei alte substanțe în componența materialului supus examinării. Mai mult, ceea ce se menționează în tabelul III ca fiind drog de risc este cannabisul și nu tetrahidrocannabinolul, ori rapoartele tehnico-științifice au arătat în mod clar că substanța comercializată colaboratorului autorizat este cannabis, iar concentrația de THC nu are nicio relevanță.

În baza investigațiilor care au fost efectuate de către lucrătorii de poliție judiciară și în baza informațiilor furnizate de către investigatorul sub acoperire s-a reușit identificarea persoanei cunoscută sub numele de „E.” ca fiind inculpatul. Datele furnizate de către investigatorul sub acoperire se coroborează cu declarațiile martorilor audiați în prezenta cauză în conținutul cărora s-a menționat faptul că toți îl cunoșteau pe inculpat cu acest nume sau cu numele de „DJ KP”.

Prin încheierea penală nr.238/C/P/26.09.2009 Tribunalul Cluj - Secția Penală a dispus autorizarea efectuării unei percheziții domiciliare la locuința inculpatului, fiind emisă autorizația nr.89/2009; însă în urma punerii în executare a acesteia nu au fost găsite substanțe a căror deținere este **interzisă** de lege.

Analizând probele administrate în cauză s-a considerat de către tribunal, că acestea dovedesc faptul că inculpatul a vândut și a oferit droguri de risc, iar scopul săvârșirii faptei respective a fost acela de realizare a unui câștig material.

În susținerea vinovăției inculpatului cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de droguri de risc, prev. și ped. de art. 2 alin.1 din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., instanța a arătat că inculpatul a vândut de 5 ori colaboratorului autorizat substanțe care s-au dovedit în urma analizelor de laborator, ca fiind cannabis. Toate tranzacțiile efectuate au avut loc în perioada iulie -septembrie 2009, perioadă de timp cu privire la care fac referire toate persoanele audiate în cauză, care au afirmat că au primit sau cumpărat substanțe de la inculpat. Mai mult, suma de bani plătită de martorul K.N.M. pentru un gram de substanță este identică cu aceea plătită de colaboratorul autorizat pentru un gram de cannabis, ceea ce denotă o dată în plus că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc. Faptul că inculpatul a traficant cannabis nu este demonstrat doar de declarațiile investigatorului sub acoperire și ale colaboratorului autorizat ci și de declarațiile martorilor K.N.M., K.N.C. și T.V.B.. În plus, în dosarul anterior al Tribunalului București, inculpatul a fost condamnat tot pentru trafic de droguri, respectiv de marijuana și ecstasy. Ori marijuana și cannabis-ul sunt același lucru, primul fiind denumirea americană, iar al doilea cea europeană, a aceleiași substanțe. Inculpatul a presupus și care este identitatea colaboratorului autorizat, ori, dacă nu ar fi avut tangență cu acesta în sensul de a-i vinde droguri sau dacă nu ar fi vândut nimănui droguri nu ar fi avut cum să banuiască vreo persoană.

Prin încheierile penale numerele 204/C/P/06.08.2009 și 229/C/P/14.09.2009 emise de Tribunalul Cluj - Secția penală, s-a dispus interceptarea și înregistrarea pe suport magnetic a convorbirilor și comunicărilor purtate de inculpat. În conținutul convorbirilor și comunicărilor telefonice purtate de către inculpat cu martorii audiați în cauză, se desprinde faptul că acesta procura droguri, iar în acest sens, sunt relevante convorbirile telefonice purtate la datele de: 27.08.2009, ora 23,51:13, 17.08.2009, ora 16,29:55; 22.09.2009, ora 17,13:56; 23.09.2009, ora 12,00:38.

Din probele administrate în cauză a rezultat și faptul că inculpatul a consumat în cursul anului 2009 cannabis împreună cu martorii K.N.M., K.N.C. și T.V.B., astfel că în sarcina sa s-a

reținut și infracțiunea de deținere de droguri de risc pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.1 din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen. și 37 lit.a C.pen.

Pe cale de consecință, s-a considerat așadar că faptele reținute în sarcina inculpatului au fost probate, pe de o parte prin conținutul unor depoziții testimoniale care confirmau atât faptul că inculpatul comercializa și oferea droguri de risc, iar pe de altă parte, prin procesele - verbale de consemnare a procurărilor de droguri de risc, autorizate.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului care în cursul anului 2009, în mod repetat, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a vândut și oferit cannabis („skunk” – tetrahidrocannabinol THC, substanță care se regăsește pe Tabelul nr.III - Anexă la Legea nr.143/2000, colaboratorului autorizat și numiților K.N.M., K.N.C. și T.V.B. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de risc prev.și ped.de art.2 al.1 din Legea 143/2000 modificată prin Legea 522/2004 cu aplic art. 41 al.2 C.pen. și art.37 lit.a C.pen..

Fapta inculpatului care în cursul anului 2009, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a deținut și a consumat în mod repetat cannabis - THC care se regăsește pe Tabelul nr. III - Anexă la Legea nr. 143/2000, singur sau împreună cu alte persoane, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu prev. și ped. de art. 4 al.1 din Legea 143/2000 modificată prin Legea 522/2004 cu aplic art 41 al.2 Cpen. și art.37 lit.a C.pen.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului, în temeiul art. 72 C.pen., instanța a ținut cont de dispozițiile părții generale a Codului penal, de limitele speciale de pedeapsă prevăzute de Legea 143/2000, de circumstanțele personale ale inculpatului: persoană tânără ajutat financiar de mama și sora sa, suferă de o boală congenitală (rinichi polichistici) ce a produs decesul tatălui și unchiului său, de cantitatea mică de droguri traficate (sub 50 de grame), este recidivist, inculpatul săvârșind infracțiunile în stare de recidivă față de o condamnare anterioară tot pentru trafic de droguri, de faptul că nu a recunoscut comiterea infracțiunilor, dar care a avut un comportament corespunzător pe parcursul judecății, nu au fost găsite droguri nici la percheziția corporală și nici la cea domiciliară.

S-a considerat că raportat la cantitatea mică de droguri traficate, la faptul că nu s-au găsit substanțe ilegale cu ocazia perchezițiilor, precum și la faptul că martorii nu au fost trimiși în judecată deși cel puțin fapta lui K.N.M. este similară cu cea a inculpatului, acestuia din urmă i-au fost recunoscute circumstanțele atenuante prev.de art. 74 alin. 2 C.pen., astfel că pedeapsa pentru fiecare infracțiune va fi redusă sub minimul special prevăzut de lege.

Inculpatul a fost așadar condamnat la pedeapsa de 10 luni închisoare pentru savârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc și la pedeapsa de 2 luni închisoare pentru savârșirea infracțiunii de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu.

S-a constatat că cele două infracțiuni sunt concurente potrivit art. 33 lit. a C.pen. și comise în stare de recidivă mare postcondamnatorie - art. 37 lit. a C.pen. față de condamnarea la pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, aplicată prin sentința penală nr. 1485/21.11.2005 a Tribunalului București, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 3796/20.11.2008 a ÎCCJ și în stare de pluralitate intermediară – art. 40 C.pen. față de condamnarea la pedeapsa de 6 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, aplicată prin sentința penală nr. 153/19.02.2008 a Judecătoria Cluj-Napoca, rămasă definitivă prin neapelare la data de 04.03.2008.

În baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. b C.pen. s-au contopit pedepsele de 10 luni închisoare și 2 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea, aceea de 10 luni închisoare, infracțiunile fiind concurente.

În baza art. 86⁴ C.pen. s-a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, iar în baza art. 83 C.pen. s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare, deoarece infracțiunile pentru care a fost condamnat inculpatul prin prezenta sentință, au fost comise în interiorul ambelor termene de încercare stabilite de instanțe.

În baza art. 36 alin. 2 C.pen. s-a constatat că cele două infracțiuni sunt concurente, iar în baza art. 33 lit. a și art. 34 lit. b C.pen. s-a contopit pedeapsa de 3 ani închisoare și pedeapsa de 6 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare.

S-a adăugat pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare de mai sus la pedeapsa rezultantă de 10 luni închisoare stabilită prin prezenta, inculpatul urmând să execute în regim de detenție pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare.

În baza art. 71 C.pen. a fost privat inculpatul, începând cu data rămânerii definitive a sentinței și până la executarea pedepsei, de dreptul prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a C.pen..

S-a dedus din pedeapsa de 3 ani și 10 luni închisoare perioada executată, începând cu data de 16.07.2004 și până la data de 23.02.2005, iar în temeiul art. 88 C.pen. s-a dedus și perioada reținerii și arestului preventiv, începând cu data de 30.09.2009, la zi.

În baza art. 350 C.proc.pen. s-a menținut măsura arestului preventiv deoarece temeiurile care au stat la baza arestării subsistă, iar inculpatul a fost condamnat prin prezenta la o pedeapsă privativă de libertate.

În baza art. 17 alin. 1 și 2 din Legea nr. 143/2000 s-a dispus confiscarea cantității de 5,8 g cannabis și, de la inculpat, a sumei de 5260 lei rezultată în urma comercializării drogurilor.

În baza art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat.

În baza art. 191 alin. 1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 2000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, sumă ce include și onorariul apărătorului din oficiu.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul.

Prin motivele scrise, inițial, DIICOT a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii Tribunalului Cluj sub aspectul laturii penale și efectuând o nouă individualizare judiciară a sancțiunilor ce se impun a fi aplicate inculpatului, să se înlăture circumstanțele atenuante eronat reținute în favoarea acestuia și aplicarea unor pedepse în limitele speciale prevăzute de lege pentru infracțiunile comise, iar în subsidiar, solicită majorarea pedepselor aplicate deja inculpatului de către Tribunalul Cluj cu reținerea de circumstanțe atenuante, față de pericolul social sporit al faptelor și făptuitorului și modul concret de realizare a activității infracționale.

În ședința publică din 12 ianuarie 2011 reprezentantul DIICOT a solicitat doar înlăturarea circumstanțelor atenuante prev. de art.74 C.pen.reținute în favoarea inculpatului de către Tribunalul Cluj și aplicarea unor pedepse în limitele speciale prevăzute de Legea 143/2000. Câtă vreme nu s-a invederat expres că nu mai susține și cererea subsidiară, Curtea a analizat calea de atac exercitată prin prisma ambelor petite formulate.

Inculpatul, prin apărătorul său ales, a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea în întregime a sentinței penale 352 din 22 iulie 2010 a Tribunalului Cluj și judecând pe fond cauza, a se dispune achitarea sa pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art.2 alin.1 și art.4 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.și art.37 lit.a C.pen.în temeiul art.10 lit.a rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.întrucât faptele nu există.

În susținerea nelegalității și netemeinicii hotărârii de condamnare, s-a invocat faptul că toate probele care au stat la baza deciziei magistratului sunt lovite de nulitate absolută potrivit art.197 alin.2 C.proc.pen., astfel că ele fiind nelegal obținute, instanța de fond trebuia să facă aplicarea art.64 alin.2 C.proc.pen., în sensul înlăturării lor de la dosar.

În acest sens, se învederează că principalele probe care au stat la baza trimiterii în judecată a inculpatului sunt 5 procese-verbale de predare-primire a unor cantități autorizate de droguri, întocmite de către subinspectorul P.A. Apărătorul inculpatului precizează că toate cele 5 acte sunt nule absolut deoarece au fost întocmite de un organ necompetent și nu respectă cerințele legale de formă și de fond. Organele de poliție judiciară au competența de a efectua acte premergătoare ce trebuie consemnate în procese verbale. Cu toate acestea, achiziționarea autorizată a drogurilor nu reprezintă un act premergător desfășurat de către subinspectorul P.A., în baza delegării procurorului. Potrivit autorizației emisă de procuror, singurul competent să încheie procesele verbale de achiziție autorizată a drogurilor era, investigatorul sub acoperire „R.V.”, în urma cumpărării de către el însuși sau de către colaboratorul autorizat, a stupefiantelor. Practic, actele premergătoare desfășurate de către organele de poliție judiciară au constat în: contactarea investigatorului sub acoperire și formularea unei solicitări către procuror de a autoriza activitatea investigatorului și a colaboratorului acestuia. Aceste acte sunt consemnate în procesele verbale aflate la dosarul cauzei. Procesele verbale de achiziție autorizată a unor cantități de droguri nu vizează însă acte desfășurate de către organele de poliție judiciară, ci de către investigatorul „R.V.”. Așadar, competența legală de a întocmi aceste procese verbale revine exclusiv investigatorului sub acoperire. Faptul că doar investigatorul sub acoperire avea competența de a încheia procesele verbale, sub controlul procurorului este confirmat și de textul art.224/1 alin.3 C.proc.pen. În sinteză, procedura legală de obținere a unor mijloace materiale de probă era încheierea proceselor-verbale de achiziție a unor cantități autorizate de droguri de către investigatorul sub acoperire și mai apoi, predarea acestora procurorului și întocmirea de către acesta din urmă a unui proces-verbal de predare-primire. În speța de față, procedura nu a fost respectată, fiind întocmite doar procese verbale de cumpărare

a unor cantități autorizate de droguri de către un organ incompetent – subinspectorul P.A.. Având în vedere aceste aspecte, procesele-verbale fiind lovite de nulitate absolută, trebuiau excluse din procesul penal.

O altă critică adusă hotărârii primei instanțe se referă la lipsa unui proces verbal de finalizare a actelor premergătoare. În absența unui asemenea act Tribunalul Cluj nu putea, în mod legal, să considere aceste acte mijloace de probă în procesul penal. Textul imperativ al art.224 C.proc.pen. impune obligativitatea încheierii unui proces verbal de finalizare a actelor premergătoare. Singura posibilitate de valorificare a activităților desfășurate în etapa actelor premergătoare, este consemnarea acestora în cuprinsul procesului verbal de finalizare.

Un alt motiv de nelegalitate a sentinței apelate constă în faptul că Tribunalul Cluj și-a fundamentat soluția de condamnare pe declarațiile unor martori, administrate în mod nelegal, sub presiunea organelor de urmărire penală. Întrucât inculpatul susține că toți martorii menționați (K.N.M., K.N.C., T.V.B. și N.I.) au afirmat fără echivoc, că au fost presați de organele de anchetă să declare în defavoarea sa, declarațiile luate acestora în cursul urmăririi penale sunt probe obținute ilegal, care potrivit art.64 alin.2 C.proc.pen.trebuiau înlăturate din materialul probator al cauzei.

O altă critică adusă de inculpat hotărârii Tribunalului Cluj constă în faptul că la dosarul cauzei nu există nicio probă materială care să indice existența infracțiunilor sau vinovăția acestuia. Astfel, în faza de urmărire penală i s-a efectuat o percheziție domiciliară, în urma căreia nu s-a găsit nicio dovadă cu privire la presupusele infracțiuni. Mai mult, cu prilejul percheziției corporale efectuată în 29 septembrie 2009, organele de anchetă nu au găsit asupra inculpatului nicio urmă de cannabis sau orice altă substanță stupefiantă. În acest context, lipsa oricăror probe materiale coroborată cu cele administrate în cursul cercetării judecătorești în fața Tribunalului Cluj, certifică faptul că nu a comis infracțiunile pentru care a fost condamnat.

Nu în ultimul rând, raportul de constatare tehnico-științifică nr.863272 din 3.08.2009 nu oferă date certe sau indicii temeinice că inculpatul a traficant sau consumat cannabis, plantă interzisă la comercializare potrivit tabelului nr.III din anexa prevăzută la finele legii 143/2000. În raport nu se stabilește cu exactitate substanța analizată, identificată prin denumire. Singurul aspect învedereat în urma analizei efectuate este că „materialul vegetal conține THC”. Simpla prezență a THC-ului în materialul vegetal nu indică că acesta este cannabis, deoarece sunt și alte plante etnobotanice care conțin THC. Inculpatul prin apărător a precizat că la data comiterii presupusei infracțiuni de trafic de droguri de risc, comercializarea plantelor etnobotanice era perfect licită. Mai mult decât atât, în urma anchetei penale efectuate nu s-a demonstrat niciodată că materialul vegetal supus analizelor a fost achiziționat de la inculpat. Pe cale de consecință, proba științifică nu poate fi interpretată ca probă în acuzarea acestuia, potrivit prevederilor art.5/2 C.proc.pen.și art.6 par.2 din CEDO. Din contră, raportul de constatare trebuie interpretat potrivit principiului „in dubio pro reo”, în sensul că orice îndoială profită persoanei acuzate.

Un alt motiv de critică al sentinței instanței de fond rezidă în faptul că judecătorul și-a fundamentat soluția de condamnare pe anumite date, respectiv, ocupația inculpatului de la momentul comiterii presupuselor infracțiuni, pe care a interpretat-o eronat, ca reprezentând indicii de vinovăție. Se susține că judecătorul fondului a apreciat greșit, în sensul că, datorită activității inculpatului – ce mixa muzică în anumite baruri, acesta avea un acces facil în cercul consumatorilor de droguri de risc, ceea ce l-a și adus în atenția organelor de urmărire penală. A considera că ocupația de DJ reprezintă un indiciu că o persoană este consumatoare sau traficantă de droguri, reprezintă în accepțiunea inculpatului o încălcare gravă a prezumției de nevinovăție. Toate persoanele pe care inculpatul le-a cunoscut în barurile în care mixa muzică și care au fost audiate de către organele de anchetă și instanță, au învedereat fără echivoc că nu aveau nici o informație că acesta ar consuma sau vinde droguri.

Pe cale de consecință, singura soluție care se impune în speță este aceea de achitare, întrucât hotărârea de condamnare se fundamentează pe probe lovite de nulitate absolută, pe declarații obținute sub presiunea organelor de anchetă precum și pe o interpretare eronată a materialului probator de către Tribunalul Cluj.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 C.proc.pen., precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 Dombó Beheer Bv versus Olanda).: (hotărârea Hobo Machado contra Portugaliei din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza Van Orshover contra Belgiei paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Rowe și David contra Marii Britanii, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Fitt contra Marii Britanii, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj și a inculpatului, Curtea a reținut următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj, inculpatul a achiesat să dea declarație, prin care a negat ambele infracțiuni imputate prin rechizitoriul parchetului, învederând că nu a deținut în vederea consumului vreoa substanță ce intră sub incidența legii penale și nici nu a oferit cu titlu gratuit și nici nu a vândut droguri altor persoane. Precizează doar că a consumat și

a deținut în acest scop atât el cât și martorii K.N.M., K.N.C., T.V.B., o substanță denumită „chill”, care nu este interzisă de prevederile legale. În legătură cu suma de 24.000.000 lei vechi primită de la martorul K.N.M. în data de 18 septembrie 2009, învederează că aceasta reprezintă prețul unui mixer pe care i l-a vândut și nicidecum contravaloarea unei anumite cantități de cannabis, așa cum se arată în rechizitoriul parchetului. În același timp judecătorul fondului a administrat nemijlocit probele propuse prin actul de sesizare precum și proba testimonială solicitată de inculpat în apărare – ascultarea martorei Ș.E., mama acestuia. Se constată însă că prima instanță a respins cererea în probațiune formulată de inculpat, constând în efectuarea unei expertize tehnico-științifice de către specialiștii din cadrul Laboratorului Central de Analiză și Profil al Drogurilor din structura IGPR DCCO – Serviciul Antidrog prin care să se stabilească cu exactitate tipul de material vegetal care a fost achiziționat de colaboratorul autorizat de la inculpat, precum și concentrația exactă de THC a materialului vegetal, ca nefiind utilă cauzei.

În apel, cu acordul său, inculpatul a fost ascultat la 13 septembrie 2010 (f.28) acesta nerecunoscând săvârșirea infracțiunilor, cu aceleași motivații care au fost arătate și în cursul urmăririi penale și în fața Tribunalului Cluj, susținând că faptele nu există. A solicitat prin apărătorul ales administrarea de probe noi: efectuarea unei expertize tehnico-științifice de către specialiștii din cadrul Laboratorului Central de Analiză și Profil al Drogurilor din structura IGPR DCCO – Serviciul Antidrog prin care să se stabilească tipul de material vegetal care a fost achiziționat de colaboratorul autorizat de la inculpat, precum și concentrația exactă de THC a materialului vegetal, față de susținerea constantă a inculpatului că în speță a fost vorba de deținerea și comercializarea de plante etnobotanice care conțin THC, a căror vânzare și deținere era perfect licită la acea dată.

De asemenea, inculpatul apelant a solicitat ascultarea nemijlocită în fața Curții a avocatului său din oficiu și a martorilor F.E.I. și B.R.A. prezenți la efectuarea percheziției domiciliare, pentru a dovedi violența poliștilor față de el, cu ocazia realizării aceluși act, ceea ce impune invalidarea sa conform art. 64 al.2 Cpp.. Mai mult, apărătorul său a apreciat că se impune reaudierea martorilor K.N.M., K.N.K. și T.V.B. ascultați de către Tribunalul Cluj, deoarece starea de fapt prezentată în declarațiile martorilor în fața instanței de fond este complet diferită de cea reținută prin depozițiile acestora în faza de urmărire penală. În plus, se învederează că împrejurările reținute în faza de urmărire penală au fost în mod abuziv create și redacte de către organele de anchetă, iar clarificarea dubiului și aflarea adevărului în speță, nu se poate realiza fără reaudierea celor trei martori.

Motivele de apel ale inculpatului sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului, Curtea a încuviințat și a realizat ascultarea nemijlocită a martorilor solicitați, precum și efectuarea raportului de expertiză tehnico-științifică asupra substanțelor vândute de inculpat colaboratorului autorizat, dacă acestea sunt sau nu cannabis, cu precizarea conținutului de THC. A apreciat că nu se impune reaudierea martorilor K.N.M., K.N.K. și T.V.B., ascultați de către Tribunalul Cluj, deoarece aceștia la unison în fața primei instanțe au arătat „mențin declarația dată în faza de urmărire penală, la procuror”, astfel că inadvertențele dintre depozițiile acestora din cele două faze ale procesului penal, vor fi interpretate de către Curte conform art.63 și 64 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpat și parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat precum și prin prisma noilor probe administrate.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar

„asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Apărătorul ales al inculpatului a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal (în opinia sa) , având acest drept – a se vedea cazul Khom contra Marii Britanii - Curtea europeană de la Strasbourg.

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Cluj a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost deferit justiției .

Cauza dedusă judecării comportă o analiză sub trei aspecte: primul vizează sfera actelor premergătoare și natura lor juridică; al doilea privește nelegalitatea proceselor verbale de achiziție autorizată a drogurilor, acte încheiate de un polițist din structura politiei judiciare, contrar dispozițiilor legale ce impun investigatorului sub acoperire redactarea lor; al treilea vizează aprecierea probelor și corelativ acesteia prezumția de nevinovăție.

Reglementarea generală a actelor premergătoare efectuate de investigatorii sub acoperire o constituie art. 224 ind.1 - 224 ind. 4 Cpp., iar reglementarea specială ne este oferită de Legea 143/2000.

Regulile interpretării afirmă că legea ulterioară derogă de la cea anterioară, iar specialul derogă de la general.

Așadar, în cazul unui concurs de norme, deși prevederile codului de procedură penală sunt ulterioare celor din legea specială, apreciem că acestea rămân în vigoare și se completează cu cele din legea generală, atunci când legea specială nu reglementează anumite aspecte.

Legea specială nu prevede dispoziții referitoare la procedura autorizării acordate de către procuror investigatorilor sub acoperire și colaboratorilor acestora în sfera traficului de droguri, situație în care se vor aplica disp.art. 224 ind.2 Cpp.

Dimpotrivă, legea generală nu s-a aplica în ceea ce privește scopul investigatorului sub acoperire, situație în care legea specială prevede mai mult decât legea generală, adăugând în art. 21 al.1 din Legea 143/2000 și finalitatea obținerii mijloacelor de probă.

Critica inculpatului referitoare la nelegalitatea unor probe și mijloace de probă nu poate fi primită în condițiile în care reglementările speciale aplicabile în speță și care derogă de la prevederile generale ale Codului de procedură penală au fost respectate.

Astfel, dispozițiile art.17 din Legea nr.508/2004 prevăd posibilitatea folosirii în anumite condiții (aplicabile în speță) a investigatorilor sub acoperire, a colaboratorilor sau informatorilor poliției judiciare în vederea strângerii datelor privind existența infracțiunii și identificarea persoanelor presupuse a fi comis o infracțiune, **actele încheiate de aceștia constituind, potrivit legii, mijloace de probă.**

Pe de altă parte, în Legea nr.143/2000, în art.22 alin.2 se prevede că actele încheiate de **polițiști și colaboratorii lor, pot constitui mijloc de probă, indiferent de momentul procesual al administrării acestora.**

Se concluzionează de către Curte în sensul că, deși nu sunt dintre cele prevăzute de art.64 C.proc.pen., mijloacele de probă vizate de critica inculpatului apelant constituie mijloace de probă atipice, ce pot fi întocmite de categoriile de persoane la care se referă legile speciale invocate.

În ceea ce privește identitatea sub care investigatorul acoperit trebuie să întocmească procesul verbal, art.91 Cpp. îl obligă să facă acest lucru sub identitatea sa reală, întrucât legea nu dispune altfel, chiar dacă procurorul care l-a autorizat nu poate să i-o deconspire.

Mai mult, pentru a verifica legalitatea mijloacelor de probă atașate dosarului, Curtea a exercitat un control jurisdicțional asupra utilizării investigatorilor sub acoperire în procedurile preliminare, iar prin prisma celor statuate în deciziile instanței europene Van Mechelen contra Belgiei și Delta contra Franței, la data de 12 ianuarie 2011 instanța de apel a luat la cunoștință identitatea reală a investigatorului acoperit , cu respectarea secretului profesional.

Privind aceste aspecte în raport de exigențele art. 90 Cpp. , Curtea apreciază că cele cinci procese verbale întocmite în speță de ofițerul de caz, care se referă implicit și la activitatea colaboratorului, sunt mijloace de probă valide, iar cercetarea penală efectuată nu a exces cadrului legal al administrării probelor , avându-se în vedere ordonanțele prin care s-a autorizat folosirea în dosar a investigatorului acoperit, cu nume de cod “R.V.” și a colaboratorului cu nume de cod “ Pop Dorel“.

Pe de altă parte, chiar dacă în abstract s-ar accepta apărarea inculpatului (ceea ce nu este cazul) că cele cinci procese verbale întocmite de ofiterul de poliție judiciară nu întrunesc cerințele legale de fond și formă, Curtea reține că acestea au valoarea unor indicii proprii, apte de a face să demareze ancheta penală, care unite și coroborate cu probele rezultate în urma cumpărărilor de droguri autorizate de către organele abilitate, cu conținutul transcrierilor convorbirilor telefonice, cu concluziile constatărilor tehnico-științifice, cu declarațiile martorilor K.N.M., K.N.C., T.V.B., atestă că substanțele predate de inculpat colaboratorului erau cannabis, care se regăsește în tabelul anexă nr. 3 din Legea nr. 143/2000, punându-se în evidență, fără dubiu, vinovăția inculpatului.

Nici critica vizând lipsa procesului verbal întocmit potrivit art. 224 al. ultim Cpp. nu poate fi însușită pentru următorul argument:

În cazul infracțiunilor de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, când există indicii temeinice că s-a săvârșit sau că se pregătește comiterea unei astfel de infracțiuni care nu poate fi descoperită, sau ai cărei făptuitori nu pot fi identificați prin alte mijloace, în temeiul art. 17 din Legea 508/2004 pot fi folosiți în condițiile codului de procedură penală și ale altor legi speciale investigatori sub acoperire sau colaboratori ori informatori ai poliției judiciare .

Actele încheiate de investigatorii și colaboratorii poliției judiciare constituie mijloace de probă, astfel că nu mai este necesar ca datele obținute să fie cuprinse în procesul verbal întocmit potrivit art. 224 al. ultim Cpp.

Aceste acte pot îmbrăca, după caz, forma unor procese verbale, rapoarte, note, dispoziții legale respectate în prezenta speță.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că prin ordonanța procurorului DIICOT din 29 iulie 2009 acesta a delegat pe lucrătorii de poliție judiciară P.A., F.P. și B.A. să efectueze orice acte premergătoare, în vederea lămuririi stării de fapt și identificării tuturor făptuitorilor în prezentul dosar, precum și achiziționarea autorizată de droguri, în temeiul art.217 alin.4 C.proc.pen.rap.la art.9 din Legea 508/2004, ceea ce dovedește astfel, încă o dată, validitatea celor cinci procese-verbale de cumpărare autorizată a drogurilor întocmite la: 31 iulie 2009, 4 august 2009, 7 august 2009, 18 august 2009, 10 septembrie 2009 și prin care se atestă că unul sau altul din polițiștii delegați în cauză, s-au întâlnit cu investigatorul sub acoperire pe nume „R.V.”, care le-a înmănat de fiecare dată o substanță de culoare verde-oliv, obținută prin cumpărare de la inculpat, de către colaboratorul autorizat. Pe cale de consecință, nu este nulă nici predarea cannabisului către polițiștii judiciari, în loc de procuror. De asemenea, la f.10 vol.I dos.u.p. există ordonanța procurorului DIICOT de autorizare a folosirii investigatorului sub acoperire și a colaboratorului acestuia, din 29 iulie 2009, emisă în condițiile prevăzute de lege.

De reținut că în cauză, persoana care a efectuat investigațiile împreună cu colaboratorul autorizat au fost ascultați ca martori în condițiile art. 86 ind. 1 al.7 Cpp. de către Tribunalul Cluj.

Prin acest procedeu s-au respectat cele statuate de instanța supremă, în sensul că “ declarația investigatorului sub acoperire care a servit ca temei pentru întocmirea rechizitoriului , are valoare doveditoare dacă persoana este ascultată și în cursul judecății”.

În același sens, în jurisprudența CEDO s-a stabilit că “ nu este afectat caracterul echitabil al procesului în cazul în care condamnarea unei persoane s-a bazat și pe susținerile agenților acoperiți dar și pe cele ale altor martori ai acuzării și apărării, ascultați nemijlocit de instanță. (Cauza Kostovski contra Olandei din 20 nov.1989 și Vanyan contra Rusiei din 15 dec.2005).

Atât investigatorul cât și colaboratorul acestuia au invederat în fața instanței de fond că au reușit identificarea persoanei cunoscute sub numele de “ E.” ca fiind inculpatul. S-a relevat că toate tranzacțiile vizând droguri de risc au avut loc în perioada iulie – septembrie 2009.

Investigatorul sub acoperire a precizat că în acest interval a primit de cinci ori de la colaboratorul autorizat skunk, pentru care s-au plătit sume cuprinse între 120 – 180 lei, substanță cumpărată de la inculpat.

Și colaboratorul arată în fața Tribunalului Cluj că a cumpărat în cinci rânduri de la inculpat în perioada iulie – septembrie 2009, skunk între 1 și 3g. cu suma de 50 sau 70 lei /gram.

Este important de subliniat, în acord cu practica instanței supreme, că între declarațiile investigatorului sub acoperire și ale colaboratorului, date de aceștia în cursul cercetării judecătorești nu au existat contradicții, care să creeze dubii privind situația de fapt cu care a fost sesizată instanța de judecată.

Declarațiile acestora se coroborează însă și cu depozițiile martorilor K.N.M., K.N.C., T.V.B., cu concluziile probelor științifice care atestă că substanțele achiziționate de colaborator de la inculpat, sunt cannabis.

Mai mult, suma de bani plătită inculpatului de martorul K.N.M. pentru 1 g. de substanță este identică cu cea plătită de colaboratorul autorizat pentru 1 g. de cannabis, ceea ce dovedește încă o dată implicarea inculpatului în săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc.

Nu în ultimul rând, în speță s-au respectat întrutotul și cele statuate în doctrină, în legătură cu întrunirea cumulativă a unor condiții, pentru ca substanțele ce au făcut obiectul infracțiunilor, să fie dobândite în mod legal și anume: persoana care procură substanțele să aibă calitatea de investigator sub acoperire sau colaborator al acestuia; să existe o autorizare (ordonanță motivată) prealabilă a procurorului care realizează urmărirea penală, care de regulă coincide cu autorizarea investigatorului sub acoperire, iar scopul dobândirii substanțelor să constea în descoperirea activităților infracționale și în identificarea persoanelor implicate în traficul de droguri.

În cauză, s-a probat fără echivoc, că în urma autorizării procurorului, colaboratorul a cumpărat în cinci rânduri de la inculpat, cannabis, așa cum rezultă din concluziile probelor științifice.

În legătură cu critica vizând aprecierea probelor testimoniale și a celor științifice, se relevă următoarele:

Aprecierea probelor într-o cauză dedusă judecătii, este rezultatul unui proces de cunoaștere a realității obiective, în cadrul căruia probele dau naștere unui sentiment de certitudine în legătură cu existența sau inexistența unei infracțiuni, confirmarea sau absența vinovăției persoanei trimise în judecată.

Potrivit disp.-art 63 al.2 Cpp., probele nu au o valoare mai dinainte stabilită . Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor celor administrate, în scopul aflării adevărului.

În virtutea acestor dispoziții, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza penală.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție care guvernează procesul penal îmbracă două coordonate: administrarea probelor în faza de urmărire penală și a cercetării judecătorești și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi răsturnată prezumția de nevinovăție este necesar ca instanța să înlăture eventualitatea, bănuielile, supozițiile, aproximațiile, pentru că atunci când faptele nu sunt stabilite cu certitudine, nu poate fi pronunțată o hotărâre de condamnare.

În speță, Parchetul a dispus trimiterea în judecată a inculpatului pentru comiterea infracțiunilor de: trafic de droguri de risc prev.de art. 2 al.1 din Legea 143/2000 cu art. 41,42 și art.- 37 lit. a C.pen. și deținere de droguri de risc pentru consum propriu prev de art. 4 al.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 41,42 și 37 lit. a C.pen., constând în aceea că în mod repetat, în baza unei rezoluții unice infracționale, în cursul anului 2009 a vândut și oferit cannabis, colaboratorului autorizat și martorilor K.N.M., K.N.C., T.V.B. și totodată a deținut aceeași substanță, în vederea consumului propriu, sau împreună cu alte persoane, în anul 2009.

În raport de disp.art 62 , 63 Cpp cu referire la art. 1 , art. 200, art 289 Cpp, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate. Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și cele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunilor prev.de art. 2 al.1 și 4 al.1 din Legea 143/2000 cu art.- 41,42 și 37 lit. a Cp. , este inculpatul și că faptele au existat în realitate.

Toți martorii indicați în rechizitoriul Parchetului, cu excepția numitului S.A. (care nu cunoștea aspecte esențiale în cauză) au fost audiați nemijlocit de către Tribunalul Cluj.

Astfel, martorul K.N.M., în fața instanței de fond arată că în luna februarie 2009, fiind în vizită la inculpat acesta i-a oferit spre consum o țigară confecționată artizanal, care conținea cannabis.

De asemenea, la sfârșitul lunii aprilie 2009, martorul a cumpărat din nou de la inculpat 8 gr. cannabis, pentru care a plătit 450 lei.

În luna iulie 2009, martorul l-a vizitat pe inculpat la locuința sa unde se afla și prietena acestuia. Întrucât martorul urma să se deplaseze pe litoral , împreună cu mai mulți prieteni, a cumpărat de la inculpat 15 – 16 gr. cannabis cu suma de 850 lei.(60 lei/gram).

Martorul a arătat, că a observat cu acea ocazie că inculpatul păstra drogurile în sertarul unei mese de birou și că după ce i-a achitat întreaga sumă, acesta a împărțit cannabisul în 4 porții, ambalându-l în pungi de plastic.

Martorul a afirmat că tot în cursul verii anului 2009, fără a putea preciza exact data a organizat o petrecere într-un bar din municipiul Cluj-Napoca, la care au participat mai multe persoane, iar cu acea ocazie inculpatul a confecționat dintr-o bucată de cannabis aproximativ 3-4 joint-uri pe care le-a oferit spre consum mai multor persoane care erau de față, inclusiv martorului care a tras câteva fumuri dintr-o astfel de țigară. În cursul lunii septembrie 2009, martorul a organizat o nouă petrecere cu ocazia zilei sale de naștere, motiv pentru care a cumpărat de la inculpat cantitatea de aproximativ 30 de grame de cannabis cu suma de 50 lei/gram. Martorul s-a mai deplasat la locuința inculpatului, unde din nou acesta a scos cannabisul din sertarul mesei de birou, încasând suma de 1500 lei drept avans, i-a dat drogurile, urmând ca ulterior martorul să-i plătească diferența de bani. În cursul lunii septembrie 2009, martorul i-a cerut din nou inculpatului să îi vândă încă 10 grame de cannabis, deoarece intenționa ca împreună cu mai mulți prieteni să se deplaseze la Cheile Turzii. Întrucât inculpatul era plecat la București, acesta i-a spus martorului să se deplaseze la locuința sa, unde îl va aștepta martora P.A. Lenuța căreia urma să îi plătească suma de bani și de la care urma să ridice drogurile. Martorul s-a deplasat la locuința inculpatului, unde i-a dat martorei P.A.L. suma de aproximativ 1800 lei, reprezentând contravaloarea drogurilor achiziționate anterior și plătite parțial și o parte din valoarea acestora preluate cu acea ocazie. Susținerile martorului K.N.M. sunt confirmate și de declarația martorei P.A.L. care a precizat, că în cursul lunii septembrie 2009, în timp ce inculpatul era plecat la București, K.N.M. a venit de două ori la locuința lor, o dată când a predat o sumă de bani și a ridicat un pachet pe care îl lăsase pregătit inculpatul, și încă o dată când acesta i-a dat suma de aproximativ 2000 de lei. Cu ocazia audierii sale în fața procurorului, martora P.A.L. a precizat și faptul că în cursul verii anului 2009 a găsit în sertarul mesei de birou o substanță vegetală de culoare verde închis, care era împachetată într-o pungă obișnuită de nailon transparent. Martora a arătat că întrebându-l pe inculpat ce fel de substanță este cea găsită în sertar, acesta a afirmat că este vorba despre una legală ce a comandat-o pe internet, însă cu toate acestea P.A.L. a precizat că nu a văzut ca punga în care era împachetată substanța, să aibă vreo etichetă sau pe ea să fie scris sau desenat ceva.

De asemenea, martora a învederat că avea cunoștință despre faptul că inculpatul fusese condamnat anterior pentru trafic de droguri, motiv pentru care atunci când a găsit substanța vegetală în sertar, s-a speriat, nedorind să fie implicată în comiterea de infracțiuni.

Aceeași martoră P.A.L. precizează că inculpatul nu avea nicio sursă legală de venituri materiale și că în legătură cu banii pe care îi aducea drept contribuție la traiul în comun, afirma că sunt de la mama și sora lui. De asemenea, aceasta a confirmat că în luna septembrie 2009, martorul K.N.M. i-a lăsat inculpatului de două ori, diferite sume de bani.

Apărarea inculpatului, în sensul că suma de 2400 lei remisă de martorul K.N.M. în septembrie 2009 reprezintă prețul unui aparat de mixat muzică, nu a fost confirmată de acesta. Astfel, martorul a arătat în fața instanței de fond că nu a cumpărat de la inculpat, niciun aparat de genul celui invocat și că suma de bani predată inculpatului, direct sau prin intermediul prietenei acestuia, reprezintă prețul substanțelor pe care le-a achiziționat de la el.

Activitatea inculpatului de a comercializa droguri, este pusă în evidență și prin conținutul convorbirilor telefonice, purtate între el și martorul K.N.M., discuții cu caracter ocult, ascuns, ori dacă în speță era vorba despre substanțe ce nu intrau sub incidența legii penale, referirile la acestea puteau avea un caracter liber.

Mai mult, inculpatul nu a arătat în nicio declarație că ar fi vândut martorului K.N.M. substanțe sau "ierburi legale". El a specificat "eu nu am vândut la nimeni, nimic", de unde rezultă că afirmația sa, nu se coroborează cu cea a martorului K.M., nici cu a martorei P.A.L. și nici cu a colaboratorului autorizat, rămânând singulară.

Pe de altă parte, dovada faptului că substanța cumpărată de martorul K.N.M. în vara anului 2009 de la inculpat este ilegală, reprezentând un drog de risc, este făcută și prin refuzul consumului acesteia de către insoțitorii martorului la Răcătău, cu ocazia aniversării zilei sale de naștere, aceștia afirmând "că au substanțe legale".

Nu în ultimul rând, chiar martorul K.N.M. în fața instanței arată că "având în vedere că a trecut mai mult timp din momentul declarației date la procuror nu mai pot să repet acum cantitatea exactă de substanță, derivat de cannabis, pe care am cumpărat-o de la inculpat.", ceea ce evidențiază fără dubiu, că de la început martorul a știut că inculpatul este implicat în deținerea și traficul de droguri.

Și martorii B.D. și B.A., confirmă că martorul K.N.M. a oferit invitațiilor, la aniversarea sa, cannabis.

Sub aspectul laturii obiective, infracțiunea vizată de art. 2 al.1 din Legea 143/2000 în privința numitului K.N.M. s-a comis în varianta “oferirii cu orice titlu și vânzării drogurilor de risc”, de către inculpat.

Referitor la declarația martorului T.V.B. sunt de remarcat următoarele:

În luna mai 2009 martorul T.V.B. împreună cu martorii K.N.M. și K.N.C. au fost invitați la locuința inculpatului, ocazie cu care acesta a confecționat în prezența lor un joint din cannabis, pe care l-au consumat împreună.

În lunile iulie-august 2009 martorul T.V.B. s-a deplasat cu prietena sa K.N.C. la locuința inculpatului, unde acesta a confecționat în prezența lor un joint, pe care l-au consumat împreună, fără a achita vreo sumă de bani.

În fața instanței a învederat fără ezitare că “ceea ce mi-a oferit inculpatul era cannabis”.

Mai mult, a arătat că ulterior chiar martorul K.N.M. i-a comunicat că a cumpărat de mai multe ori cannabis, de la inculpat.

Fără ezitări și retractări a declarațiilor anterioare, martorul a arătat că inculpatul în trei ocazii i-a oferit cu certitudine cannabis-substanță pe care o poate recunoaște, deoarece este consumator de droguri, și a mai utilizat-o și cu alte ocazii.

Din punct de vedere al laturii obiective, actul material a fost comis față de numitul T.V.B., de către inculpat, în varianta “oferirii cu orice titlu de drogurilor de risc”.

În privința declarației martorei K.N.C. sunt de relevat următoarele:

În luna februarie 2009, martora împreună cu fratele său, s-au deplasat la locuința inculpatului unde inculpatul a confecționat în prezența lor un joint din cannabis, pe care l-au consumat împreună, fără a solicita vreo sumă de bani.

În luna mai 2009, martora împreună cu prietenul său, numitul T.V.B. s-au deplasat la locuința inculpatului, ocazie cu care acesta a mai confecționat un joint din cannabis, pe care l-a oferit invitațiilor, consumându-l împreună.

În luna iulie 2009, martorii K.N.C., K.N.M. și T.V.M. s-au deplasat din nou la domiciliul inculpatului și împreună cu acesta au consumat un joint confecționat din cannabis, tot de către inculpat.

La un scurt interval de timp, martora K.N.C. l-a vizitat singură pe inculpat, unde acesta i-a oferit din nou un joint din cannabis, pe care l-au consumat împreună.

Martora a arătat că nu a plătit vreo sumă de bani inculpatului, pentru cannabisul primit.

Aceeași martoră a relevat că a aflat de la fratele său, numitul K.N.M. că a cumpărat de la inculpat de mai multe ori cannabis, pentru a-l consuma împreună cu prieteni de-ai săi, fără a putea preciza cantitatea exactă și sumele de bani achitate.

În fața Tribunalului Cluj, martora a precizat că își menține declarația din faza de urmărire penală. Pe cale de consecință, câtă vreme a fumat din aceleași țigări, alături de prietenul ei T.V.B., iar acesta a susținut fără echivoc că ceea ce le-a oferit inculpatul era cannabis, rezultă indubitabil că martorei I s-a oferit spre consum, cannabis.

Din punct de vedere al laturii obiective, acest act material component al infracțiunii vizate de art.2 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.a fost comis de către inculpat, în varianta “oferirii cu orice titlu”.

Curtea apreciază ca judicioasă soluția Tribunalului Cluj vizând nereținerea în sarcina inculpatului, a actului material al oferirii de cannabis martorului N.I., condiții în care va omite de la analiză, această probă.

În privința martorei P.A.L., Curtea reține că aceasta în fața Tribunalului Cluj a învederat că-și menține declarația dată procurorului, la 2 octombrie 2009.

În faza de urmărire penală, martora a precizat că în vara anului 2009 cât a locuit cu inculpatul, a găsit într-un sertar al biroului acestuia o substanță vegetală, de culoare verde închis. Întrebându-l pe inculpat despre proveniența acesteia, i-a comunicat că este o substanță legală, comandată pe internet. Martora nu a observat însă, ca lângă acea substanță să existe ambalaje pe care să fie inscripționat sau desenat ceva.

Este important de reținut ceea ce afirmă martora la f.127 u.p.”nu am bănuț niciun moment, decât la data respectivă, că inculpatul s-ar putea ocupa cu drogurile din nou, mai ales că nu-mi plăcea anturajul pe care îl frecventa”.

De asemenea, la f.128 u.p., martora afirmă:”în timp ce așteptam să fim audiați la sediul DIICOT, de către procuror, am aflat pe coridor de la martorii T.V.B., K.N.M., K.N.C. că au

consumat droguri împreună cu inculpatul, chiar la noi în casă, când eu eram plecată la școală, sau la serviciu”.

Mai precizează martora în aceeași depoziție, că în perioada cât inculpatul a lipsit de la domiciliu, în vara anului 2009, a fost vizitată de martorul K.N.M. în două rânduri, care i-a predat suma de 400 lei și 2000 lei, luată cu titlu de împrumut de la inculpat.

Nesinceritatea inculpatului este reliefată prin apărările lipsite de consistență și multitudinea variantelor oferite cu titlu de explicații organelor judiciare.

Astfel, în legătură cu suma de 2400 lei remisă de martorul K.N.M. în septembrie 2009, întâi a precizat că reprezintă contravaloarea unui aparat de mixat muzică, iar martorei P.A. i-a spus că aceasta constituie un împrumut nerambursat la timp de către martorul K.N.M..

Deși inculpatul a negat comiterea faptelor, vinovăția acestuia rezultă în mod clar din probatoriul administrat în cauză. Încercările sale de a deturna urmărirea penală, ca și revenirile din instanță ale martorilor, sunt apreciate de către Curte drept încercări neconvingătoare de a distrage atenția de la activitatea infracțională.

De precizat că, în debutul declarațiilor date în fața Tribunalului Cluj, martorii K.N.M., K.N.C. și T.V.B., au arătat că-și mențin declarațiile date în fața procurorului. Așa fiind, precizările ulterioare în sensul existenței unor sugestii și presiuni din partea polițiștilor în a menționa în declarații că inculpatul le-a oferit cannabis, sunt neavenite, câtă vreme în faza de urmărire penală nu le-au invocat, deși aveau posibilitatea, ba mai mult, în finalul depozițiilor au învederat că “semnează după citire și că cele scrise reprezintă adevărul”.

Mai mult, martorii fiind studenți, persoane care se presupune că posedă un grad de instrucție mai ridicat, nu au formulat plângeri penale împotriva polițiștilor pentru comiterea infracțiunii de purtare abuzivă.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare, sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Tribunalul Cluj a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunilor prev. de art.2 alin.1 și 4 alin.1 din Legea 143/2000 cu art.41 alin.2 și 37 lit.a C.pen.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptelor, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă și din conținutul transcrierilor convorbirilor telefonice înregistrate și atașate dosarului.

Astfel, îndeletnicirea inculpatului de a procura droguri este reliefată prin convorbirile telefonice purtate la datele de: 27 august 2009, ora 23,51; 17 august 2009, ora 16,29; 22 septembrie 2009, ora 17,13; 23 septembrie 2009, ora 12,00.

Din probele dosarului a rezultat și faptul că inculpatul a consumat în cursul anului 2009 cannabis, singur sau împreună cu martorii K.N.M., K.N.C., T.V.B., astfel că în sarcina lui, judicios a reținut prima instanță și infracțiunea de deținere de droguri de risc pentru consum propriu prev. de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 și 37 lit.a C.pen.

Nici prin audierea nemijlocită în fața Curții a martorilor F.E., B.R. și S.A., prezenți la efectuarea percheziției domiciliare a inculpatului, acesta nu a reușit să probeze violența fizică exercitată asupra sa de lucrătorii de poliție, susținere efectuată în fața instanței de apel la 13 septembrie 2010.

În esență, martorii au arătat că ofițerii de poliție aflați la efectuarea percheziției, profitând și de prezența prietenei inculpatului – P.A.L. – i-au atras atenția acesteia ca pe viitor să evite orice contact cu inculpatul, deoarece acesta avea intenția să o “plaseze la produs” pentru a realiza venituri materiale, susțineri cu care inculpatul și-a manifestat dezacordul, enervându-se, iar unul din polițiști s-a și îndreptat spre inculpat, pentru a-l potoli. Niciunul din martori nu a evidențiat însă vreo agresiune fizică exercitată de polițiști asupra inculpatului.

Corespunde realității, de asemenea, că nici la percheziția domiciliară și nici la cea corporală a inculpatului, nu au fost descoperite droguri sau alte substanțe care să intre sub incidența legii penale.

Absența acestor probe materiale la datele calendaristice când s-au efectuat cele două percheziții, nu poate duce “de plano” la concluzia nevinovăției inculpatului, știut fiind că la stabilirea adevărului obiectiv într-o cauză, se are în vedere întreg materialul probator, prin coroborare.

În faza de urmărire penală, substanțele achiziționate de colaborator de la inculpat, au fost supuse analizei tehnico-științifice, rapoartele de constatare evidențind că este vorba de cannabis. Inculpatul, prin apărător a solicitat Curții efectuarea unei expertize de profil de către Laboratorul Central de Analiză a Drogurilor din cadrul IGPR – Serviciul Antidrog, prin care să se stabilească tipul de material vegetal care a fost achiziționat de la inculpat de către colaboratorul autorizat, precum și concentrația exactă de THC a materialului vegetal, față de apărarea inculpatului, care a susținut că în realitate a fost vorba de deținerea și comercializarea de plante etnobotanice care conțin THC.

Raportul de expertiză întocmit de Laboratorul Central de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul IGPR, nu a răspuns la toate obiectivele formulate de către Curte, susținând că nu are abilitatea legală de a emite concluzii la toate problemele invocate, recomandând refacerea probei științifice la Institutul Național de Criminalistică București.

Mai exact, prin scriptul depus la dosar (f.31 curte și înregistrat sub nr.919680 din 26.10.2010 Laboratorul Central de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul IGPR atestă că se poate determina concentrația substanței active tetrahidrocannabinol (THC) în plantele care aparțin genului cannabis, dar concentrația în THC a cannabisului nu se poate realiza, dacă perioada de depozitare a acestuia este mai mare de 3 luni, deoarece prin ținerea lui la temperatura camerei THC se descompune în cannabinol.

Pe de altă parte, cannabinolul este un compus chimic care nu face parte din tabelele anexă din Legea 143/2000.

Specialiștii au invederat că, ceea ce este caracteristic plantei de cannabis, este faptul că indiferent de zona în care este cultivată, ea biosintetizează un compus chimic cu acțiune

psihotropă numit tetrahidrocannabinol (THC). Mai mult, decelarea într-un produs vegetal a THC-ului (indiferent de concentrația procentuală a acestuia) poate duce la punerea sub incidența legii a persoanei care-l deține.

În speță, față de răspunsul oferit de Laboratorul Central de Analiză și Profil al Drogurilor, curtea a dispus conform art.116 C.proc.pen., efectuarea unei expertize fizico-chimice de către Institutul Național de Criminalistică București, care să stabilească dacă substanțele cumpărate de la inculpat de către colaboratorul autorizat sunt cannabis, precum și concentrația de THC în substanțele vegetale ridicate.

Prin concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză și înregistrat sub nr.437316 din 30 decembrie 2010 Serviciul Expertize Fizico-Chimice din cadrul Institutului de Criminalistică a precizat că, cele cinci probe de fragmente vegetale vândute de inculpat colaboratorului autorizat, sunt cannabis, iar în compoziția acestora s-au pus în evidență tetrahidrocannabinol, cannabinol, canabidiol și canabigerol, canabinoizi sintetizați de planta cannabis.

Determinarea concentrației de THC nu s-a putut efectua, întrucât Institutul de Criminalistică nu dispune de metode de analiză cantitativă, aceste examinări neputându-se realiza în laboratoarele criminalistice din Poliția română.

Între cele două expertize nu există contradicții, deoarece în proba științifică efectuată la 26 octombrie 2010, specialiștii atestă că se poate determina concentrația substanței active tetrahidrocannabinol în plantele care aparțin genului cannabis, pe când al doilea raport de expertiză din 30 decembrie 2010, întărește concluzia primului, învederând punctual că cele cinci probe examinate sunt cannabis.

Aceste concluzii ale expertizelor se coroborează perfect și cu cele inserate în rapoartele de constatare tehnico-științifică din 3 august 2009, 5 august, 10 august, 19 august și 11 septembrie 2009 ale Laboratorului de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul Brigăzii de combatere a Criminalității Organizate Cluj-Napoca, care de asemenea au arătat că fragmentele de substanță vegetală supuse examinării, constituie cannabis.

Pe de altă parte, referitor la concentrația în THC a cannabisului, expertiza din 26 octombrie 2010 evidențiază că aceasta nu se poate realiza dacă perioada de depozitare este mai mare de 3 luni, deoarece prin ținerea lui la temperatura camerei, THC se descompune în cannabinol.

Al doilea raport de expertiză din 30 decembrie 2010, arată la fel că determinarea concentrației de THC nu s-a putut efectua în lipsa unor metode de analiză cantitativă, dar mai mult, a precizat că în cele 5 probe de fragmente vegetale ce sunt cannabis, în compoziția acestora s-au pus în evidență delta 9 THC, cannabinol, canabidiol, canabigerol, canabinoizi sintetizați de planta cannabis, susțineri care reliefează veridicitatea concluziilor primei probe științifice, în sensul că trecând 14 luni de la depozitarea cannabisului la temperatura camerei, THC s-a descompus în cannabinol.

Așa fiind, nu există niciun dubiu că substanțele vândute de inculpatul Ștefănescu Paul Emilian Brăduț colaboratorului autorizat, au constituit cannabis.

În ultimul rând, nu poate fi primită nici critica vizând referirea magistratului fondului în cuprinsul hotărârii de condamnare, la ocupația inculpatului de - DJ – pe care a interpretat-o ca reprezentând un indiciu de vinovăție, deoarece chiar legislația europeană subliniază că o mare pondere în deciziile judecătorești, trebuie să o aibă datele care țin de circumstanțierea persoanei inculpatului.

În acest sens, s-a pronunțat CEDO (cauza N contra Austriei din 27 iunie 1968) care a statuat că la menținerea unei persoane în detenție, instanțele de judecată nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele sale materiale, legăturile cu familia.

Prin prisma hotărârii europene mai sus citate, dar și a actelor atașate dosarului, Curtea reține că inculpatul este recidivist, condamnarea anterioară fiind tot pentru trafic de droguri, deși posedă un domiciliu stabil în București, locuiește fără forme legale în Cluj-Napoca, schimbând deja două reședințe, a fost încadrat în muncă cu contract pe durată nedeterminată ca agent de vânzări din anul 2004 la firma SC B.I. SRL Ilfov. Posedă studii medii, este divorțat și întreține legături strânse cu mama și sora sa, tatăl fiind decedat – datorită unor afecțiuni renale – rinichi polichistici – boală de care suferă și inculpatul.

În ce privește susținerea inculpatului în sensul că în cauză nu există dovezi certe ale vinovăției sale, se constată că apărările acestuia sunt infirmate de probe administrate.

Astfel, autorizațiile de cumpărare a drogurilor, rapoartele întocmite de polițistul și colaboratorul acestuia se coroborează cu înregistrările convorbirilor telefonice redade integral în procese verbale, dar și cu rapoartele de constatare tehnico-științifică și de expertiză de profil, care au confirmat faptul că drogurile achiziționate de la inculpat de către colaborator, fac parte din categoria drogurilor de risc, care se regăsesc în Tabelul nr.III anexă la Legea 143/2000, făcând dovada deplină a vinovăției inculpatului.

Așa fiind, cererea de achitare formulată de inculpat este nefondată, în cauză probele legal administrate și cu respectarea principiului loialității, dovedind implicarea apelantului în activitatea de trafic și deținere de droguri pentru consum propriu. Rezultă că în perioada februarie-septembrie 2009, inculpatul a comercializat și oferit 75 gr.cannabis, obținând din valorificarea drogurilor suma de 5.260 lei. În aceeași perioadă, a oferit gratuit cannabis martorilor K.N.M., K.N.C., T.V.B. – deținând, confecționând și fumând cu ei 6 joint-uri.

Pentru motivele ce preced, în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. **s-a respins ca nefondat** apelul inculpatului împotriva sentinței penale 352 din 22 iulie 2010 a Tribunalului Cluj, cu obligarea acestuia potrivit art.192 alin.2 C.proc.pen.la plata cheltuielilor judiciare către stat în sumă de 7000 lei.

Totodată, fiind stabilită vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor deduse judecății, se impune și individualizarea judiciară a pedepselor necesare unei reinsertii sociale reale a acestuia, sens în care **apare ca întemeiat**, în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen.apelul formulat de DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj împotriva aceleiași sentințe, care s-a desființat sub acest aspect și judecând în această limită, s-a reținut:

Potrivit art.72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la faptele comise, este recidivist, așa cum rezultă din fișa de cazier, dar a colaborat cu organele judiciare.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărirea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, s-alorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

În cauză, Tribunalul Cluj printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.74 lit.a și c C.pen., l-a condamnat pe inculpat la pedepse care se situează sub minimul special prevăzut de lege.

Înlăturarea circumstanțelor atenuante recunoscute în favoarea inculpatului de către prima instanță, operațiune ce ar determina sancțiuni mai aspre, relevă caracterul inadecvat al unor asemenea pedepse, ce ar genera serioase rezerve în legătură cu posibilitățile reale a scopului preventiv și educativ prevăzut de lege.

Caracterul continuat al infracțiunilor, împrejurarea că activitatea ilicită s-a circumscris pe parcursul a 7 luni, cantitatea de droguri traficată – 75 gr., sumele obținute din valorificare, starea de recidivă postcondamnatorie în care s-a aflat inculpatul, atrasă de săvârșirea unei fapte similare, justifică împărțirea de către Curte a solicitării subsidiare a procurorului, din motivele scrise ale apelului, în sensul majorării sancțiunilor aplicate de tribunal, dar cu menținerea circumstanțelor atenuante, deja recunoscute în favoarea inculpatului.

Așa fiind, pentru infracțiunea de trafic de droguri de risc prev.de art.2 alin.1 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41, 42, art.37 lit.a C.pen.și art.74, 76 C.pen.i s-a aplica inculpatului o pedeapsă de 1 an și 2 luni închisoare.

În privința infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu prev.de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 cu art.41, 42, art.37 lit.a și art.74, 76 C.pen., Curtea apreciază că sancțiunea aplicată de prima instanță satisface cerințele art.72 și 52 C.pen., astfel că un quantum de 2 luni închisoare va contribui la reeducarea inculpatului, ținând cont de împrejurarea că într-o perioadă de 7 luni, a deținut, confecționat și consumat singur sau cu alte persoane, doar 6 jointuri din cannabis.

În privința inculpatului, Tribunalul Cluj și Curtea de Apel au reținut ca fiind incidente circumstanțele atenuante vizate de art.74 alin.2 și 76 lit.c, e C.pen.constând în împrejurarea că deși este recidivist, pe parcursul procesului penal, a avut o atitudine corespunzătoare, efectuându-și apărări verificate în amănunt de către magistrați.

Corespunde realității că în fața procurorului a uzat de art.-70 C.proc.pen., dând declarații ample la instanță, dar această atitudine nu îi poate fi imputată, fiecare inculpat având posibilitatea să-și efectueze apărarea după cum consideră de cuviință.

Din scriptul depus la dosarul Tribunalului Cluj rezultă că inculpatul era încadrat în muncă, în baza unui contract de colaborare din anul 2007 la firma A.F. SRL București, iar din anul 2004 a fost angajat cu contract de muncă pe durată nedeterminată, ca agent vânzări, la firma SC B.I. SRL Ilfov, unitate ce-l caracterizează pozitiv.

Mai mult, în prezent suferă de o boală renală gravă – rinichi polichistici – ce îi afectează grav starea sanitară.

Toate aceste circumstanțe personale, alături de cele reale, vizând faptele comise, îndreptătesc Curtea în a menține prevederile art.74 și 76 C.pen.în favoarea inculpatului.

În baza art.33 lit.a și art.34 lit.b C.p. s-a constatat concursul real de infracțiuni și s-a dispus contopirea pedepselor aplicate, de 1 an și 2 luni închisoare cu cea de 2 luni închisoare, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, de 1 an și 2 luni închisoare.

În baza art.37 lit.a C.p. s-a constatat recidiva mare postcondamnatorie, primul termen fiind pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere, aplicată acestuia prin Sentința penală nr. 1485/21.11.2005 a Tribunalului București, definitivă prin Dec.pen. nr. 3796/2008 a ÎCCJ.

În baza art.40 C.p. s-a constatat pluralitatea intermediară față de condamnarea la pedeapsa de 6 luni închisoare cu suspendare condiționată, aplicată inculpatului prin sentința penală 153/19.02.2008 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă prin neapelare la data de 4.03.2008.

În baza art.86 ind.4 C.p. s-a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată prin sent.pen.1485/2005 a Tribunalului București, iar în

baza art.83 C.p. s-a revoca și suspendarea condiționată a executării pedepsei de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 153/2008 a Judecătorei Cluj-Napoca, deoarece infracțiunile pentru care a fost condamnat inculpatul prin prezenta decizie, sunt comise în interiorul ambelor termene de încercare stabilite de judecători.

În baza art.36 alin.2, art.33 lit.a și art.34 lit.b C.p. s-a constatat concursul real de infracțiuni și va contopi cele două pedepse de 3 ani închisoare și 6 luni închisoare, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

S-a dispus executarea pedepsei rezultante (în urma aplicării art.86 ind.4 și art.83 C.p) de 3 ani închisoare alături de pedeapsa rezultantă de 1 an și 2 luni închisoare, aplicată prin prezenta decizie, inculpatul executând în final:

- 4 ani și 2 luni închisoare

S-a făcut aplicarea pedepsei accesorii prev.de art.71 rap. la art.64 alin.1 lit.a teza a II a C.p.interzicându-i inculpatului dreptul de a fi ales în autorități publice sau în funcții electivă publice, conform deciziei CEDO Hirst contra Marii Britanii.

În baza art.350 C.proc.pen., s-a menținut starea de arest a inculpatului.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300^a și ale art.160^b cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Cluj nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat și DIICOT-SERVICIUL TERITORIAL CLUJ, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

S-a dedus din pedeapsa de 4 ani și 2 luni închisoare, perioada executată, începând cu data de 16.07.2004-23.02.2005.

În baza art.88 C.p. s-a dedus din pedeapsa stabilită reținerea și arestul preventiv începând cu data de 30.09.2009 și până la zi.

S-au menținut restul dispozițiilor sentinței apelate.

F) TENTATIVA LA OMOR SI VĂTĂMAREA CORPORALA GRAVĂ.DISTINCȚII

Omorul se săvârșește cu intenția de a suprima viața unei persoane (animus necandi), iar nu cu intenția generală de a vătăma.

Demonstrează astfel intenția de ucidere: perseverența cu care inculpatul a aplicat victimei numeroase lovituri cu piciorul și pumnii, care au cauzat leziuni interne grave; multitudinea loviturilor și locul aplicării lor, unele interesând regiuni vitale ale corpului (cord, rinichi, ficat); intensitatea cu care loviturile au fost aplicate și repetarea lor pe tot corpul victimei, folosindu-se un obiect dur (pumni, picioare).Importante pentru caracterizarea poziției făptuitorului față de rezultat, sunt împrejurările în care s-a produs manifestarea de violență și care, indiferent de materialitatea actului, pot să releve sau să infirme intenția de ucidere.

Esențial pentru încadrarea juridică a faptei inculpaților, după caz, în tentativă la omor calificat (art.20 rap.la art.174, 175 lit.i C.pen.) ori în vătămare corporală gravă prev.de art.182 C.pen.este stabilirea formei și modalității vinovăției cu care au săvârșit infracțiunea.

În cazul infracțiunii de omor, rămasă în forma tentativei, actele de punere în executare a omorului, săvârșite până în momentul intervenției evenimentului întrerupător, trebuie să releve – prin natura lor și împrejurările în care au fost săvârșite – că infractorul a avut intenția specifică de omor, iar nu intenția generală de a vătăma.

Astfel, există tentativă de omor și nu vătămare corporală, ori de câte ori inculpatul acționează în așa mod încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece

acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior al actului infracțional.

Ceea ce deosebește infracțiunea de vătămare corporală gravă având ca urmare punerea în primejdie a vieții persoanei de tentativa la infracțiunea de omor, este poziția subiectivă a făptuitorului față de acțiunile care constituie latura obiectivă a infracțiunii.

În timp ce în cazul faptelor prevăzute în art.182 alin.2 teza ultimă C.pen., inculpatul acționează cu praeterintenție – în sensul că, urmărind să lovească victima sau să-i cauzeze o vătămare corporală, se produce o consecință mai gravă și anume punerea în primejdie a vieții acesteia, consecință care depășește intenția făptuitorului și în raport cu care el se află în culpă – în cazul tentativei la infracțiunea de omor, acesta acționează numai cu intenție.

Practica judiciară este unanimă atunci când reliefează că „pentru stabilirea poziției subiective a făptuitorului trebuie să se țină seama de toate împrejurările în care fapta a fost comisă, de obiectul folosit, de regiunea corpului vizată și de urmările produse sau care s-ar fi putut produce, iar dacă nu se poate stabili culpa făptuitorului în ceea ce privește consecința mai gravă produsă, atunci acesta va răspunde pentru tentativă la infracțiunea de omor”.

Faptul că inculpatii au aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că au prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen, carotidă). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă), însă lipsa acestei orientări concretizată în loviri întâmplătoare a unor atari regiuni, nu poate constitui o prezumție de înlăturare a intenției indirecte.

CURTEA DE APEL CLUJ, SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI, DECIZIA PENALĂ NR.41/A/09.03.2011

Tribunalul Cluj prin sentința penală 104 din 25.02.2009 în baza art.334 C.proc.pen.a dispus schimbarea încadrării juridice din tentativă la omor calificat prev.de art.20 C.pen.rap.la art.174, 175 lit.i C.pen.în infracțiunea de vătămare corporală gravă prev.de art.182 alin.2 C.pen.și a condamnat pe inculpații U.F.I. și P.A.R. pentru această infracțiune, la pedepsele de câte 3 ani închisoare fiecare.

S-a făcut aplicarea art.71 și art.64 lit.a teza II-a C.pen.

În baza art.86/1 C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor aplicate inculpaților, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

Conform art.86/3 alin.1 C.pen., au fost obligați inculpații să se supună, pe durata termenului de încercare, următoarelor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj :

a) să se prezinte, în prima zi de joi a fiecărui trimestru, la Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lor de existență.

Conform art.86/3 alin.3 C.pen. au fost obligați ambii inculpați să nu frecventeze, pe durata termenului de încercare, nici un club, club de noapte sau discotecă de pe raza județului Cluj.

Potrivit art.359 C.pr.pen.s-a atras atenția inculpaților asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86/4 C.pen.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

Potrivit art.88 C.pen.s-a dedus din pedepsele aplicate inculpaților perioada detenției preventive începând cu data de 25.02.2008 la zi.

În baza art. 350 alin. 3 lit.b C.pr.pen. s-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpaților, dacă nu sunt arestați în altă cauză.

În temeiul art.14 și 346 C.pr.pen. comb. cu art.998, art.999 C.civ. au fost obligați inculpații în solidar la plata despăgubirilor civile după cum urmează:

- în favoarea părții civile P.Gh., la plata sumelor de 3402,45 lei și 2029,5 Euro cu titlu de despăgubiri materiale și 10.000 Euro cu titlu de daune morale.

S-au respins restul pretențiilor civile formulate de partea civilă P.Gh..

- în favoarea părții civile Spitalul Clinic de Urgență Cluj, cu sediul în Cluj-Napoca, str. Clinicilor nr. 3-5, la plata sumei de 4219, 92 lei la care se adaugă dobânda legală de la data de 19.03.2008 până la achitarea integrală.

În baza art. 193 C.pr.pen. a fost obligat fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare în favoarea părții civile în sumă de câte 4.000 lei.

Conform art.191 alin.2 C.pr.pen. a fost obligat fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de câte 1500 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj înregistrat sub nr.109/P/2009 au fost trimiși în judecată, în stare de arest preventiv, inculpații U.F.I. și P.A.R. pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat, prev.și ped.de art.20 rap.la art.174, 175 lit.i C.pen.

S-a reținut în sarcina inculpaților că la data de 24.02.2008, în loc public, respectiv pe Bulevardul Eroilor din municipiul Cluj-Napoca, au lovit-o pe persoana vătămată P.Gh. cu pumnii și picioarele atât în timp ce se afla în picioare cât și după ce a căzut, leziunile astfel provocate punându-i acestuia viața în primejdie.

Inculpații au recunoscut participarea la incident și faptul că i-au aplicat lovituri părții vătămate, însă au arătat că nu au acționat cu intenția de a suprima viața victimei ci doar de a-i aplica acesteia o corecție după un incident care a avut loc în barul J. între partea vătămată și inculpatul P.A.R..

Probele dosarului au reliefat următoarea stare de fapt reținută de tribunal.

În noaptea de 23/24.02.2008 în barul „J.” din municipiul Cluj-Napoca, se aflau, printre alți consumatori, și două grupuri de tineri care au stat la mese apropiate. Primul grup era format din persoana vătămată P.Gh., prietena acestuia R.S. și numiții P.I. și D.D.C.. Din cel de-al doilea grup făceau parte inculpații U.F.I., poreclit „P.” și P.A.R., poreclit „R.” cât și numiții K.S.T.D., M.L., F.R.C. și C.M.D.. S-au consumat băuturi alcoolice și nealcoolice și s-a dansat. La un moment dat inculpatul P.A.R. a intrat în vorbă cu martora R.S. de la masa alăturată, prietena părții vătămate.

Spre dimineață, în incinta barului, a avut loc un incident. În timp ce persoana vătămată P.Gh. dansa cu prietena sa R.S., inculpatul P.A.R. a încercat la rândul lui să danseze cu aceasta. În acel moment, persoana vătămată P.Gh. l-a împins pe inculpatul P.A.R. care s-a dezechilibrat și a căzut.

Urmare a incidentului, persoana vătămată P.Gh. și martorii R.S., P.I. și D.D.C. au părăsit barul deplasându-se pe B-dul Eroilor. După câțiva metri s-au despărțit, persoana vătămată și R.S. mergând într-o direcție iar ceilalți doi martori în altă direcție.

Ulterior, după câteva secunde, a părăsit barul și celălalt grup. Mai întâi au plecat precipitați și cu intenția vădită de răzbunare inculpații U.F.I. și P.A.R.. După câteva secunde au părăsit localul C.M.D. și apoi ceilalți martori.

Cei doi inculpați i-au ajuns din urmă pe R.S. și pe persoana vătămată. Inculpatul U.F.I. i-a sărit în spate la partea vătămată în timp ce aceasta se afla în picioare și apoi, după ce a căzut, au continuat să o lovească amândoi cu picioarele în zona capului, a toracelui și a abdomenului. Martora R.S. a încercat să îi oprească și a început să strige, încercând chiar să îi lovească pe inculpați, moment în care, sesizând situația, martorii P.I. și D.D.C. s-au întors din drum și au încercat să intervină în apărarea părții vătămate care era căzută la pământ. Martorul P.I. a reușit să îl ridice de jos pe partea vătămată dar a fost la rândul său lovit de inculpatul P., moment în care celălalt inculpat i-a mai aplicat o lovitură părții vătămate în urma căreia acesta a căzut izbindu-se cu capul de caldarâm. Inculpații au părăsit în mare grabă locul faptei, plecând cu un taxi în timp ce însoțitorii părții vătămate au anunțat Salvarea și organele de poliție, persoana vătămată fiind dusă la Spital.

Persoana vătămată a fost internată în perioada 24.02 - 18.03.2008 la Clinica de Neurochirurgie și Clinica de Neurologie Cluj-Napoca, unde s-a intervenit chirurgical.

Din raportul de constatare medico-legală efectuat în cursul urmăririi penale a reieșit că partea vătămată a suferit următoarele leziuni în urma agresiunii: contuzie toracică anterioară și a sternului, leziune produsă cel mai probabil prin lovire de corpuri dure; excoriații hemifață dreaptă, gât și torace anterior, leziuni produse prin lovire după o direcție tangențială cu sau de corpuri dure cu suprafață neregulată; plagă contuză parietală dreaptă; traumatism cranio-cerebral (fractura calotei și bazei craniului, hematom extradural).

S-a reținut că leziunile descrise la punctele c) și d) s-au putut produce cel mai probabil prin cădere de la același nivel în cadrul unei auto sau heteropropulsii, fără a se exclude în totalitate lovirea cu un corp dur. De asemenea s-a mai arătat că leziunile descrise la punctele a,b și c au necesitat pentru vindecare 8-9 zile de îngrijiri medicale iar cele descrise la punctul d) au pus în primejdie viața victimei, necesitând pentru vindecare 80-90 zile de îngrijiri medicale.

În urma probatoriului administrat în faza de urmărire penală, acuzarea a concluzionat că din împrejurările și modul în care a fost săvârșită fapta: inculpații au lovit victima cu pumnii și picioarele atât când victima era în poziție verticală, cât și după ce a căzut, încetând agresiunea numai la intervenția martorilor; din zonele vizate - cap, torace, abdomen; din numărul mare de lovituri aplicate și intensitatea acestora - fracturi osoase, a rezultat fără dubiu că inculpații au intenționat (cel puțin intenție indirectă) să suprimă viața victimei și au acționat în acest sens.

În cursul judecății s-a procedat la readministrarea materialului probator din cursul urmăririi penale, s-a dispus întocmirea unor referate de evaluare psiho-socială privind pe cei doi inculpați, s-a procedat la efectuarea unor expertize medico-legale și medico-legală psihiatrică privind pe partea vătămată și s-a încercat să se procedeze la audierea părții vătămate care a arătat însă că nu își mai amintește nimic. A fost omisă audierea martorilor C.M.D. și K.T.D. pentru considerentele arătate în cuprinsul încheierii din data de 10.07.2008, având în vedere că aceștia au fost prezenți în sală în timpul audierii martorei R.S., instanța având în vedere la pronunțarea hotărârii declarațiile pe care aceștia le-au dat în cursul urmăririi penale.

Astfel, a rezultat în mod cert faptul că întrucât inculpatul P.A.R. a încercat să danseze cu prietena persoanei vătămate, a fost împins de către aceasta și a căzut pe ringul de dans. De altfel, în declarațiile date, cei doi inculpați au admis că această acțiune a părții vătămate a determinat dorința lor de răzbunare. Inculpații au arătat că au ieșit din bar și s-au îndreptat direct înspre partea vătămată și prietena sa, că inculpatul U.F.I. i-a sărit în spate, trântindu-l la pământ, aspecte confirmate chiar de martori care făceau parte din grupul inculpaților. Astfel, martora M.L.A. a arătat că l-a auzit în bar pe inculpatul P. spunându-le celorlalți membri ai grupului să meargă după partea vătămată și să îl bată, a observat și ea o parte din incident, martorul C.M. confirmă și el împrejurarea că ambii inculpați i-au aplicat lovituri părții vătămate, la fel ca și martora K.T.D.

În al doilea rând nu există nici un dubiu în ceea ce privește numărul și identitatea persoanelor care au agresat-o fizic pe persoana vătămată - U.F.I. și P.A.R.. Persoana vătămată nu a fost agresată fizic de către altcineva.

În ceea ce privește perceperea evenimentelor, este importantă împrejurarea că martorii s-au aflat la distanțe diferite de locul agresiunii fizice a persoanei vătămate, fiecare relatând incidentul de la momentul sau de la distanța de la care l-a văzut.

Este de asemenea în afara oricărui dubiu împrejurarea că în urma agresiunii partea vătămată a suferit leziuni în zona toracelui, a gâtului, a feței și mai ales în zona capului, fractura calotei și bazei craniului, hematumul extradural, fiind cea mai gravă, precum și cea care a pus în primejdie viața victimei, necesitând pentru vindecare, potrivit raportului de expertiză medico-legală efectuat în cursul judecății, 90-100 zile de îngrijiri medicale.

Chiar după momentul audierii celor doi inculpați și anterior administrării oricăror alte probe în cauză, s-a solicitat de către inculpați, prin apărători, **schimbarea încadrării juridice** a faptei reținute în sarcina acestora din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. și ped. de art 20, 174, 175 lit i din Cpen. în vătămare corporală gravă, prev. de art. 182 alin. 2 C.pen.

În susținerea acestei cereri apărătorii inculpaților au arătat în esență că altercația a fost una spontană, survenită pe fondul unei neînțelegeri minore, în condițiile în care atât partea vătămată cât și inculpații consumaseră anterior băuturi alcoolice. Astfel, s-a arătat că nu ar fi existat nici un mobil serios care să îi determine pe inculpați să acționeze pentru a suprima viața victimei. Au fost invocate în sprijinul acestei cereri și concluziile raportului de constatare și a celui de expertiză medico-legală, din care reiese că cea mai mare probabilitate de producere a leziunii care a pus în primejdie viața victimei este prin cădere de la același nivel, în cadrul unei auto sau heteropropulsii. S-a mai invocat împrejurarea că, în afară de martora R.S. care este prietena părții vătămate, declarația sa fiind deci subiectivă, toți ceilalți martori au arătat că după ce partea vătămată s-a ridicat de la pământ după primele lovituri și a căzut în urma unei alte lovituri, acesta a dat puternic cu capul de caldarâm, unii martori spunând încă din cursul urmăririi penale că au auzit o „bufnitură”. S-a mai arătat că nu poate fi vorba de o intensitate sporită a loviturilor aplicate, câtă vreme toate celelalte leziuni au necesitat pentru vindecare 8-9 zile îngrijiri medicale.

Analizând cererea formulată de către inculpați prin apărători, de schimbare a încadrării juridice, instanța a apreciat că aceasta este întemeiată.

Astfel, în primul rând cu referire la aspectele teoretice care diferențiază elementele constitutive ale celor două infracțiuni, instanța a reținut că, sub aspectul laturii obiective, trebuie avute în vedere modul și mijloacele de comitere a faptei, natura instrumentelor folosite, zona vizată și intensitatea loviturilor. Se observă că în prezenta cauză, inculpații au dorit să îi aplice o „corecție fizică” părții vătămate, sens în care l-au atacat practic cu mâinile goale, lovindu-l cu pumnii și picioarele, fără a folosi vreun instrument contondent. Incidentul a durat extrem de puțin, deoarece martorii au sosit imediat la fața locului, încercând să îi despartă. Deși există declarații de martori care confirmă că inculpații, amândoi sau doar unul din ei, l-au (l-a) lovit pe partea vătămată în cap și cu picioarele s-a dovedit prin raportul de expertiză medico-legală că acele lovituri au provocat doar niște excoriații la nivelul feței (cele descrise la punctul b și care s-au putut produce prin lovire în direcție tangențială cu sau de corpuri neregulate), ca atare doar despre acestea s-ar putea aprecia că au fost produse prin lovituri cu picioarele.

Sub aspectul laturii subiective, pe lângă împrejurarea că nu ar fi existat un mobil al comiterii faptei sau că ar fi fost în relații de dușmănie, tribunalul a apreciat că raportat la motivul ce a determinat agresiunea, la durata scurtă în timp a evenimentului precum și la împrejurarea că celelalte leziuni suferite de partea vătămată și descrise la punctele a-c din conținutul raportului de expertiză medico-legală au necesitat pentru vindecare 8-9 zile îngrijiri medicale, inculpații nu au acționat cu intenția indirectă de a suprima viața victimei (adică nu au acceptat producerea unui astfel de rezultat) ci cu praeterintenție, modalitate ce caracterizează latura subiectivă a infracțiunii de vătămare corporală gravă, prev. de art. 182 alin. 2 C.pen. Prin urmare, în condițiile în care și concluziile medico-legale relevă că, cel mai probabil, leziunea constând în fractura calotei și a bazei craniului care a pus în primejdie viața victimei s-a produs prin cădere de la același nivel în cadrul unei auto sau heteropropulsii, singur principiul *in dubio pro reo* ar pleda în sensul schimbării încadrării juridice a faptei.

În plus însă, în sensul celor sus arătate vin și depozițiile martorilor care au asistat la momentul când, după ce partea vătămată s-a ridicat de jos, ajutată fiind de martorul P.I., a mai primit o lovitură și a căzut instantaneu, izbindu-se cu capul de asfalt (martora M.L.A.), P.I. (care se afla chiar lângă partea vătămată în momentul căderii), K.T.D., D.D.C. Indirect, în același sens sunt și declarațiile din faza de urmărire penală ale martorului C.D. care a arătat că după incident a fost sunat de către inculpați care erau speriați ca în cădere partea vătămată să nu fi dat cu capul de asfalt.

Declarația martorei R.S., care este prietena părții vătămate, a fost luată în considerare doar parțial, nu pentru împrejurarea că ar fi subiectivă, datorită legăturii afective cu partea vătămată, acesta nefiind un motiv pentru a fi înlăturată de plano, ci pentru că sub aspectul loviturilor aplicate părții vătămate de cei doi inculpați și zonele vizate de aceștia se contrazice atât cu declarațiile celorlalți martori, cât și cu conținutul unei probe științifice, respectiv raportul de expertiză medico-legală.

Astfel, martora a arătat în fața instanței că în timp ce partea vătămată era căzută la pământ, a observat cu certitudine că inculpații au lovit-o de cinci ori cu picioarele doar în zona capului. Pe lângă faptul că martora a fost implicată și ea în incident, încercând să își apere prietenul, astfel încât e posibil să nu fi observat totul în detaliu sub imperiul stării de teamă pe care o trăia, toți ceilalți martori au arătat că inculpații au lovit-o pe partea vătămată și cu piciorul în zona toracelui și a abdomenului, aspect confirmat și de concluziile actelor medico-legale.

Nu în ultimul rând, tribunalul a reținut că nu are relevanță penală care dintre inculpați i-a aplicat părții vătămate pumnul în urma căruia a căzut și a suferit fractura de la baza craniului, întrucât cei doi inculpați au acționat ca și coautori în scopul vătămării integrității fizice a părții vătămate, rezultatul mai periculos survenind pe fondul unei intenții depășite din partea amândurora.

În consecință, în baza art. 334 C.pr.pen. tribunalul a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina celor doi inculpați din tentativă la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 20 C.pen. rap. la art. 174, art.175 lit. i C.pen. în infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. art. 182 alin.2 C.penal.

În drept, fapta inculpaților U.F.I. și P.A.R. constând în aceea că, împreună, în data de 24.02.2008, în loc public, au lovit-o pe persoana vătămată P.Gh. cu pumnii și picioarele atât în timp ce se afla în picioare cât și după ce a căzut, în urma ultimei lovituri aceasta căzând și izbindu-se cu capul de caldarâm și suferind o gravă leziune la baza calotei craniene, leziune ce i-

a pus viața în primejdie, întrunește față de fiecare inculpat elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă, prev. de art. 182 alin. 2 C.pen., prin schimbarea încadrării juridice din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. și ped. de art 20, 174, 175 lit i din Cpen.

La individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate celor doi inculpați instanța a avut în vedere criteriile generale prevăzute de art. 72 C.pen., respectiv modul și mijloacele de comitere a faptelor, urmările produse asupra integrității fizice a părții vătămate, precum și persoana și conduita inculpaților.

Fără îndoială, urmările pe care fapta celor doi le-au avut asupra sănătății părții vătămate au fost foarte grave, aspect care, coroborat cu faptul că agresiunea a avut loc în plină stradă, dintr-o ceartă banală, a condus instanța la concluzia că lipsa antecedentelor penale și atitudinea sinceră și de regret a inculpaților după comiterea faptei nu sunt suficiente pentru a se putea da eficiență, așa cum apărarea a solicitat, circumstanțelor atenunate prevăzute de art. 74 lit. a și c C.pen., a căror aplicare de altfel este facultativă. Aceste aspecte care vizează persoana inculpaților vor fi avute însă în vedere la stabilirea modalității de executare a pedepselor precum și la orientarea sancțiunilor aplicate aproape de limita minimă prevăzută de lege (care este de 2 ani închisoare în cazul infracțiunii prev. de art. 182 alin. 2 C.pen.).

În consecință, instanța a dispus condamnarea inculpaților la o pedeapsă de câte 3 ani închisoare pentru infracțiunea prev. de art. 182 al.2 C.pen..

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 și art.64 lit.a, teza a II-a C.pen.

Cu privire la modalitatea de executare a pedepselor aplicate, având în vedere toate elementele care circumstanțiază persoana și atitudinea celor doi inculpați, atât în cursul procesului penal cât și anterior comiterii infracțiunii, văzând concluziile referatelor de evaluare întocmite în cauză și apreciind că raportat la perioada de detenție preventivă de un an de zile reeducarea lor a început deja, tribunalul a considerat că aplicarea unei pedepse cu suspendare sub supraveghere în condițiile prevăzute de art. 86/1 C.pen. este în măsură să contribuie la reeducarea acestora. Pe de altă parte, nu poate fi acceptată nici varianta propusă de apărare, respectiv aceea de aplicare a unei pedepse cu suspendarea condiționată în condițiile art. 81 C.pen., deoarece nu se pot minimaliza efectele pe care fapta inculpaților le-a avut asupra persoanei părții vătămate, a cărei sănătate, viață socială și viață profesională au fost puternic afectate în urma incidentului.

La alegerea modalității de executare a pedepsei cu suspendare sub supraveghere tribunalul a avut în vedere și concluziile pozitive ale referatelor de evaluare întocmite de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj în cazul ambilor inculpați. Aceștia provin din familii organizate, nu au mai fost niciodată implicați în activități cu caracter infracțional, inculpatul U.F.I. si-a câștigat singur sursele de venit de la o vârstă fragedă, ajutându-și familia de al cărei sprijin se bucură, în timp ce inculpatul P.A.R. era, la momentul comiterii faptei, student în anul II. Cei doi inculpați au manifestat un regret profund pentru cele întâmplate pe întreg parcursul procesului penal și sunt la prima confruntare cu legea penală, împrejurări în care instanța a considerat că reeducarea acestora se poate realiza mai eficient prin aplicarea unei sancțiuni penale neprivative de libertate care le poate oferi șansa să se reintegreze în colectivitate, mai ales că și consilierii din cadrul Serviciului de probațiune au apreciat în cazul amândurora că această șansă este una reală, inculpații având atât motivații interioare puternice, cât și sprijinul celor apropiați.

În consecință, în temeiul art.86/1 C.pen. tribunalul a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepselor aplicate inculpaților, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

Latura civilă:

În cauză s-au constituit părți civile partea vătămată P.Gh. și Spitalul Clinic de Urgență Cluj, acesta din urmă încă din cursul urmăririi penale cu suma de 4219,92 lei plus dobânda legală de la data externării victimei, reprezentând cheltuieli de spitalizare ale acesteia.

Partea civilă P.Gh. a solicitat obligarea celor doi inculpați la plata sumelor de 1498,7 Ron reprezentând cheltuieli materiale, 2029,15 Euro/lunar, stabilită sub forma unei prestații periodice, începând cu data de 23.04.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă, sumă reprezentând salariul lunar pe care partea civilă l-a încasat în baza contractului de consultanță încheiat cu societatea comercială N.Z.D., suma de 420 lei/lunar, stabilită sub forma unei prestații periodice, începând cu data de 23.04.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă, reprezentând media veniturilor lunare realizate în baza contractului de muncă nr. 5/10.12.2007 încheiat cu SC I.S. SRL, 1483,75 lei/lunar,

reprezentând beneficiul nerealizat raportat la profitul din 2007 aferent cotei de 95% din SC I.S. SRL, în care partea civilă este asociat, începând cu data de 23.04.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă, precum și suma de 100.000 Euro daune morale.

S-a arătat în esență că, în ceea ce privește daunele materiale, în această categorie se includ sumele cheltuite de partea civilă și familia sa cu ocazia spitalizării din perioada 23.02.2008-18.03.2008 și a celei începută în data de 28.05.2008, precum și salariile pe care partea civilă nu le-a mai încasat ca urmare a incapacității de muncă în care s-a aflat în urma acțiunilor inculpaților. S-a arătat că partea vătămată desfășura o activitate remunerată, în baza unui contract de consultanță, cu suma de 2029,15 Euro/lunar, iar în baza contractului de muncă nr. 5/10.12.2007 încheiat cu SC I.S. SRL obținea o sumă medie de 420 lei/lunar.

În susținerea acestor pretenții au fost depuse la dosar înscrișuri, respectiv bonuri fiscale, facturi care dovedesc plata salariului anterior incidentului de către SC N.Z.D., contractul de muncă încheiat cu SC I.S. SRL și state de plată, precum și raportul de gestiune al firmei SC I.S. SRL.

Inculpații, prin apărători au achiesat la plata sumei de 1498,7 lei reprezentând despăgubirile materiale, care de altfel sunt și dovedite prin înscrișurile depuse la dosar.

În ceea ce privește celelalte pretenții materiale, apărarea a cerut acordarea lor de la data de 23.04.2008 și până la recuperarea capacității de muncă a părții vătămate, și nu de la data producerii accidentului. În mod evident, partea civilă a dovedit că realiza aceste venituri anterior agresiunii și ca atare este îndreptățit la acordarea acestora, dar numai până la momentul recuperării capacității de muncă. Potrivit datelor existente la dosarul cauzei, respectiv raportul de expertiza medico-legală psihiatrică și raportul de expertiză medico-legală, rezultă că în urma agresiunii, performanțele intelectuale ale părții civile au fost afectate, însă în același timp, leziunile care i-au pus viața în primejdie au necesitat pentru vindecare un număr de 90-100 zile de îngrijiri medicale și nu i-au cauzat părții vătămate nici o infirmitate psihică sau fizică.

Teoretic, partea civilă ar fi fost îndreptățită la plata fiecărei sume dintre celelalte solicitate lunar cu titlu de pretenții civile pe o durată de maxim 100 de zile (deci aproximativ trei luni de la data comiterii faptei, 24.02.2008). Având în vedere însă că apărarea a solicitat acordarea acestora doar din data de 23.04.2008, ele vor fi acordate doar pentru o lună, respectiv, vor fi obligați inculpații în solidar la plata către partea civilă a sumelor de 2029,15 Euro, cuvenită lunii aprilie – mai 2008, sumă reprezentând salariul lunar pe care partea civilă l-a încasat în baza contractului de consultanță încheiat cu societatea comercială N.Z.D., suma de 420 lei, cuvenită lunii aprilie – mai 2008, reprezentând media veniturilor lunare realizate în baza contractului de muncă nr. 5/10.12.2007 încheiat cu SC I.S. SRL și a sumei de 1483,75 lei, cuvenită lunii aprilie – mai 2008, reprezentând beneficiul nerealizat raportat la profitul din 2007 aferent cotei de 95% din SC I.S. SRL, în care partea civilă este asociat.

Cu privire la daunele morale, suma solicitată cu acest titlu de către partea civilă a fost de 100.000 Euro.

Tribunalul a reținut că este dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că părții civile i s-a cauzat o mare suferință atât fizică, cât și psihică prin agresiunea comisă asupra sa de către cei doi inculpați. Numărul mare de zile de îngrijiri medicale necesare vindecării, gravitatea leziunii, intervenția chirurgicală la care a fost supus, faptul că o perioadă de timp nu a fost în măsură să își recunoască nici măcar apropiatului, teama că nu își va reveni complet și nu va mai putea duce o viață normală au reprezentat fiecare în parte o sursă generatoare de suferință. Aceste aspecte sunt confirmate și de martorii R.S., P.I. și D.D., care au fost în contact direct cu partea civilă în perioada imediat următoare agresiunii (atât pe perioada spitalizării, cât și după).

De asemenea, din raportul de expertiză medico-legală psihiatrică efectuat la data de 20.11.2008 a reieșit că în sfera afectivă se remarcă la partea civilă sentimente de neputință, și inutilitate, deși activitatea voluntară este cu motivație păstrată. Diagnosticul pus de medicul psihiatric a fost acela de „tulburare organică de personalitate”, deci în mod cert partea vătămată a suferit prejudicii morale ce se impun a fi reparate.

Raportat la cuantumul sumei solicitate cu titlu de daune morale de către partea civilă, având în vedere principiile care guvernează această instituție ca și cea a răspunderii civile delictuale, tribunalul le-a apreciat ca fiind exagerate. Daunele morale trebuie să fie în măsură să asigure o justă reparație a prejudiciului fizic resimțit de partea civilă, însă în același timp ele nu pot constitui o sursă de îmbogățire fără just temei a acesteia în detrimentul inculpatului, trebuind să aibă un caracter rezonabil și să fie proporționale cu gravitatea prejudiciului cauzat.

Prin urmare, tribunalul a apreciat că suma de 10.000 de Euro acordată cu acest titlu poate fi în măsură să compenseze, într-o manieră justă și echitabilă, prejudiciul fizic și psihic resimțit de partea civilă, și prin raportare la numărul total de zile de îngrijiri medicale necesare vindecării (90-100).

A fost admisă de asemenea acțiunea civilă formulată de Spitalul Clinic de Urgență Cluj, instituție care, încă din cursul urmăririi penale, s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 4219,92 lei reprezentând cheltuieli de spitalizare ale persoanei vătămate raportat la internarea acesteia la Clinicile de neurochirurgie și neurologie din Cluj-Napoca.

În consecință, în temeiul art.14 și 346 C.pr.pen. comb. cu art.998, art.999 C.civ. tribunalul a dispus obligarea celor doi inculpați în solidar la plata despăgubirilor civile după cum urmează:

- în favoarea părții civile P.Gh., la plata sumelor de:
 - a) 3402,45 lei și 2029,5 Euro cu titlu de despăgubiri materiale.
 - b) 10.000 Euro cu titlu de daune morale.

Au fost respinse restul pretențiilor civile formulate de partea civilă P.Gh..

- în favoarea părții civile Spitalul Clinic de Urgență Cluj, 4219, 92 lei la care s-a adauga dobânda legală de la data de 19.03.2008 (data externării) până la achitarea integrală.

Conform art.191 alin.2 C.pr.pen. fiecare inculpat a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de câte 1500 lei.

În baza art. 193 C.pr.pen. s-a dispus obligarea fiecărui inculpat la plata cheltuielilor judiciare în favoarea părții civile în sumă de câte 4.000 lei, reprezentând onorariu avocațial.

Conform art.191 alin.2 C.pr.pen. tribunalul a obligat pe fiecare inculpat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în sumă de câte 1500 lei.

Împotriva soluției Tribunalului Cluj au promovat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, partea civilă P.Gh. și inculpații P.A.R. și U.F.I.

Prin căile de atac declarate, procurorii au apreciat că fapta inculpaților constituie tentativă la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen., sens în care au solicitat condamnarea acestora la pedepse privative de libertate, partea civilă a cerut obligarea inculpaților în solidar la plata tuturor despăgubirilor materiale și morale solicitate conform constituirii depuse în fața Tribunalului Cluj, iar inculpații au criticat sentința instanței de fond sub aspectul cuantumului sancțiunilor aplicate și a valorii ridicate a daunelor morale și materiale la care au fost obligați, invocând reducerea acestora, față de circumstanțele personale și cele reale referitoare la fapte.

Prin decizia penală 69/A din 24 iunie 2009 a Curții de Apel Cluj au fost admise apelurile Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj și a părții civile P.Gh., judecătorii omițând să se pronunțe cu privire la apelurile inculpaților.

Împotriva acestei decizii penale inculpații U.F.I. și P.R.A. au declarat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin decizia penală nr.564 din 15.02.2010 instanța superioară de control judiciar ÎCCJ a admis recursurile inculpaților, a casat în întregime decizia penală 69/2009 a instanței de apel și a trimis spre rejudecare la Curtea de Apel Cluj, toate apelurile promovate în speță.

În rejudecare, la Curtea de Apel Cluj s-a format dosarul care are ca obiect soluționarea apelurilor promovate de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj, partea civilă P.Gh., inculpații P.A.R. și U.F.I. împotriva sentinței penale 104 din 25.02.2009 a Tribunalului Cluj.

Prin motivele scrise și orale Parchetul a solicitat ca inculpații să fie condamnați pentru faptele deduse judecății, acelea de tentativă la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen.și nicidecum pentru vătămare corporală gravă prev.de art.182 alin.2 C.pen.întrucât activitatea infracțională desfășurată în cauză de către aceștia denotă că au acționat cu intenția indirectă de a ucide partea vătămată. Intenția de ucidere a victimei este relevată prin loviturile multiple cu pumnii și picioarele aplicate de către ambii asupra părții vătămate, peste tot corpul, atât când victima se afla în poziție verticală cât și după ce era căzută la pământ, încetând agresiunea numai la intervenția martorilor P.și D. Față de împrejurarea că prin loviturile aplicate de către inculpați au fost vizate zone vitale – cap, torace, abdomen – rezultă fără dubiu că aceștia au intenționat să suprimă viața victimei și nu doar să-i producă vătămări corporale. Din actele medico-legale depuse la dosar, rezultă că partea vătămată a suferit leziuni cranio-cerebrale ce au necesitat 100 de zile de îngrijiri medicale, au pus în primejdie viața acestuia, salvarea datorându-se tratamentului medico-chirurgical corect aplicat și în timp util. Mai mult, ca rezultat al agresiunii și a leziunilor suferite, părții civile i-au fost afectate performanțele

intelectuale, suferind în prezent de „tulburare organică de personalitate” așa cum relevă raportul de expertiză medico-legală psihiatrică din 30 decembrie 2008.

Prin apelul declarat inițial la 27 februarie 2009 partea civilă P.Gh. a solicitat condamnarea inculpaților pentru tentativă la omor calificat, atât probele testimoniale cât și cele științifice atestând vinovăția inculpaților sub aspectul comiterii acestei infracțiuni iar sub aspectul laturii civile a cerut obligarea în solidar a acestora la plata sumelor de 2029,15 euro lunar sub forma unei prestații periodice începând cu 24.02.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă, reprezentând salariul lunar pe care îl încasa în baza contractului de consultanță încheiat cu societatea comercială N.Z.D.; 420 lei lunar stabilită sub forma unei prestații periodice, începând cu data de 24.02.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă, reprezentând media veniturilor lunare realizate în baza contractului de muncă nr.5 din 10 decembrie 2007 încheiat cu SC I.S. SRL; 1483,75 lei lunar reprezentând beneficiul nerealizat raportat la profitul din 2007 aferent cotei de 95% din SC I.S. SRL, în care victima este asociată, începând cu 24.02.2008 și până la data recuperării întregii capacități de muncă; obligarea inculpaților la plata daunelor morale în sumă de 100.000 euro; acordarea sumei de 1498,7 lei reprezentând cheltuieli materiale efectuate pe durata spitalizării; obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare.

În prezentul ciclu procesual, înainte de judecarea în fond a apelurilor, între partea civilă P.Gh. și cei doi inculpați, a intervenit o tranzacție sub aspectul laturii civile a cauzei, aceștia achiesând integral la plata daunelor materiale și morale la care au fost obligați în favoarea victimei prin decizia penală 69/2009 a Curții de Apel Cluj, hotărâre care a fost recurată doar de către ei doi, astfel că în rejudecare, în propria cale de atac, nu li se poate agrava situația.

Astfel, deși decizia penală 69/2009 a Curții de Apel Cluj a fost casată în întregime, atât sub aspect penal cât și civil, limitele rejudecării nu pot fi încălcate, prin agravarea situației inculpaților în propria cale de atac, condiții în care partea civilă, nu poate obține despăgubiri mai mari decât cele la care au fost obligați inculpații prin acea hotărâre.

În aceste condiții, victima a fost de acord să fie despăgubită de către inculpați cu sumele de 7209,95 lei și 6087,45 euro daune materiale și 20.000 euro cu titlu de daune morale. Corelativ, în baza principiului disponibilității și inculpații au achiesat integral la pretențiile victimei. În aceste condiții, la data de 4 ianuarie 2011 și 28 februarie 2011 din sumele datorate victimei, inculpații i-au achitat acesteia, în fața Curții: inculpatul U.F.I. suma de 8000 euro, iar inculpatul P.A.R. suma de 10.000 lei.

Așa fiind, partea civilă a învederat prin apărătorul ales că nu mai susține apelul sub aspect penal, iar din punct de vedere al laturii civile cere a se constata că inculpații au achitat o parte din despăgubirile datorate, urmând a se lua act de tranzacția intervenită.

În esență, apărarea din apelul inculpatului U.F.I., în antiteză, cu susținerea parchetului, a fost aceea că fapta sa întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală gravă prev.de art.182 C.pen. și nicidecum ale tentativei la omor calificat, intenția sa fiind de a aplica o corecție părții vătămate, iar rezultatul mai grav, punerea în primejdie a vieții acestuia, a survenit din culpă. Neavând intenția, sub aspect subiectiv, de a ucide victima, a cerut schimbarea încadrării juridice în infracțiunea prev.de art.182 C.pen.aceea de vătămare corporală gravă. A învederat că datorită consumului excesiv de alcool atât de către el și prietenul său inculpatul P.A.R., capacitatea de a discerne le-a fost substanțial diminuată, condiții în care, dorința de a aplica o corecție părții vătămate, pentru evenimentul petrecut în Barul J. din Cluj – când victima l-a împins pe coinculpatul P., acesta căzând pe ringul de dans, a fost depășită prin survenirea din culpă a rezultatului mai grav, - punerea în primejdie a vieții victimei. Nu poate fi omis aspectul că și victima era în stare de ebrietate. Având în vedere că inculpatul U. nu posedă antecedente penale, este student anul II, că a înregistrat rezultate meritorii la învățătură, că a achiesat în întregime și chiar a achitat o parte substanțială din despăgubirile datorate victimei, se impune a se da o mai mare eficiență circumstanțelor atenuante deja reținute în favoarea acestuia de către instanța de fond și a se coborî sancțiunea ce s-a aplica de către Curte, mult sub minimul special prevăzut de lege, iar ca modalitate de executare a pedepsei cere ca instanța să se orienteze la suspendarea condiționată prev.de art.81 C.pen.

Apărătorul inculpatului P.A.R., în susținerea apelului a învederat în esență, că față de o singură lovitură cu piciorul peste corp, aplicată părții vătămate, fapta clientului său constituie infracțiunea de lovire prev.de art.180 alin.2 C.pen., împrejurare atestată chiar prin declarațiile martorilor de la termenul din 28 februarie 2011, sens în care solicită schimbarea încadrării juridice. Declarațiile celor doi inculpați pun în evidență faptul că altercația avută cu

partea vătămată s-a produs spontan, pe fondul unor neînțelegeri minore și a consumului excesiv de alcool de către toate părțile. Se învederează că niciunul dintre inculpați nu a avut intenția de a suprima viața victimei, ci doar de a-i aplica o corecție, de a o lovi pentru evenimentul petrecut anterior în barul J. din Cluj. Așa cum reiese din raportul de constatare medico-legală, loviturile aplicate părții vătămate, deși au vizat zone vitale, respectiv cea a corpului și a capului, nu au produs în mod direct decât excoriații, care au necesitat pentru vindecare 8-9 zile îngrijiri medicale. De aceea, încadrarea juridică a faptei comise de inculpatul P.A.R. se circumscrie art.180 alin.2 C.pen., în infracțiunea de lovire. După ce Curtea va dispune schimbarea încadrării juridice în sensul celor relevate mai sus, se impune acordarea unei mai mari eficiențe circumstanțelor atenuante deja reținute în favoarea ambilor inculpați și pe cale de consecință, apreciază că și o sancțiune mult redusă sub minimul special prevăzut de lege va contribui la reinsertia socială a inculpatului. Ca modalitate de executare a pedepsei, arată că în speță există toate garanțiile cerute de textul art.81 C.pen., în sensul suspendării condiționate a acesteia, față de împrejurarea că inculpatul nu posedă antecedente penale, a cooperat cu organele judiciare, a depus stăruință în repararea pagubei, a manifestat disponibilitate în a achita victimei deja suma de 10.000 lei, achiesând în întregime la pretențiile formulate de aceasta.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 C.proc.pen. român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinutul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărările formulate de inculpații P.A.R. și U.F.I. în cursul urmăririi penale și a judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: "principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinutului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu". (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabordo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

În prezentul dosar, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, al părții civile P.Gh. și a inculpaților P.A.R., U.F.I. Curtea a reținut următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj ambii inculpați au achiesat să dea declarație, prin care au învederat că intenția lor a fost doar de a lovi victima, ca urmare a incidentului din barul J. din Cluj, în interiorul căruia partea vătămată l-a împins pe inculpatul P.A.R., acesta căzând pe ringul de dans, datorită împrejurării că a dansat cu prietena victimei, martora R.S.. Niciunul dintre inculpați nu a urmărit uciderea victimei, punerea în primejdie a vieții acesteia, a survenit din culpă. Ca atare, amândoi au apreciat că se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă prev.de art.182 alin.2 C.pen.

În apel, cu acordul lor, inculpații au fost ascultați la 4 ianuarie 2011, aceștia recunoscând săvârșirea infracțiunilor, cu aceleași motivații care au fost arătate și în cursul urmăririi penale și în fața Tribunalului Cluj (f.111 și 113).

În fața Curții, inculpații prin apărători nu au propus alte probe, nici scrise și nici testimoniale.

Motivele de apel ale inculpaților sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Partea civilă P.Gh. datorită alterării severe a stării de sănătate, produsă ca urmare a faptei inculpaților, nu a putut fi audiat nici în fața Tribunalului Cluj și nici a Curții. Așa cum rezultă din raportul de constatare medico-legală din 21.04.2008 efectuat de către IML Cluj, partea vătămată P.Gh. a suferit un traumatism cranio-cerebral care a necesitat pentru vindecare 90 zile îngrijiri medicale, dar totodată, s-au produs și excoriații hemifață dreaptă, pe gât și torace, cu timp de refacere de 8-9 zile îngrijiri medicale, cu mențiunea că, fractura calotei și a bazei craniului precum și hematumul extradural au pus în primejdie viața victimei. În cursul judecății, în fața tribunalului, partea civilă P.Gh. a fost supusă unei noi expertizări medico-legale la 25.11.2008, din proba științifică rezultând că acesta a prezentat leziuni corporale care s-au putut produce prin loviri active, repetate, cu corpuri dure. Leziunile cranio-cerebrale posttraumatice au necesitat în totalitate 90-100 zile îngrijiri medicale. S-a învederat că loviturile au pus în primejdie viața victimei, salvarea acesteia datorându-se tratamentului medico-chirurgical corect aplicat și în timp util. Între leziunile prezentate de victimă și agresiunea din 24.02.2008, s-a statuat că există legătură directă de cauzalitate.

Față de evoluția nefavorabilă a stării sanitare a victimei, prima instanță a supus partea vătămată unei expertizări psihiatrice la 30 decembrie 2008, concluziile probei științifice fiind acelea că P.Gh. Petru prezintă „tulburare organică de personalitate, iar ca urmare a agresiunii și a leziunilor suferite, acestuia i-au fost afectate performanțele intelectuale”. Examenul psihologic a relevat totodată că victima prezintă „marcate sentimente de neputință și inutilitate”.

Pentru respectarea dreptului la apărare, atât al părții civile cât și al inculpaților, Curtea a dispus din oficiu și a realizat ascultarea nemijlocită a martorilor K.T.D. și C.M., neaudiați de către prima instanță, ale căror depoziții vor fi apreciate prin coroborare cu celelalte probe conform art.63 și 64 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpați, partea civilă și parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja efectuat precum și prin prisma noilor probe administrate.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel le-a oferit inculpaților P.A.R. și U.F.I. și părții civile ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acestuia și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Față de motivele de apel formulate de către părți, cauza dedusă judecării comportă o analiză sub aspectul încadrării juridice corecte a faptei comise de inculpați și corelativ, sancțiunea ce trebuie aplicată acestora și modul de executare, individualizarea pedepsei trebuind realizată în așa fel încât apelanții să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite în viitor săvârșirea de noi infracțiuni.

Sub aspectul laturii civile, Curtea constată că înainte de judecarea pe fond a căilor de atac promovate, inculpații au achiesat la pretențiile părții civile acelea de 7209,95 lei și 6087,45 euro cu titlu de daune materiale și suma de 20.000 euro cu titlu de daune morale și au manifestat totodată disponibilitatea de a le achita, predându-le efectiv, după cum urmează: U.F.I. suma de 8000 euro, iar inculpatul P.A.R. suma de 10.000 lei, restul prejudiciului urmând a fi recuperat, până la pronunțarea unei soluții definitive în cauză, sens în care au și încheiat o tranzacție cu victima.

În privința încadrării juridice a faptei comise de inculpați, Curtea reține următoarele:

Omorul se săvârșește cu intenția de a suprima viața unei persoane (animus necandi), iar nu cu intenția generală de a vătăma. Expresia „uciderea unei persoane”, utilizată de textul art.174 C.pen., cuprinde implicit ideea orientării acțiunii spre un rezultat specific, constând în moartea victimei. Doctrina mai folosește noțiunea de „dol special”, definit ca voința de a suprima viața persoanei, sau „intenție precisă”, prevăzută special de lege ca element constitutiv al unor infracțiuni cu privire la care se incriminează producerea unui rezultat determinat.

Intenția are două forme: directă și indirectă. Fapta este săvârșită cu intenție directă când infractorul „prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei infracțiuni” (art.19 pct.1 lit.a C.pen.), iar cu intenție indirectă când „prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui” (art.19 pct.1 lit.b C.pen.). Ceea ce deosebește deci, intenția directă de cea indirectă, este elementul volitiv. În timp ce la intenția directă, făptuitorul are o atitudine fermă față de rezultatul constând în moartea victimei, voind să se producă acel rezultat și nu altul, la intenția indirectă făptuitorul are în vedere o pluralitate de efecte posibile, dintre care unul este moartea victimei, fiindu-i indiferent care dintre aceste rezultate s-a produce.

În practica judiciară, confirmându-se opiniile exprimate în doctrină, intenția de ucidere se deduce din materialitatea actului („dolus ex re”) care, în cele mai multe cazuri, relevă poziția infractorului față de rezultat.

Demonstrează astfel intenția de ucidere: perseverența cu care inculpatul a aplicat victimei numeroase lovituri cu piciorul și pumnii, care au cauzat leziuni interne grave; multitudinea loviturilor și locul aplicării lor, unele interesând regiuni vitale ale corpului (cord, rinichi, ficat); intensitatea cu care loviturile au fost aplicate și repetarea lor pe tot corpul victimei, folosindu-se un obiect dur (pumni, picioare).

Deosebit de importante pentru caracterizarea poziției făptuitorului față de rezultat, sunt împrejurările în care s-a produs manifestarea de violență și care, indiferent de materialitatea actului, pot să releve sau să infirme intenția de ucidere.

Esențial pentru încadrarea juridică a faptei inculpaților, după caz, în tentativă la omor calificat (art.20 rap.la art.174, 175 lit.i C.pen.) ori în vătămare corporală gravă prev.de art.182 C.pen.este stabilirea formei și modalității vinovăției cu care au săvârșit infracțiunea.

Dacă în cazul infracțiunii de vătămare corporală gravă făptuitorul acționează cu intenția generală de vătămare, în cazul tentativei la omor intenția este de ucidere. Este adevărat că infracțiunea prevăzută în art.182 alin.2 C.pen.poate avea ca element subiectiv și intenția depășită, însă, în acest caz, făptuitorul acționează nu cu intenția de omor, ci cu cea generală de vătămare corporală, rezultatul mai grav – punerea în primejdie a vieții persoanei – fiind imputat acestuia pe baza culpei, ipoteză unanim acceptată judiciar și caracteristică pentru forma mixtă de vinovăție „praeterintenție”.

În cazul infracțiunii de omor, rămasă în forma tentativei, actele de punere în executare a omorului, săvârșite până în momentul intervenției evenimentului întrerupător, trebuie să releve – prin natura lor și împrejurările în care au fost săvârșite – că infractorul a avut intenția specifică de omor, iar nu intenția generală de a vătăma.

Astfel, există tentativă de omor și nu vătămare corporală, ori de câte ori inculpatul acționează în așa mod încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior al actului infracțional.

Anumite stări ale infractorului (stare de ebrietate avansată) ori defectuoșitatea mijloacelor folosite de el în executarea actului, nu au relevanță în sine, întrucât intenția de omor se deduce din modul în care a acționat, iar nu din elemente exterioare.

Forma și modalitatea intenției, element al laturii subiective a infracțiunii, rezultă din materialitatea actului, din relațiile personale anterioare existente între inculpat și victimă, din obiectul vulnerant folosit, numărul și intensitatea loviturilor, zona anatomică vizată, comportamentul ulterior al inculpatului.

Pentru existența infracțiunii de vătămare corporală gravă prevăzută în art.182 alin.2 C.pen., este necesar ca, pe plan subiectiv, în raport cu rezultatul produs, inculpatul să fi acționat cu praeterintenție.

În vederea delimitării infracțiunii de vătămare corporală gravă de tentativa la omor, în stabilirea laturii subiective, trebuie să se țină seama de toate datele de fapt, începând cu obiectul folosit, intensitatea cu care au fost aplicate loviturile, regiunea spre care au fost îndreptate acestea, urmările ce se puteau produce și terminând cu împrejurarea dacă lipsa unei asistențe medicale calificate și de urgență pune în primejdie viața victimei.

Ceea ce deosebește infracțiunea de vătămare corporală gravă având ca urmare punerea în primejdie a vieții persoanei de tentativa la infracțiunea de omor, este poziția subiectivă a făptuitorului față de acțiunile care constituie latura obiectivă a infracțiunii.

În timp ce în cazul faptelor prevăzute în art.182 alin.2 teza ultimă C.pen., inculpatul acționează cu praeterintenție – în sensul că, urmărind să lovească victima sau să-i cauzeze o vătămare corporală, se produce o consecință mai gravă și anume punerea în primejdie a vieții acesteia, consecință care depășește intenția făptuitorului și în raport cu care el se află în culpă – în cazul tentativei la infracțiunea de omor, acesta acționează numai cu intenție.

Practica judiciară este unanimă atunci când reliefează că „pentru stabilirea poziției subiective a făptuitorului trebuie să se țină seama de toate împrejurările în care fapta a fost comisă, de obiectul folosit, de regiunea corpului vizată și de urmările produse sau care s-ar fi putut produce, iar dacă nu se poate stabili culpa făptuitorului în ceea ce privește consecința mai gravă produsă, atunci acesta va răspunde pentru tentativă la infracțiunea de omor”.

Probele testimoniale ale dosarului, administrate nemijlocit în fața tribunalului relevă fără echivoc că inculpații au acționat cu intenția indirectă de a ucide.

Astfel, relevante în acest sens sunt declarațiile inculpatului P.A.R. care precizează: „îmi aduc aminte că F. a lovit victima de două ori în zona feței, tot F. l-a mai lovit o dată cu piciorul în aceeași zonă...apoi am mai văzut că victima s-a ridicat de la pământ și U.F. i-a mai aplicat o lovitură cu pumnul, în urma căreia partea vătămată a căzut din nou și s-a lovit la cap”. Martora R.S. precizează că: „am fost ajunși din urmă de inculpatul U. care i-a sărit în spate părții vătămate și l-a trântit la pământ. După ce G.a căzut, inculpatul U. a început să-l lovească cu picioarele în cap. Am văzut clar când l-a lovit în partea dreaptă a capului, în zona tâmpiei...a apărut și inculpatul P.R. care a început să-l lovească cu picioarele...La fața locului au apărut mai multe persoane, iar martorul P.I.A. l-a ridicat de jos pe partea vătămată, însă inculpatul P.A.R. a sărit din nou la el și l-a trântit la pământ, după care, au încercat să-l lovească...După ce partea vătămată a fost din nou trântită la pământ, ambii inculpați i-au aplicat lovituri, însă mi-a părut mai agresiv inculpatul P/R.

De asemenea, martora M.L.A. învederează că: „bărbatul respectiv (victima) a reușit să se ridice în șezut și apoi în picioare, însă unul dintre cei doi inculpați, nu știu care, a sărit la el, astfel încât partea vătămată a dat cu capul de caldarâm...Acesta a rămas nemișcat, la pământ, în timp ce inculpatul U.continua să-l lovească pe partea vătămată în partea superioară a corpului, iar inculpatul P.R., la picioare”.

În același sens declară și martorul P.I.A.: „am văzut cum inculpatul P.R. îl lovea în partea superioară a toracelui pe partea vătămată...am încercat să-l ridic de jos pe victimă, moment în care am fost și eu lovit în spate de cineva și nu știu de cine, dar cele mai apropiate persoane în spatele meu erau cei doi inculpați...m-am întors și am început să strig la inculpatul P.R., moment în care inculpatul U. l-a lovit puternic în față pe partea vătămată...care a căzut pe spate, dând cu capul de caldarâm”.

Similar declară și martorul D.D.C.: „în timp ce mă îndreptam spre locul incidentului am văzut clar cum ambii inculpați îl loveau pe partea vătămată cu picioarele în zona capului...Menționez că la un moment dat am observat că partea vătămată a vrut să se ridice, a căzut, după ce a căzut cei doi inculpați au continuat să-l lovească...Precizez că la un moment dat

l-am văzut pe unul din inculpați, însă nu pot preciza pe care, lovindu-l și în ceafă cu piciorul pe partea vătămată...Menționez că acest lucru l-am observat înainte ca partea vătămată să se ridice de jos. După ce s-a ridicat de la sol și a căzut din nou la pământ, i-am văzut pe ambii inculpați lovind pe partea vătămată în zona capului”.

De asemenea, martorul F.R.C. în declarația de la instanță, precizează că: „afară l-am văzut pe inculpatul U. că a sărit în spatele unuia, după care am auzit gălăgie în spatele meu, m-am întors în cealaltă direcție, după care când m-am uitat înapoi spre inculpați l-am văzut pe băiatul respectiv căzut la pământ”.

În același sens este și declarația martorului C.M.D. din fața Curții care învederează că: „după ce am parcurs o anumită distanță pe str.Eroilor, la un moment dat am observat în fața noastră pe inculpatul U., care i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față și simultan o lovitură cu piciorul peste corp, părții vătămate, în urma căreia victima a căzut la sol. Și inculpatul P.R. i-a aplicat victimei o lovitură cu piciorul peste corp sau poate chiar două. În acest interval de timp, prietena victimei striga și am observat că partea vătămată s-a ridicat în picioare. În acel moment, însă, inculpatul U. l-a mai lovit o dată cu pumnul pe partea vătămată, agresiune în urma căreia victima s-a dezechilibrat și în cădere s-a lovit cu capul de asfalt, auzindu-se o bufnitură puternică. De această dată, inculpatul P. nu a aplicat nicio lovitură victimei”.

Pe aceeași linie, se înscrie și declarația martorei K.T.D. care învederează că: „Am observat că în stradă inculpatul U.F. i-a aplicat o lovitură cu mâna părții vătămate, în urma căreia s-a auzit o bufnitură și victima a căzut la sol”. În fața Curții, martora nu și-a mai adus aminte cu precizie derularea evenimentelor, dar a afirmat că-și menține declarația dată în fața procurorului, condiții în care instanța de apel conform art.63 C.proc.pen. o va corobora cu celelalte probe administrate în speță. Astfel, în declarația de la fila 42 dos.u.p.martora K.T.D. precizează textual: „când am ieșit din bar, prietenul fetei (victima) era căzut la pământ la 60-70 m de ieșirea din bar. Lângă el se aflau inculpații U. și P. Datorită distanței nu am văzut exact ce se întâmplă. Ne-am apropiat toți trei de ei și la un moment dat victima se ridicase de la pământ și inculpatul U. (P.) l-a lovit cu pumnul în față sau în piept, băiatul a căzut la pământ și s-a lovit rău cu capul de asfalt”.

Din aceleași probe rezultă fără dubiu că ceea ce a determinat agresarea deosebit de violentă a victimei, a fost un incident minor, generat de conduita inculpatului P.A.R. din barul J. din Cluj, care neobservând că martora R.S. este însoțită de partea vătămată P.Gh., a invitat-o la dans, atitudine în urma căreia, victima l-a împins pe inculpat, acesta căzând.

Nu în ultimul rând, din raportul de expertiză medico-legală a victimei rezultă că aceasta a necesitat 100 de zile de îngrijiri medicale, suferind un traumatism cranio-cerebral, o fractură a calotei și a bazei craniului, ceea ce pune în evidență cu claritate că inculpații au lovit victima cu mare intensitate.

Pentru caracterizarea laturii subiective a infracțiunii de omor, esențială este intensitatea loviturii aplicate, concretizată de consecințele produse și nu faptul că inculpații au aplicat o singură lovitură, așa cum a motivat printre altele, prima instanță.

Intensitatea loviturilor, zonele vitale unde au fost aplicate și gravitatea numeroaselor leziuni produse, în raport și cu vârsta tânără a victimei, conduc la concluzia că inculpații au prevăzut rezultatul faptei lor și, cu toate că nu l-au urmărit, au acceptat posibilitatea producerii lui, săvârșind astfel tentativa la omor calificat cu intenție indirectă și nu infracțiunea de vătămare corporală gravă sau cea de lovire, astfel cum au susținut, în mod nefondat, aceștia.

În surprinderea poziției psihice pe care inculpații au avut-o în momentul comiterii infracțiunii, trebuie pornit de la premisa că tocmai faptul că s-au aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că apelanții au prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen, carotidă). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă), însă lipsa acestei orientări concretizată în loviri întâmplătoare a unor atari regiuni, nu poate constitui o prezumție de înlăturare a intenției indirecte.

Practica judiciară este unanimă în a considera că „suntem în prezența tentativei de omor și nu a vătămării corporale grave ori de câte ori inculpatul acționează, în așa mod, încât provoacă leziuni la nivelul organelor vitale ale organismului victimei, ori folosește instrumente sau procedee specifice uciderii, moartea victimei neproducându-se din motive independente de

voința acestuia. Nu are relevanță timpul necesar pentru îngrijiri medicale, deoarece acesta este caracteristic infracțiunilor de vătămare corporală și nu exprimă dinamismul interior al actului”.

Atunci însă, când inculpații au pus în primejdie viața părții vătămate P.Gh., reprezentându-și, că prin aceasta s-ar putea produce și moartea, dacă au urmărit sau acceptat acest rezultat, fără ca decesul să se fi produs din cauze independente de voința lor, fapta constituie tentativă la omor calificat. Proba științifică depusă la fila 37 din vol.II instanță, raportul de expertiză medico-legală a victimei relevă că leziunile cranio-cerebrale posttraumatice au necesitat 100 de zile de îngrijiri medicale, au pus în primejdie viața victimei, salvarea acesteia datorându-se tratamentului medico-chirurgical corect aplicat și în timp util. Nu în ultimul rând, trebuie observate consecințele dezastruoase ale faptei inculpaților asupra psihicului părții vătămate, aceasta suferind ca efect al leziunilor și a agresiunii de „tulburare organică de personalitate”, fiindu-i afectate totodată și performanțele intelectuale, așa cum reiese din raportul de expertiză medico-legală psihiatrică depus la instanță.

Inculpații au acționat în calitate de coautori în săvârșirea tentativei la omor calificat asupra victimei, deoarece așa cum se arată în practica judiciară „dacă mai multe persoane au lovit victima cu un instrument apt de a ucide – în speță pumni și picioare, lovituri multiple aplicate în toate zonele vitale ale corpului – chiar dacă, numai lovitura unuia dintre participanți a fost mortală, ambii sunt coautori”. Sub acest aspect, loviturile nemortale aplicate părții vătămate de unul dintre coinculpați, (apărare formulată de inculpatul P.R.) nu pot fi desprinse de ansamblul acțiunilor agresive la care a fost supusă victima, neputându-se delimita măsura în care, o lovitură sau alta, obiectiv nemortală, a împiedicat-o să se apere și i-a diminuat capacitatea de ripostă față de ambii inculpați.

În speță, faptele inculpaților care au aplicat multiple lovituri peste tot corpul părții vătămate cu pumnii și picioarele, în stradă, agresiune ce a interesat zone vitale ale corpului, cap, torace, abdomen, carotidă constituie tentativă la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen., iar nu infracțiunea de lovire prev.de art.180 alin.2 C.pen. sau vătămare corporală gravă prev.de art.182 alin.2 C.pen., atâta vreme cât viața victimei a fost salvată numai prin asistența medicală calificată și de urgență, rezultatul mai grav, decesul, nu s-a produs datorită tocmai intervenirii acestei cauze independente de voința lor, inculpații acceptând, cu ușurință, posibilitatea ca acțiunile lor să ducă la moartea celui lovit.

Nici numărul mic de zile de îngrijiri medicale de 8-9 zile de care a avut nevoie partea vătămată în recuperarea sa, ca urmare a contuziei toracice și a sternului și a excoriațiilor hemifață dreaptă, gât și torace anterior, nu sunt relevante pentru încadrarea juridică a infracțiunii, deoarece intenția de a ucide se deduce din modul de a acționa al inculpaților, ambii în stare avansată de ebrietate, care au cunoscut de asemenea gradul ridicat de îmbibație alcoolică al victimei, asupra căreia au acționat agresiv, tocmai profitând de starea fiziologică alterată a acestuia. Astfel, cei doi inculpați care l-au lovit repetat cu pumnii și picioarele, peste tot corpul pe partea vătămată, cauzându-i traumatism cranio cerebral, fiind nevoie de 100 zile îngrijiri medicale, exteriorizează intenția de a ucide, nu de vătămare corporală.

Nu în ultimul rând, trebuie remarcat că inculpații după ce au lovit victima și au lăsat-o în nesimțire, pe caldarâm, nu i-au acordat niciun ajutor, abandonând-o în frig, martora R.S. contactând Serviciul de urgență 112 și Poliția.

Așa fiind, inculpații urmează să răspundă penal pentru săvârșirea tentativei la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen.

Actele de violență comise de inculpați îndreptate fiind împotriva valorii sociale supreme – viața –, atrage în numele dreptului inviolabil la viață, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorului.

Atitudinea inculpaților și modul de comitere al faptei, nu pot fi omise, ele nefiind corect evaluate de tribunal, în alegerea pedepsei și a modului de executare al acesteia.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai lor și cărora au încercat să le curme viața, sau să le distrugă bunurile, răspunderea lor penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Potrivit art.72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie

rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacrarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpați în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpații trebuiau să știe că, pe lângă drepturi, au și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul lor în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpaților, care au avut o atitudine sinceră cu privire la activitatea infracțională, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier și au contribuit la dezdăunarea părții civile, regretând sincer cele petrecute.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărirea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea violentă a inculpaților era să aibă drept consecință pierderea unei vieți omenești, ceea ce demonstrează că resocializarea lor viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 C.pen., ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

În cauză, instanța de apel printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.74 lit.a și c C.pen.i-a condamnat pe inculpați la pedepse care se situează sub minimul special prevăzut de lege.

În propria cale de atac a inculpaților, aceste circumstanțe atenuante nu pot fi înlăturate. Mai mult, Curtea apreciază că aplicarea lor a fost întemeiată, iar în prezent va reține în favoarea acestora și circumstanțele vizate la lit.b a art.74 C.pen.respectiv stăruința depusă de inculpați pentru a înlătura rezultatul infracțiunii, respectiv repararea pagubelor.

Probele dosarului reliefează că inculpații nu posedă antecedente penale, regretă sincer loviturile aplicate părții vătămate, arată că dacă îmbibația alcoolică nu ar fi fost atât de ridicată atât pentru ei cât și pentru victimă, nu s-ar fi ajuns la acel conflict, minor, dar care prin consecințe a pus în pericol grav viața părții vătămate.

Martorii audiați nemijlocit în fața magistraților au arătat că pe inculpați nu-i caracterizează un comportament violent, acest incident apărând cu totul izolat în existența acestora.

Din scriptele depuse la dosar rezultă că inculpatul U.F.I. este student anul II, are rezultate meritorii la învățătură, regretând sincer comiterea faptei.

Inculpatul P.A.R. nu este cunoscut cu antecedente penale, a cooperat cu organele judiciare, fiind sincer în cursul procesului penal, în prezent neavând loc de muncă.

Și conținutul referatelor de evaluare efectuate în cauză de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj, reliefează că inculpații nu au potențial violent, că incidentul petrecut este unul izolat și că șansele lor de reabilitare sunt maxime, aceștia având motivații interioare puternice, fiind sprijiniți și de către familii în acest sens.

Ambii inculpați au achiesat la pretențiile formulate de partea civilă, manifestându-și disponibilitatea de a le achita integral.

În aceste condiții, pentru fapta comisă aceea de tentativă la omor calificat prev.de art.20, 174, 175 lit.i C.pen.cu aplicarea art.74 lit.a, b, c rap.la art.76 lit.a, b C.pen.li s-a aplica o pedeapsă de câte 3 ani și 4 luni închisoare, care față de natura infracțiunii și urmările produse, s-a executa prin privare de libertate, numai un asemenea mod de executare a sancțiunii putând contribui la reinserția socială reală a acestora. Gravitatea deosebită a faptei reliefată prin modul de comitere și urmările produse, exclud aplicarea beneficiului suspendării condiționate a pedepsei vizată de art.81 C.pen. Față de reținerea circumstanțelor atenuante, aplicarea pedepsei complementare s-a înlăturat.

În baza art.71 C.pen.se vor interzice inculpaților exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza II-a și lit.b C.pen.de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepselor.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii, s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, interdicția impusă inculpaților respectând principiul proporționalității, în sensul de a nu fi aleși în autorități publice sau în funcții electiv publice și neavând dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

Se vor înlătura din hotărârea atacată art.86/1 și art.86/3 C.pen.

În baza art.88 C.pen.s-a deduce din pedepsele aplicate inculpaților arestul preventiv pe perioada 25 februarie 2008 – 25 februarie 2009.

Pentru motivele ce preced, Curtea va admite ca fondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen., împotriva sentinței penale 104 din 25 februarie 2009 a Tribunalului Cluj pe care o va desființa în latura penală a cauzei, cu privire la încadrarea juridică a faptei, cuantumul pedepselor și modalitatea de executare a acestora.

Sub aspectul laturii civile a cauzei se constată că inculpații au achiesat integral atât la daunele materiale solicitate de partea civilă P.Gh., cât și la cele morale. În speță, operând principiul disponibilității, Curtea va lua act de înțelegerea părților cu privire la plata de către inculpați în favoarea părții civile a sumelor de 7.209, 95 lei și 6.087,45 euro daune materiale și 20.000 euro daune morale. De precizat, că în cadrul ședințelor de judecată din fața curții, din data de 4 ianuarie și 28 februarie 2011, inculpații au achitat părții civile următoarele sume: inculpatul U.F.I. suma de 8.000 euro, iar inculpatul P.A.R. suma de 10.000 lei. Tranzacția dintre părți este în sensul că, restul valorii prejudiciului moral și material s-a achita până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce reiese din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpaților și prejudiciul material, cât și cel nepatrimonial încercat de partea civilă, curtea apreciază că soluția pronunțată este corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Față de cele ce preced, s-a admis ca fondat atât apelul părții civile P.Gh., cât și al inculpaților U.F.I. și P.A.R., conform art.379 pct.2 lit.a C.pr.pen. împotriva aceleiași sentințe, sub aspectul constatării recuperării parțiale a prejudiciului, iar în privința laturii penale, a recunoașterii unor efecte mai largi circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a,c C.pen. și chiar mai mult, a reținerii și a literei „b” a art.74 C.pen. raportat la stăruința inculpaților în recuperarea prejudiciului, cu consecința scăderii substanțiale a sancțiunilor sub minimul special prevăzut de lege.

De menționat, că partea civilă nu și-a mai susținut apelul sub aspectul laturii penale a cauzei, ci doar sub aspectul laturii civile, respectiv a luării act de tranzacția intervenită între acesta și inculpați cu privire la plata daunelor materiale și morale.

S-au menținut dispozițiile sentinței penale atacate referitoare la obligarea în solidar a inculpaților la plata despăgubirilor civile față de Spitalul Clinic de Urgență Cluj și la plata cheltuielilor judiciare către stat stabilită în sarcina inculpaților la instanța de fond, precum și obligația inculpaților de a achita cheltuielile judiciare în favoarea părții civile, la instanța de fond, în sumă de câte 4.000 lei fiecare.